ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 1. | Fredag d. 1. Januar 1937 | 2. Aarg.

Nytaar

Farvel, Gamle! Goddag, Gut!

Det er til Arbejderungdommen, jeg taler i Dag.

Og jeg taler lige ud af karsken Bælg, som Ungdom har for Skik at tænke og at tale.

Og vi giver Døden og Djævelen alt det Gammelmandspral, at vi har været nogle forfærdelige gamle Drenge med høje Idealer i vor Ungdom, som vi nu har søgt at virkeliggøre, og at I skal løfte den hellige Arv efter os!

Der var noget om det med Ungdomsidealerne — men Virkeliggørelsen, ja, der maa vi stikke jer Unge en Undskyldning!

Det er en hel Film, den Historie.

Tænk, vi havde det Ideal at skabe en Samfundstilstand, hvor Arbejderne fik det fulde Udbytte af deres Arbejde.

Den Gang var vi fem Timer om at skabe Værdien af vor Dagløn og fem Timer arbejdede vi gratis for Kapitalisterne.

Ved de moderne Produktionskræfter og Rationalisering skaber vi nu Værdien af vor Dagløn paa en Time og arbejder gratis for **Kapitalisterne i 7 Timer.**

Og fordi vi har været saa flinke til at virkeliggøre dette Ideal og forøget Udbyttet til Kapitalisterne, saa har de heller ikke Brug for saa mange af os.

Den Gang kendte vi næsten ikke Arbejdsløshed uden om Vinteren; nu gaar en Fjerdedel af Danmarks Arbejdere arbejdsløse — 121,000 Kvinder og Mænd uden Beskæftigelse!

Ingen Afbrydelser! Hvad siger I? »Den hellige Arv« og »Danmark for Folket«!

Hvad Arven angaar, saa har I Unge til Gengæld faaet Socialkontorerne! Den er af Steincke! Og den med »Danmark for Folket« er en Vittighed, Oskar Hansen lavede en Nat, han var fuld, som Aandsføde for de ærede Vælgere — saa den kan da aldrig vedkomme os Mennesker!

Men tro blot ikke, at vi ikke havde flere Idealer.

Vi vilde knuse Kapitalismen, og vi vilde afskaffe det snyltende Borgerskab, og vi vilde lægge den kapitalistiske Stat øde og kvæle alt, hvad der hed Nationalisme og Krig og Militarisme og indføre Socialismen med økonomisk og social Lighed, ja tilmed Frihed og Broderskab!

Kom derfor ikke, Ungdom, og sig, at vi ingen høje Idealer havde.

Og for at virkeliggøre disse store og skønne Maal byggede vi tre Bevægelser op ved tusind tunge Ofre.

For at knuse Kapitalismen byggede vi en faglig Kampbevægelse op og tilkæmpede os Strejkeretten. Den sidste har den kapitalistiske Stat ædt, og Kampbevægelsen er blevet en skikkelig Understøttelseskasse med et aldeles fortrinligt Kartotek over Medlemmerne.

Værre gik det næsten med vor kooperative Bevægelse, der skulde udmarve Kapitalismen fra den anden Side ved at bekæmpe de høje Priser paa vore Livsfornødenheder. Den har Kapitalismen ædt baade indvendig og udvendig fra, og bruger den i Dag til Reklameskilt for dens Aagerpriser paa Brød og Øl og Mælk.

Med Borgerskabets Udryddelse gik det ikke bedre. Det forslugne Pak har opslugt vore Førere, baade med Aarsindtægt og Indstilling, og er godt paa Vej til at sluge selve vor arme Klassesjæl.

Jeg advarer dig, Arbejderungdom, om du har din proletariske Sjæl kær.

Men hvem kunde ogsaa have tænkt sig, at den kapitalistiske Stat var en saa rummelig Kasse. Vi lavede en mægtig politisk Bevægelse og valgte det ene Kuld Repræsentanter efter det andet i Valgsejr efter Valgsejr — men aldrig er en eneste kommen helskindet tilbage ud af den igen. Den beholder dem alle sammen, ja selv efter at vi dannede Regering og sammen med de Radikale fik Flertallet, hjalp det ikke. Den vil ikke lade sig erobre, tværtimod saa erobrede den alle Repræsentanterne og har nu forvandlet dem til sine Tjenere med Finanskapitalisme og Rentesystem og Beskyttelsestold og Nationalisme og Militarisme, ja og selv Vor Herres Kirke, som vi i sin Tid skulde melde os ud af, skal vi nu pænt tilhøre og vælge Menighedsraad — bare ikke den Fyr tilsidst æder os alle. Man har i Sandhed Grund til at frygte alt.

Og netop fordi det gik os Ældre saa galt, at alt, hvad vi vilde erobre og ødelægge til Fordel for vore Idealer, netop erobrede og ødelagde os, saa har vi ikke anden Arv at byde dig, vor Ungdom, i Dag end dvaske Sange over brudte Løfter og tilsølede Idealer med røde Stormfaner i Gaasegang til Kapitalismens og Statens og Borgerlighedens Ære. Vi har intet andet Velkommen end til de Arbejdsløses haabløse Armé med Dvaskemarch til Understøttelseskassernes og Socialkontorernes fattige Surrogater og Kontrol for Arbejdsretten og det stolte Menneskes Selverhverv og selverobrede Livsglæde.

Vi har et skide Fattighus at byde dig til Luftning af din unge Livskraft og Trang til Livsglæde og Udfoldelse af dine skabende Evner og Viljekraft.

Og endelig har vi Krigen, Militarismen, Værnepligten, det statsautoriserede og nationaliserede Mord, hvor du luset og forarmet i en skidden Løbegrav en Dag kan give dit unge Liv som Offer for Kapitalismens hellige Sag!

Og er du ikke tilfreds med denne lumpne Arv, da ønsker jeg dig, Arbejderungdom, et glædeligt Nytaar — det Nytaar, hvor vi i Fællesskab sprænger hele den kapitalistiske Møgbutik i Atomer med dens Militarisme og Krige, dens Hyklerdemokrati og Fascisme, dens Statstyranni og Udbytning og Førerforgudelse og Aandsslaveri, saa Mennesket engang igen kan arbejde, aande og elske i Frihed!

Eli.

En Henstilling

Findes der blandt vore Læsere interesserede Mennesker, der har Raad til at give vort Blad en ekstra økonomisk Støtte, vil vi med Tak modtage ethvert Bidrag.

Vi erkender aabent, at vort Blad ikke økonomisk formaar at bære sig selv.

Vi er fattige Arbejdere, der udgiver det. Vi har ingen Forbundskasser at dække vort Underskud med, og vi har ikke Udbyttet af et andet Lands Arbejdere at leve højt paa.

Vi er udelukkende henvist til at klare Bladets Økonomi med de Midler, interesserede Læsere frivilligt vil yde til Bladet, indtil det har tilkæmpet sig en saa stor Læsekreds, at disse paa en naturlig Maade bærer Bladet.

Vi opfordrer derfor enhver interesseret Læser, der har Vilje og Evne til at give et Bidrag enten til vor fortløbende Indsamling paa Ekspeditionen eller at tegne sig som Garant.

Garant-Ordningen bestaar deri, at Deltagerne tegner sig for 10 Ekspl. af hvert Nummer i et Kvartal og betaler disse med 15 Øre pr. Ekspl. eller 1,50 Kr. pr. Uge, som opkræves samtidig med, at Bladene leveres. Vi ser helst, at Garanten tager alle 10 Blade hver Uge og enten sælger eller uddeler dem gratis i sin Omgangskreds — ellers leveres det Antal, Garanten ønsker.

Vi henstiller til hver enkelt Læser, der sætter Pris paa vort Blad, under en eller anden Form at give Bladet en økonomisk Haandsrækning.

Kampen for de borgerlige Rettigheder

Vi opfordrer energisk hver eneste af vore Læsere til omgaaende at forlange Lister til Underskrift for Amnesti for de dømte Læger enten ved at sende et Kort til vor Ekspedition, Blangaards Plads 21, eller ringe til Øbro 4169 x.

Overalt, hvor vi træffer andre Mennesker, paa Arbejdspladser, paa Kontrolsteder, i Fagforeninger, paa Møder, i Husblokkene, i Selskaber, overalt bør vi have Listerne frem til Underskrift og tale for, at de støtter denne retfærdige Sag.

Den skinhellige Reaktion har rammet et Slag ud mod Frisindets Pionerer. Lad os vise Reaktionen, at Frisindets, Fremskridtets og Retfærdighedens Tilhængere hverken føler sig lammet eller knust, men at vi tager Kampen op paa de Vilkaar, Kampen byder os.

Derfor, alle Arbejdets Kvinder og Mænd, hver eneste af jer, tag Kampen op, rekvirer Lister, saml Underskrifter, saaledes at Underskrifternes Hær vokser, Tusind efter Tusind, Dag for Dag i Kravet om Amnesti for de dømte Læger og i Protest mod, at man fratager Menneskene Ret til deres borgerlige Erhverv, efter at de har udstaaet deres Fængselsstraf.

Kammerater og Læsere, lad os ikke taale denne onde Hævntanke i den offentlige Retspleje! Send i Dag Bud efter Lister og bevæg din Ven, din Kammerat, rin Nabo, din Fagfælle til at skrive under. Alle maa her være med!

Svenske Arbejderes Hjælp til Spanien

Det er anselige Summer, der indtil Dato er skaffet til Veje af de svenske Arbejdere til Hjælp til de kæmpende Klassebrødre i Spanien

Gennem Rigskomiteen for Spanien-Indsamlingen er der indtil nu indsamlet 730,000 Kr., hvoraf de 325,000 Kr. skyldes Komitéens egne Indsamlinger, 250,000 kommer gennem den svenske faglige Landsorganisation og 105,000 fra S.A.C., den syndikalistiske Landsorganisation. En Del politiske og andre Organisationer har skaffet 50,000 Kr. I Stockholm alene er der indsamlet paa det nærmeste 100,000 Kr.

Det Beløb, der er bragt til Veje af S. A. C., svarer til godt og vel 3 Kr. pr. Medlem. Men der skal skaffes mere. Den lokale syndikalistiske Organisation i Kiruna, som tæller 1000 Medlemmer, og som allerede har givet 2500 Kr., har besluttet yderligere at paaligne Medlemmerne en Dagsfortjeneste pr. Medlem til de spanske Arbejdere og henstiller til de øvrige lokale Organisationer at gøre det samme.

Vi danske Arbejdere kan ikke være bekendt, at der fra den danske Arbejderbevægelses Side gøres saa lidt for at hjælpe vore spanske Kammerater i deres haarde Kamp.

Den politiske Situation i Katalonien

De politiske Partier ikke mere repræsenteret i Regeringen, men Arbejderne udelukkende repræsenteret gennem Fagforeningerne.

Før den 19. Juli fandtes der i Katalonien kun en Masseorganisation for det katolske Proletariat, C.N.T., den syndikalistiske Landsorganisation, og den er endnu i Dag den største Arbejderorganisation, Bærer af de spanske revolutionære Traditioner og Garantien for den fortsatte revolutionære Udvikling i Fremtiden.

Ved Siden af C. N. T. eksisterede der ca. et halvt Dusin andre Arbejderorganisationer, mest i Form af politiske Partier. Efter d. 19. Juli sluttede fire af disse Partier sig sammen til »Forenede socialistiske Parti i Katalonien« (P. S. U. C.) med Tilknytning til Komintern i Moskva. De oppositionelle Kommunister (P. O. U. M.) vedblev som selvstændigt Parti.

De forskellige faglige Bevægelser, der stod de marxistiske Partier nær, forenede sig med den socialistiske faglige Landsorganisation (U. G. T.). I denne indtraadte ogsaa en Del tidligere selvstændige katalonske Fagforeninger og visse Dele af det katalonske Smaaborgerskab. Af de forskellige politiske Retninger har P. S. U. C. størst Indflydelse paa U. G. T.

C. N. T. har længe arbejdet paa Virkeliggørelsen af den revolutionære Arbejderalliance. Denne Alliance skal bestaa af de to store og eneste faglige og økonomiske Arbejderorganisationer i Spanien, C. N. T. og U. G. T., der skal enes om et vist Minimalprogram og derved samle det spanske Proletariat til en sluttet Blok, og de sidste Maaneders Begivenheder i Spanien har ført dette Maals Virkeliggørelse nærmere.

I Katalonien kom det imidlertid til Strid mellem de forskellige politiske Retninger. Tilhængerne af Komintern vilde ikke fortsætte Samarbejdet med de oppositionelle Kommunister, og Generalidads besluttende Raad (Regeringen), hvori de oppositionelle Kommunister havde Sæde, demissionerede derfor.

Det nye Raad, der blev dannet, fik følgende Sammensætning:

Anarkosyndikalisternes Organisation, C. N. T., fik som den største 4 Repræsentanter, nemlig: Esgleas (Forsvaret), Domenoch (Offentlige Tjenester), Santillan (Økonomien) og Herrera (Socialforsikringen og Hygiejnen).

Den socialdemokratiske Landsorganisation U. G. T. fik 3 Repræsentanter: Vioiella (Justits), Comorera (Levnedsmidler) og Valdes (Offentlige Arbejder).

Det smaaborgerlige Venstre Esquerra Catalana fik ligeledes 3 Repræsentanter: Tarradellas (Finans), Sbert (Undervisning) og Aguade (Indre Sikkerhed).

Smaabondeforbundet fik 1 Repræsentant: Calbert (Jordbrug).

Allerede da det første Raad for Generalidad blev dannet efter 19. Juli, forlangte C. N. T., at de politiske Partier skulde udelukkes og Raadet udelukkende dannes paa Basis af de rent proletariske faglige Organisationer. Dette lykkedes ikke i første Omgang, men ved de politiske Fraktioners indbyrdes Rivalisering har de selv fremtvunget deres Udelukkelse af Raadet som Partier. Naar »Arbejderbladet« forleden kunde meddele, at Kommunisterne nu havde faaet 2 Repræsentanter i Raadet, saa er det i alt Fald ikke i deres Egenskab af Kommunister eller deres Medlemsskab af det politiske P. S. U. C., men i deres Egenskab af Fagforeningsmedlemmer i U. G. T.

»Solidaridad Obrera« skriver bl. a. derom: »P. S. U. C. og P. O. U. M. har ingen Repræsentanter i det nye Raad. C. N. T. som Majoritetsorganisation og U. G. T. som Organisation for den store Minoritet repræsenterer som faglige Organisationer det katalonske Proletariat. Smaabondeforbundet repræsenterer Bønderne og Esquerra Smaaborgerskabet. Dette er den rigtige og ideelle Form, som vi allerede for Maaneder siden foreslog. P. S. U. C. og P. O. U. M., som skabte Krisen indenfor Generalidad, blev udelukkede. De er begge repræsenterede ved U. G. T., om hvis Ledelse de indbyrdes strider. De er dog begge Tilhængere af den samme Ideologi, kun taktiske Spørgsmaal skiller dem. Ingen af de to politiske Partier er nogen Masseorganisation, som til Eksempel C. N. T. og U. G. T. Smaabondeforbundet er ligeledes en faglig Organisation, og Esquerra — det eneste politiske Parti i Raadet — er Repræsentant for Smaaborgerne, som ogsaa efter vor ofte tilkendegivne Mening maa deltage i Administrationen af de offentlige Sager.«

Saa fik vi det ønskede Sagsanlæg

Gennem Landsretssagfører Dahl, Silkeborg, har vi endelig modtaget Stævning fra Kontorassistent Jørgensen, Alderslyst, der forlanger os straffet for de forskellige Anklager, vi har rettet imod ham.

Bortset fra et enkelt Punkt, hvor Jørgensen paataler noget, vi ikke har skrevet, og som vidner om, **at dette Sagsanlæg er krævet,** er Punkterne helt rigtige, og vi skal gøre vort til at dokumentere, at de virkelig er rigtige. Som vi før har bemærket, har vore Anklager mod Jørgensen haft et større Perspektiv, og det er vort Haab, at Sagsanlæget skal kaste Lys herover — og dette er jo nok en Del Ulejlighed værd!

Brødpriserne skal i Vejret

Vi har set af Meddelelser i Pressen, at Brødpriserne skal sættes op, der er nemlig Hause i Øjeblikket paa Kornbørserne i Verden.

Et venligt Forsyn har i Aar sørget for, at der har været en relativ daarlig Høst i alle kornproducerende Lande. Samtidig er, som Følge af Staternes Kamp mod tidligere Aars overvældende Grøde de dyrkede Kornarealer indskrænket betydelig i mange Lande, og Verdenspressen taler allerede nu om, at Verden i Vinter vil komme til at mangle Hvede.

Saa er der Hause paa Børsen, gode Tider, Penge at tjene. Kapitalen søger til Kornbørserne, alle vil have Del i Rovet, vil købe Hvede i Dag for at sælge det i Morgen til stigende Priser. Spekulationen er i fuld Gang. Statsmændene er blevet befriet for en stor Byrde. De mægtige Lagre af Hvede, de tidligere Aars Overskudsproduktion, ligger der ikke mere som en tyngende Trusel mod det kapitalistiske Samfunds Stabilitet og Rentabilitet.

Internationale Konferencer har været afholdt, Statsmænd har holdt Raadslagninger, diplomatiske Noter er udvekslet og kloge Økonomer har grublet deres kloge Hoveder graa over Problemet over de store Hvedebeholdninger, Kornsiloerne i Verdens Havnebyer med deres Millioner Tønder gyldent Sæd, en »Guds Gave« til

(Fortsættes Side 4.)

Gadespejlet

Der blev forleden opdaget en lille Regnefejl paa 700,000 Kr. i Magistraten.

Efter de af Borgmester Pedersen indførte Regler vil den Regnemaskine, der begik Fejlen, blive suspenderet, tiltalt og maaske straffet.

□

Enhedsfront — næsten da!

Paa Justitsministerens Papir med Kongekrone i Hjørnet og alle officielle Dikkedarer sendte en Hr. Steincke følgende Skrivelse til Folketingsmand Aksel Larsen:

»Jeg har altid som offentlig Person haft saa megen Respekt for mig selv, at jeg har fulgt dette Motto: Du skal aldrig lade dig behandle som Sjover eller forhandle med Sjovere. Dette maa jeg have glemt i det Øjeblik, jeg i Folketinget talte om en Diskussion i Arbejderbladet. Men ogsaa en overarbejdet **Minister kan** jo et Øjeblik blive distrait.«

Formodentlig er Dokumentet en afrevet Side fra en Sygejournal paa 6. Afd. og hører rettelig hjemme paa Kriminal-Museet.

□

Landbrugsministeriet har udsendt et Cirkulære om Vitaminisering af Margarine. Foruden Forbud mod Reklamering og Avertering lægges der Vitaminiseringen saa mange Hindringer i Vejen, at den næppe kan faa praktisk Betydning. Arbejderregeringen gaar Bøndernes økonomiske Ærinder og prisgiver ogsaa paa dette Punkt Hensynet til Befolkningens Sundhed.

□

Arbejdsløshedstallet er nu 121,278. — Kapitalen blomstrer og trives, medens Arbejderklassen er i rivende økonomisk Tilbagegang. Vinder de socialdemokratiske Arbejdere et Valgslag til — dør de af Sult!

Den internationale Fagbevægelse 1936

Ødelæggelsen og Afviklingen af Arbejdernes faglige internationale Samarbejde og Kampe er fortsat gennem 1936 i Overensstemmelse med den hele kapitalistiske Udvikling.

De Arbejdere, hvis Horisont og Interesser ikke rækker ud over deres Arbejdsplads, deres Fag eller lille Lands smaa Forhold, bør ikke spilde Tiden med at læse denne Artikel.

Enhver Arbejder, der vil forstaa den internationale Fagbevægelses Stilling, maa forstaa dens Grundlag, den internationale Kapitalismes Stilling — dette gælder ogsaa Aaret 1936.

Den kapitalistiske Verdensudvikling bundfælder sig i en national Konkurencekrig.

Den kapitalistiske Besiddelse og Udnyttelse af Arbejdsredskaberne anspænder alle Kræfter for at udvikle dem til den højeste Produktivitet og Ydeevne.

Dette har allerede medført, at Arbejderne i de fleste moderne Industrier producerer mange Gange flere Brugsgenstande — Varer —, end da Fagbevægelsen begyndte.

Da Arbejderne som Lønarbejdere kun faar i Løn, hvad deres Arbejdskraft er værd, har den øgede Produktivitet bevirket, at de fremstiller Værdien af deres Løn i den første Arbejdstime, medens de, da Fagbevægelsen begyndte, fik Halvdelen eller tre Fjerdedele af det, de fremstillede, i Dagens Løb.

Denne mægtige Forøgelse af Millionmassernes Udbytning — det samme gælder gennem Rentesystemet de arbejdende Bondemasser — betyder, at deres Købeevne, deres Evne til at forbruge de fremstillede Varemasser, daler i samme Forhold.

Kunde Folkets producerende Millionmasser før opkøbe og forbruge — og derved udløse Profitten til Kapitalen — i Halvdelen eller i Trefjerdedelen af de producerede Varemasser, saa kan de nu kun opkøbe, forbruge og udløse Profitten i en Ottendedel af Varemasserne.

Længe inden den sidste store Rationaliseringsbølge fra 1922 til 1929 slog den kapitalistiske Økonomi saa frygtelig ud af Balance og i første Omgang skabte den akutte Krise i Begyndelsen af Trediverne, som foreløbig har fortættet sig i Millioners permanente Arbejdsløshed, havde de forskellige kapitalistiske Nationer — for at bringe Balance — erobret alle Markeder, Magten over alle *ikke*-kapitalistiske Folkeslag.

Siden 1932 har alle kapitalistiske Nationer opgivet Tanken om ved fredelige Midler paany at tilvejebringe Balance i deres Økonomi.

Der er ikke flere nye Markeder at erobre, og gennem Lønsystemet og Arbejdsmidlernes øgede Produktionsevne bringes den kapitalistiske Økonomi mere og mere ud af Balance.

Den eneste, fredelige og naturlige Løsning vilde være at ophæve den kapitalistiske Ejendoms- og Udbyttelsesret over Jorden og Arbejdsmidlerne og lade Folkene producere i Forhold til deres Behov (Kommunisme), men alle kapitalistiske Klasser og deres Regeringer, ligegyldig hvad de kalder sig, vil til sidste Draabe af Kraft bekæmpe denne Ophævelse af deres Privilegier til Dovenskab og Luksus.

Tilbage bliver da kun én Løsning, nemlig den, alle kapitalistiske Stater og deres Regeringer siden 1932—33 energisk arbejder paa, ved Oprustning af den mest moderne Militærmagt at knuse hinanden for gennem en Række af saakaldte Verdenskrige at afgøre, hvem der skal kvæles, og hvem der skal erobre Verdenspatentet paa Udbytning af Jordens arbejdende Menneskehed.

Aaret 1936 er en af de første alvorlige Forberedelsens Aar til denne historiske Opgørsperiode, hvorfor Aaret karakteristisk er præget af Konferencer til Verdensfredens Bevarelse og vældige nationale Oprustninger, baade materielt og moralsk.

I denne nationale Oprustning har det den største og mest afgørende Betydning for hver Nations kapitalistiske Klasse at fjerne enhver Hindring, at likvidere enhver Modstand inden for Nationens Ramme og derunder først af alt at nationalisere Lønarbejdernes Bevægelse — Fagbevægelsen —, afvæbne den baade moralsk og organisatorisk for enhver international klassebetonet Kraft og Aggressivitet.

Aaret 1936 har i høj Grad været præget heraf.

Fascisme og Demokrati. To Veje med samme Maal.

For de Nationer, der af Verdens økonomien — og Verdenskrigen — var særlig haardt ramt, særlig de tre store, Italien, Tyskland og Japan, gjaldt det hurtigst at nationalt opruste og derfor ogsaa hurtigst at bryde Lønarbejdernes Magt mod den nationale Kapital.

De maatte derfor vælge en hurtigere og tilsyneladende mere brutal Form for Likvideringen af Fagbevægelsens Maal og Aktionsmagt.

Denne Likvidationsform har faaet Betegnelsen Fascisme.

Den bestaar ikke i en formel, men i en reel Ophævelse af Fagbevægelsen.

Baade i Tyskland i Arbejdsfronten og i Italien i den industrielle Korporation lever den gamle Fagbevægelse videre i en ny Aand — i samme Baad med Kapitalen — i samme fælles nationale Interesse i Beskæftigelsesgraden — i nationalt Fællesskab og Samhørighed med deres Kapital mod alle fremmede Kapitaler og deres Lønarbejdere.

Denne Forvandling er gennemført hurtig og derfor med Vold!

I de Nationer, hvis hele Stilling paa Verdensmarkedet og i Økonomien var bedre, havde Kapitalistklasserne Tid og Raad til at vælge en mere blid og langsom, men ikke mindre reel Nationalisering af Fagbevægelsen.

I England, Belgien, Frankrig og Skandinavien er denne Likvidation af Fagbevægelsen foregaaet derved, at de saakaldte politiske Arbejderpartier er overladt »Regeringsmagten« og Ansvaret for den nationale Kapital. Disse Partier har, hvad de saakaldte borgerlige Partier ikke havde Mulighed for, systematisk erobret Magten over Fagbevægelsen og har gennemsyret den med den nationale Samhørighed med Kapitalen i Beskæftigelsesspørgsmaalet, i Ophævelse af Fagbevægelsens Aktionsfrihed, i Likvidationen af dens hele Indstilling som Arbejdernes internationale Klassekampsorgan.

Hvad Fascismen har gennemført med Vold, har det saakaldte Demokrati gennemført ved underfundig Agitation ved vel tilrettelagt Klikekampe i hver faglig Organisation, hvor Partipressen og Partipaverne i det faglige Bureaukrati ved »Fagpressen« har forvirret Begreberne og organiseret Partimagten over de faglige Organisationer.

Fremgangsmaaden i de fascistiske og demokratiske Nationer har været forskellige, men Maalet og Resultatet: *Fagbevægelsens Nationalisering* er det samme.

De faglige Kampe i 1936 har alle været præget af Nationalisering.

Økonomisk og socialt har Aaret 1936 været præget af, at Beskæftigelsesgraden fra 1935 er opretholdt — for en Del ved Hjælp af den voksende militære Oprustning — samtidig med, at det mægtige Arbejdsløshedsantal saa godt som har holdt sig.

Derimod er saa godt som alle gangbare Varer steget i Pris, hvilket paa normal Vis skulde have ytret sig i stigende Lønkrav og øgede faglige Kampe.

Med Undtagelse af nogle spontane Udbrud i Belgien og Frankrig er disse stort set udeblevne!

Overalt formaaede de saakaldte »Arbejder«partier dels at holde Lønkravene nede af Hensyn til »den nationale Beskæftigelse«, dels stoppe Kampen i borgerlig Mægling o. s. v.

Og selv i Belgien og Frankrig, hvor Kampene antog Karakteren af spontant Masseopbud, som Bureaukratiet ikke formaaede at kontrolere eller hindre, og hvor Udtryksformen i Fabriksbesættelserne antog en revolutionær Karakter, endte hele Bevægelsen under Beherskelse af det nationale politiske Regeringsapparat, der som mæglende Faktor dikterede Arbejderne Vilkaarene.

Fagbevægelsens Nationalisering tager Form i den tvungne Voldgift.

Det er karakteristisk for den hele Udvikling, at Aaret 1936 kan fremvise de første saakaldte »demokratiske« Lande, hvor *den tvungne Voldgift* blev indført, nemlig i det lille Danmark og i Frankrig og endnu lige saa karakteristisk i begge Lande af en saakaldt »Arbejder«-Regering!

Selvfølgelig er der i de to Lande endnu Dele af Arbejderne, hvis Moral endnu ikke er saa gennemforraadnet af borgerlig nationalistisk Moral, at de ikke protesterede mod denne maskerede Fascisme, men de store Masser er allerede af Partierne saa forvirrede, at de roligt fandt sig i Voldshandlingen mod deres faglige Aktionsfrihed.

1936 er derved blevet et Mærkeaar for den faglige Bevægelse, hvor Fascismen aabent træder frem i de første demokratiske Lande som gældende Lov.

Den faglige Internationale som et nytteløst Paradeorgan.

»Den faglige Internationale« eller Amsterdam-Internationalen, som den populært kaldes, har Tilslutning fra de saakaldte demokratiske Landes faglige Landsorganisationer i Europa.

(Fortsættes Side 4.)

Enhver frittænkende Arbejder

der sætter Pris paa et Blad, der uafhængigt af alle Partiinteresser fri og ubunden taler Arbejdernes Sag, ikke Førernes Sag, ikke døde Programmers Sag, ikke Taktikens, Stræbernes og Bengnavernes Sag, men lige rent ud den almindelige Arbejders Sag, ja, en frittænkende Arbejder, der sætter Pris paa et saadant Blad, bør støtte ARBEJDET ved straks at tegne sig som Abonnent for Januar Kvartal.

Bladet leveres hver Uge lige ind ad Døren for kun 1,50 Kr. i hele Kvartalet. Abonnement kan tegnes hos alle Landpostbude, paa alle Postkontorer samt paa Ekspeditionen, Blaagaards Plads 21, København N.

Vi takker

for alle de gode Nytaarsønsker, vi har modtaget for vort Blad, men undskyld, Kammerater, vor Realisme, vi tilstaar aabent, at vi meget gerne saa, at hver af jer sendte os en ny Abonnent! Se jer om i Kredsen, der ligger en Mulighed og en ny Abonnent er en Nytaarsgave, vi sætter stor Pris paa.

Svampen breder sig

I Dagspressen ser vi, at der til Aktieselskabsregistret er ingivet Meddelelse om, at **»Aktieselskabet Arbejdernes Brødfabrik i Køge«** har udvidet sin Aktiekapital med 1000 Kr. i Friaktier, saaledes at Aktiekapitalen nu er 6405 Kr.

Man maa tilstaa, at Udviklingen inden for Arbejderbevægelsen gaar rask hen imod at adoptere Kapitalismen og dette gælder altsaa ikke alene dens almindelige Principper, men ogsaa dens raadne Gevækster som kunstig rentesugende Papirskapital, et Forhold, som den borgerlige Nationaløkonomi og vel mest af alle afdøde Prof. Birch skarpt og afgjort vendte sig imod.

Danmarks Ulykke i Dag er jo netop, at dansk Landbrug er behæftet med Millioner af saadan rentesugende Papirskapital, der aldrig nogensinde har været anbragt i det som Produktionsfaktor.

Det ser ilde ud, naar dansk Arbejderbevægelse, hvis historiske Opgave skulde være at forny og hjælpe Samfundet til en bedre Økonomi, ikke blot lægger sine saakaldte »kooperative« Foretagender paa almindelige kapitalistiske Principper, men yderligere indpoder i disse den mest forraadnede Form for Kapitalisme — Papirkapitalen.

Saa vidt vi erindrer, skænkede Prof. Birch sin efterladte Formue til Arbejdernes Oplysningsbevægelse. Vi foreslaar, at »Arbejdernes Oplysningsforbund« opretter en Studiekreds for Bestyrelsen for »Arbejdernes Brødfabrik i Køge«, hvor Emnet bliver: **»Sund kapitalistisk Økonomi«.**

Saa har vi da ikke stillet for store Fordringer.

Hvor er Zensl Mühsam

Et direkte Spørgsmaal til Sovjet-Unionens Regering

De politiske Fanger i Rusland kan faa fuld Asylret i Spanien

Den syndikalistiske Internationale, samlet til Møde i Paris den 15. til 17. November, konstaterer, at Kammerat Zensl Mühsam, som 1935 indbødes til Moskva af Internatiolale Røde Hjælp, er afrejst til Rusland for at holde en Serie Foredrag om den af Nazisterne myrdede Erich Mühsam, har været forsvunden siden den 23. April 1936, og indtil denne Dag ved ingen, hvor hun befinder sig, ja end ikke om hun er i Live.

Paa Grund af internationale Protester har Sovjets Regering erkendt, at Zensl Mühsam er blevet arresteret.

Regeringen har ikke fremsat nogen konkret Anklage mod hende, men de sovjetrussiske Autoriteter har ladet meddele, at Kammerat Zensl Mühsam er blevet udvist.

I Dag er fire Maaneder gaaet og vor Kammerat er endnu ikke rejst fra Sovjet. To Breve er tilstillet hende. De er begge bleven ubesvarede.

Den syndikalistiske Internationales Plenum protesterer energisk mod den Behandling, som vor Kammerat har maattet lide, vor Kammerat, som i Tyskland heltemodigt opfyldte sin revolutionære Pligt ved sin Mands Side.

Derfor vender den syndikalistiske Internationale sig til Sovjets Regering og spørger den:

Hvor er Zensl Mühsam?

Hvorfor faar Verden ikke at vide, hvor hun befinder sig. Hvorfor er hun fuldstændig udelukket fra Omgivelserne. Hvorfor maa hun ikke korrespondere med nogen?

Den syndikalistiske Internationales Plenum fordrer, at Sovjetregeringen umiddelbart indfrier det Løfte, som gaves den 18. Juli om, at vor Kammerat vilde faa Lov at forlade Rusland og anser endvidere, at Tilfældet Zensl Mühsam er et Bevis paa den største Uretfærdighed mod Sovjetregeringens politiske Modstandere og fordrer i Overensstemmelse med C. N. T. og F. A. I.s Forslag, at de politiske Fanger i Rusland maa faa Lov at rejse til Spanien, hvor de vil komme til at nyde fuldkommen Asylret. Giv de arresterede Anarkister i Rusland fri!

Et Pressejubilæum i Danmarks revolutionære Arbejderbevægelse

(Fortsat fra sidste Nr.)

Bladet gik i de første Par Aar kun ud i nogle faa Hundrede Eksemplarer om Ugen. Ved Siden af alle Forfølgelserne, ogsaa paa Brødet, paa Arbejdspladsen, uvidende Hustruers Graad og Bebrejdelser i Hjemmene, maatte de forholdsvis faa Kammerater bære store økonomiske Byrder hver eneste Uge.

At de kunde dette og bære Sagen frem til Sejr, beroede paa selve Bevægelsens og Bladets Væsen eller rettere **Syndikalismens Væsen.** Det var intet Parti med fremmede Penge bag sig, med fede Ben og offentlige Ærespladser. Den moralske Stræberpøbel, der flokkes i ethvert Parti og efterhaanden dolker alle Idealister til Fordel for dette afskyelige tilløbende Pak — ja, alt dette var F. S. og **»Solidaritet«** kemisk fri for. De, der samledes her, havde kun en Mulighed: **at ofre alt, hvad de ejede af Evner, Tid og Penge for Sagen!**

Professor Birchs Ord: **»Det at være Arbejdernes Talsmænd skal være et Offer!«** var en streng ubønhørlig, levende Lov her!

Denne Lov skabte en Udvælgelse af det første Medlemsmateriale, der gav dette en meget høj moralsk Standard, der bar »Solidaritet« over de næsten uhyre Vanskeligheder.

Allerede i 1913 begyndte det at lysne lidt. **»Solidaritet«** gik ud i ca. 900 solgte Eksemplarer, og Bladet begyndte saa smaat at sprede sin egen Aand og de bærende Kræfter begyndte at udvikles.

Først enkeltvis, saa i Aarene 1914—15 mere systematisk, kom Arbejderen hver Fredag Aften enten med personlige eller Fællesbidrag fra Arbejdspladserne.

Lyse Minder fra mørke Dage.

Hele Sommeren 1914 kom systematisk en stor, bredskuldret Murarbejdsmand ind paa Kontoret i Korsgade hver Fredag Aften. Her et af hans Besøg: »Goddav, Carl! De' var »Fanden hule mig« et godt Nummer det sidste! Du — her er 17 Kroner, men saa har jeg osse lovet »Drengene« (Arbejdskammeraterne), at Bladet ikke gaar ind i denne Uge!«

Der kom ogsaa andre Bidragydere.

Der kom hver Maaned i 2 Aar en gammel, rystende Mand ind til Carl. Manden tog med de magre, rystende Fingre en 25-Øre op af en gammel, slunken Pung og lagde den højtideligt stille paa Skranken. En Gang sagde han: »Pio var min personlige Ven, hver Uge læser jeg nu mine bedste Manddomsdage om igen, Tak!« Carl trykkede nikkende den gamle, kolde Haand og sagde: »Selv Tak, gamle Kammerat!« Den Gamle saa langsynet, mindefjernt frem for sig. Saa rokkede han ud ad Døren henad Fattiggaden, vistnok mod »St. Johannes Stiftelsen«.

I lange, lange Tider kom hver Lørdag Aften en fattigklædt Kone ind til Carl. Hun havde aldrig sagt et Ord, end ikke Godaften. Men hver Gang lagde hun en Krone paa Skranken. Og naar Carl sagde »Tak!«, saa nikkede hun bare og smilede til ham og gik. Kun en Gang brød hun Tavsheden. Hun havde sprunget en Uge over, og da hun kom igen, sagde hun ganske sagte, næsten hviskende: **»Ja, jeg var syg i sidste Uge!«**

Det var de eneste Ord, hun nogen Sinde sagde til os, men hun bar over et Hundrede Kroner af sin surt erhvervede Løn ned til os, for at **»Solidaritet«** ikke maatte gaa ind. Om hun i Dag som aldrende Kvinde skulde læse disse Linjer, da bør hun vide, at varme, bankende Hjerter endnu bærer et lysende Minde om hendes stille Daad.

Et lyst Minde til:

Carl Iversen.

Denne prægtige Kammerat, der privat kunde give sin Skjorte bort, men i Bladets Tjeneste var saa nærig, at ethvert Stykke Indpakningspapir og hvert et Stykke Seglgarn, der kom ind ad Døren, blev gemt og brugt igen. Hvor var det en Lykke for »Solidaritet«, da den Mand blev Bladets Forretningsfører. I Spidsen for Økonomien stod han fra Bladet var et forhutlet, værdiløst, økonomisk Foretagende, til det hos Postvæsen og i Forretningsverdenen stod som Indbegrebet af grundmuret Soliditet, blot Carls Navn stod paa Papiret. Den Mand gav ikke et Løfte, han ikke holdt.

Tusinde herlige Minder om ham vilde gerne løbe ud af Pennen, men her er ikke Stedet for personlige Mindekranse. Men **»Solidaritet«s mørke Dage med lyse Minder** kan ikke undgaa at tage ham og hans Arbejde med, dette herlige, lyse Menneske, denne dejlige Kammerat, denne trofaste Medkæmper og bevidste Proletar!

Men sandt er det, at det ikke er den Enkelte, men Fællesskabet, Masserne og deres samlede moralske Kraft, der bærer Sagen frem — saaledes ogsaa med **»Solidaritet«.**

Kampen paa Arbejdspladserne og i Organisationerne.

Rundt om paa Arbejdspladserne vandt Bladet enkelte Mænd og modnede dem for Kampen for Bladet.

Inden for Fagene samledes disse Kammerater i Klubber, der inden for Organisationerne optog Kampen mod det moderne Bureaukrati og den borgerlige Reformisme.

Ude i Provinsen stiftedes efterhaanden en Del Afdelinger, men alle Klubbers og Afdelingers Kamp maatte foreløbig koncentreres om Salg af Bladet og faa dette til at bære sig.

Først 1916 var Bladet saa vidt, at det uden større Tilskud kunde aflønne Funktionærerne med en nogenlunde Arbejdsmandsløn. Og Fremgangen i Abonnenter og Løssalg var i bestandig Stigen.

Da Bladet bar sig og gav Overskud.

I Løbet af 1916 stiger Oplaget rask. Ved Krigens Udbrud i August 1914 ligger Oplaget fra 12 til 1500 Købere. I Løbet af 1915 stiger det til 3000. I Løbet af 1916 til 9000 Ekspl. Men allerede i det sene Efteraar og Vinteren stiger Oplaget for hver Uge.

Torsdag Aften, inden Bladet kommer fra Trykkeriet, staar et Opløb af Kammerater ude fra Arbejdspladserne og venter paa det for at faa Pakkerne med ud til Salg næste Dag.

I Løbet af Foraar og Sommer 1917 fortsætter disse Opløb og Bladets Oplag at vokse, og en Aften meddeler Carl Iversen Kontrolkomitéen, at nu giver »Solidaritet« Overskud. Nu kunde Bevægelsen, Afdelinger og Klubber faa Midler af Bladet.

Allerede om Efteraaret 1917 er Oplaget naaet op paa 15,000 solgte Eksemplarer om Ugen. Foraaret 1918 er Oplaget af solgte Eksemplarer naaet 17,000. Og dette Tal holder det saa længe det er Ugeblad, aldrig under, ofte 17,500, 18,000 18,200, alt efter Bladets Indhold.

Bevægelsen bag »Solidaritet«.

Naar »Solidaritet« i disse Aar opnaaede et Oplag og en Indflydelse paa de danske Arbejdere, som den revolutionære Presse hverken før eller siden har opnaaet, skyldtes det i første Linje Krigens Forhold og de deraf flydende Eksistensforhold for Arbejderne.

Overalt, hvor Lønsystemet bestaar, er det idiotisk, at Sælgerne af Varen Arbejdskraft skal bindes til en bestemt Pris for deres Vare i Tid og Aaremaal, medens Ejerne af de Varer, hvoraf Arbejdskraften fremstilles, har fuld Frihed til at højne Prisen paa deres Varer.

I dette Forhold frastjæles Arbejderne enhver positiv Frugt af deres faglige Lønkamp.

Under »normale« Tider foregaar dette Tyveri langsomt og underfundigt, og de almindelige Arbejdere opdager det ikke og forstaar ikke Betydningen af den revolutionære Syndikalismes Krav om frie Arbejdsaftaler i Stedet for faste, bindende Overenskomster.

Men i Krigens Jobbetid, hvor Varepriserne stiger ofte fra Uge til Uge, der hamrer de faktiske Eksistensforhold Sandheden i vor Opfattelse ind i Arbejdernes Bevidsthed og tvinger dem til at se sig om efter Udvej.

Og her mødte de »Solidaritet« og F. S. ude paa Arbejdspladserne og i Organisationerne, der ikke blot viste dem, at den faste Overenskomst er en underfundig Slavekontrakt, men ogsaa pegede paa **den direkte Aktion,** den pludselige Arbejdsnedlæggelse som den eneste farbare Vej ud af Elendigheden.

F. S.s trofaste Medlemmer, der gennem Aarene var forfulgt paa Brødet, blev rent spontant de førende Kræfter i en storstilet Aktion og mægtige økonomiske Fremskridt for Arbejderne, som ingen anden historisk Periode i dansk Arbejderbevægelse kan opvise Mage til.

Fremskridt, som blev staaende.

Da Varepriserne efter Krigen gled fra Spekulationshøjderne ned i deres naturlige Leje, stod Arbejdernes Lønfremskridt oppe paa Højder, som hele den senere Periodes elendige Fagforeningspolitik har levet paa og slidt paa.

Reallønsfremskridtet i Perioden, hvor de syndikalistiske Arbejdere tog Førerskabet fra det reformistiske Bureaukrat, har ingen borgerlig Statistik kunnet rokke ved.

I ingen historisk Periode har Arbejdernes reelle Fremskridt i Forbedring af Løn og Livsvilkaar været blot tilnærmelsesvis saa store.

Det samme gælder Forkortelsen af Arbejdstiden.

Under de syndikalistiske Arbejderes og Tankers Indflydelse i Byggefagene i København blev 8 Timers Arbejdsdagen sejrrigt gennemtvunget ved direkte Aktion.

For at det reformistiske Bureaukrati ikke skulde miste Magten over Arbejdermasserne og alle de slyngelagtige »Rets«-Lænker, der var lagt om Arbejdernes Aktionsfrihed skulde sprænges sønder, skyndte Bureaukratiet og Arbejdskøberne sig i skøn Forening at indføre det i de andre Fag.

At de stakkels Elever i Arbejdernes Oplysningsforbund fyldes med Løgn i deres Lærebog om dette Forhold, ophæver ikke de historiske Kendsgerninger, at det var den revolutionære syndikalistiske Fagbevægelses Idéer og Aktionsmaader, der førte det historiske Krav om 8 Timers Arbejdsdag til Sejr.

I Kampen for disse positive Fremskridt og varige Forbedringer af den danske Arbejderklasses Arbejds- og Eksistensvilkaar stod **»Solidaritet«** som den flammende og æggende Agitator, som Vejlederen og Banebryderen i Arbejdernes Kamp og Udvikling fra reformistisk Uvirksomhed til revolutionær Handling.

I dette Forhold gjorde den revolutionære Arbejderpresse en positiv Indsats i Arbejdernes Klassekamp, som den ikke har formaaet at gentage siden.

Arbejdsløsheden og Militærnægterne.

Sammen med Jobbespekulation og Aagerpolitik rasede Arbejdsløsheden i Krigsperioden.

Erkendelsen af, at Frygten — ikke

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark
Redaktion:
Hvidovrevej 2 St.
København Valby
Expedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19

for de Arbejdsløse, men for selve Arbejdsløsheden — skulde lamme Aktionsmodet hos Arbejderne paa Arbejdspladserne, Arbejdernes største Svaghed i Dag — besluttede F. S. at »Solidaritet« som Modtræk skulde rejse en Kampagne baade blandt de Arbejdende og de Arbejdsløse for at løfte Arbejdsløshedsunderstøttelsen op fra 14 til 30 Kr. om Ugen.

Bladet løste den paalagte Opgave.

Den rejste ikke blot en Bevægelse blandt de Arbejdsløse, men paa alle Arbejdspladser blev Spørgsmaalet drøftet som et dybt Interessespørgsmaal for de Arbejdende. Solidaritet med de Arbejdsløse blev Feltraabet!

Den Dag, da Arbejdsløshedsbevægelsen om det rejste Krav resulterede i Demonstrationstog, da stod Hjulene og Arbejdet stille rundt i Bedrifterne. De arbejdende Arbejdere, de arbejdsløse Kvinder og Børnene gik med.

Den borgerlige Presse anslog det marcherende Tog til mellem 35 og 40 000 Deltagere. Da Togets Front naaede den gamle Kaserne i Fredericiagade, gik den videre op ad Bredgade om ad Toldbodvej og ned ad St. Kongensgade og ned til Fredericiagade, hvortil den sidste Del af Demonstrationen endnu ikke var naaet frem til. Fotografiske Gengivelser viser, at alle disse Gader om hele Kareen den Dag var pakket af københavnske Arbejdere.

Rigsdagen bøjede sig. Et Par Uger efter var Forhøjelsen gennemført.

Den revolutionære Presse har ikke siden formaaet at være det for de Arbejdsløse, som »Solidaritet« den Gang var. Forklaringen derpaa er simpel: »Solidaritet« byggede hele sin Kampagne paa Fællesinteressen mellem alle arbejdende og alle arbejdsløse Arbejdere, og Bladet skrev i en smittende, glødende Tro paa deres fælles vældige Kraft.

Veldædige politiske Taskenspillere, der skulde »hjælpe« de Arbejdsløse, ønskede Bladet Fanden og det hele Helvede.

Massernes Tro paa egen Kraft er den eneste Vej, der fører frem i Klassekampen. Enhver anden Teori er Løgn og Bedrag.

(Fortsættes.

Kommunisternes Rolle

i den kataloniske Regeringskrise

I Dagspressen har der været nogle Meddelelser fremme om, at der var udbrudt »Uenighed mellem de Røde i Barcelona« og vore hjemlige Stalinisters Organ, »Arbejderbladet« har bragt nogle sensationelt udstyrede Telegrammer fra Barcelona, der fortalte, at Syndikalisterne nu var bleven i Mindretal blandt Arbejderne i Katalonien. De moskvatro Kommunister dirigerede det hele dernede, og Trotskisterne var helt pulveriserede.

Sandheden er imidlertid den, at Syndikalister og Anarkister i Dag som hidtil har den største Indflydelse paa Arbejderne i Katalonien, og at Kommunisterne — af alle Afskygninger — kun udgør en ubetydelig Minoritet blandt de organiserede Arbejdere, men det vilde jo passe forbandet daarligt paa Læren om Kommunisterne som de fødte Førere for Proletariatet at fortælle denne simple Sandhed.

Det, der er sket i Barcelona, er kun det, at de forskellige kommunistiske Sekter har benyttet sig af den relative Ro og Sikkerhed, der for Tiden findes i Katalonien, til at fortsætte deres private politiske Strid.

De andre Retninger indenfor Arbejderbevægelsen, Syndikalister og Anarkister, saavel som Socialister, har lagt deres Tvistemaal til Side i Øjeblikket for helt at hellige sig Kampen mod Fascisterne i den rigtige Erkendelse, at kun Fascismens Nederlag gør det muligt at faa deres Ønsker ført ud i Livet, og det er derfor med Ubehag, at de har været Vidne til denne private Konkurrencestrid, og begge de to faglige Landsorganisationer, den syndikalistiske og den socialistiske, har gjort, hvad de kunde, for at nevtralisere Striden ved at foregaa dem med et godt Eksempel ved fredeligt og fordrageligt Samarbejde, men det har kun i enkelte Tilfælde interesseret Kommunisterne, de er mest interesseret i deres indbyrdes Krig.

Iøvrigt staar Moskva-Kommunisternes Gebærder i Spanien ikke meget i Overensstemmelse med den af Folkefrontregeringen i Frankrig opfundne og af Sovjet-Unionen understøttede Vaabenblokade mod Spanien, der gennemføres af den saakaldte Ikke-Indblandingskomité i London, hvis Resultater indtil Dato har været en næsten fuldstændig Afvæbning af de spanske Arbejdere, men rigelig Forsyning til Franco af de mest moderne Vaaben.

Niels Møller Sagen

Fordi han ikke vil fortsætte et umuligt Samliv, sendes han paa Arbejdsanstalt. og for at dække denne Ulovlighed gøres han aandssvag og trues med Sterilisation

Med Børneværnets Billigelse.

Vi sluttede vor indledende Artikel med at oplyse, at Niels Møller for ikke at begaa noget forkert først henvendte sig til Formanden for det stedlige Børneværn, Hr. Konfektionshandler Madsen, om, at han maatte fjerne sit lille Barn fra Hjemmet og anbringe det hos sine Forældre. Efter alt, hvad der foreligger, kan der ikke herske Tvivl om, at Formanden for Børneværnet har givet denne Tilladelse.

Da Niels Møller var arbejdsløs og oppebar Kommunehjælp, var hans Opførsel her i Overensstemmelse med Lovens Krav.

Paa den anden Side kan denne Tilladelse fra Børneværnet og dets Formand kun være midlertidig, og i en saadan Sag, der falder ind under Loven om offentlig Forsorg, har det samlede Sogneraad afgørende Indflydelse.

Balle Sogneraad kræver, at Niels Møller skal fortsætte Samlivet med Hustruen.

Efter at have behandlet Sagen stilles der fra Sogneraadets Side det Krav til N. Møller, at han skal vende tilbage til Hustruen med Barnet og fortsætte Samlivet.

Dette Krav har ingen Hjemmel i dansk Lovgivning!

Men Loven om social Forsorg, der er en Undtagelseslov for Danmarks fattige Mennesker, giver overfor disse Tilfælde Socialudvalg og Sogneraad en Magt over de fattige Mennesker, som for alle andre Samfundsborgere kun er overladt Overmyndighederne og endda under bestemte i Loven fastlagte Regler.

Anderledes med de Socialforsørgede.

Saaledes giver Prgf. 311 i Loven om offentlig Forsorg Socialudvalget (Sogneraadet) Ret til at fastsætte Forsørgerbidragets Størrelse i det Tilfælde, at den ene Ægtefælle klager over, at den anden ikke sørger tilstrækkeligt for Familiens Underhold, og ønsker den klagende Ægtefælle ikke Separation eller Skilsmisse eller i det hele at afbryde Samlivet, har Udvalget Ret til at fastsætte Underholdsbidragets Størrelse.

Man forstaar, hvilket Pres, der kan øves af Socialudvalget mod en arbejdsløs Forsørger i Kraft af disse Bestemmelser.

Videre hedder det i samme Paragraf, at betaler Forsørgeren ikke de ham (vilkaarligt) paalagte Bidrag, kan Sogneraadet lade ham indlægge paa en Tvangsarbejdsanstalt, indtil de skyldige Bidrag er betalt.

Enhver rettænkende Læser forstaar det Despoti, der her i Loven aabnes Mulighed for.

Niels Møller blev da ogsaa sat i Pres under Truslerne om dette Despoti. Han nægtede imidlertid afgjort under nogen Omstændigheder at flytte hjem og fortsætte det umulige Samliv!

Saa skulde han straffes!

Hans lille Barn tages fra hans Forældre, og han selv sendes paa Tvangsarbejde i Henhold til § 314.

Vi skal senere beskæftige os med Sogneraadets Motiver og de logiske og moralske Følger af Sogneraadets Optræden i Sagen — her refererer vi kun.

Set ud fra Lovens Bogstav kan der næppe rejses nogen alvorlig Anklage mod, at Sogneraadet gennem Børneværnet ramte Niels Møller ved at fjerne hans lille Barn fra Forældrenes Hjem og overflytte det til et Børnehjem.

De fattige Medborgeres Forældreret er nemlig i Henhold til Steinckes Sociallov fuldstændig *retsløse og prisgivet Børneværnenes og Overmyndighedens fuldkomne og uafkortede Vilkaarlighed!*

Man har her i Danmark *mere fyldig Retsbeskyttelse som Mordbrændere end som socialforsørgede Forældre til en Børneflok!*

Ud fra Lovens Bogstav er vi altsaa afskaaret fra enhver Kritik af Sogneraadet, da det fjernede Niels Møllers lille Barn fra hans Forældres Hjem og anbragte det et Sted, hvor den eneste Samhørighedsfølelse med det lille Væsen er af en forretningsmæssig Art.

Helt anderledes stiller det sig med Lovligheden ved at anbringe Niels Møller paa Tvangsarbejdsanstalten.

Selv den Vilkaarlighedsret, som den omtalte Prgf. 311 giver Sogneraadet, foreligger der i Niels Møllers Sag alligevel det Forhold, at Sogneraadet først skal afgøre, hvor stort Bidrag Niels Møller skal give sin forladte Hustru, videre at dette Bidrag skal være *rimeligt* i Forhold til hans Indtægter. Og da Niels Møllers eneste Indtægt den Gang var Socialunderstøttelse, stod Sogneraadet overfor det Forhold, at ligegyldigt hvorledes det vendte Problemet, saa skulde Niels Møller og hans lille Barn have saa meget, at de kunde leve, og hans Hustru og hendes 2 Smaapiger skulde ogsaa have saa meget, at de kunde leve.

Hovedresultatet maatte blive *en øget Udgift for Kommunen* ved denne »Skilsmisse«, og i Stedet for nu at anerkende dette — omend med Beklagelse —, saa vælger Sogneraad og Socialudvalg at ville tvinge Niels Møller tilbage til Hustruen. Men hertil egnede Prgf. 313 sig ikke rigtig, thi den forudsætter, at Manden er idømt et Underholdsbidrag, han ikke overholder, og Sogneraadet valgte da den næste Paragraf som Pres paa Niels Møller.

Da dette Punkt har afgørende baade juridisk og moralsk Betydning i hele denne Sag, aftrykker vi hermed

Ordlyden af § 314.

»Stk. 1. Hvis det sociale Udvalg i de i Prgf. 313 omhandlede Tilfælde skønner, at Paagældendes Forhold som Forsørger fremviser en Ansvarsløshed af særlig graverende Karakter, f. Eks. enten, fordi han i længere Tid har anvendt *en alt for ringe Del* af sin Fortjeneste til sin Families Forsørgelse, medens han har brugt alt for meget til sig selv, til andre Forbindelser, til Udskejelser af forskellig Art eller lign., eller fordi han paa Grund af Drikfældighed, Arbejdssky eller lign. ligger Kommunen til Byrde, kan Udvalget, for saa vidt det ikke beslutter at tage ham under Særforsorg for Alkoholisme, straks lade ham indlægge paa en Arbejdsanstalt. Sagen forelægges derefter uopholdelig Kommunalbestyrelsen, som kan indstille til Overøvrigheden, at han kan indsættes til Tvangsarbejde fra 2 Maaneder til ½ Aar eller under skærpede Omstændigheder eller i Gentagelsestilfælde fra 3 Maaneder til 1 Aar.«

I Henhold til denne Paragraf sendte det sociale Udvalg ifølge Sagens officielle Papirer, Niels Møller den 5. Februar 1937 til Arbejdsanstalten i Viborg.

Et aabent Misbrug af Loven.

Juridisk set kan der ikke være Tvivl om, at der i dette Forhold foreligger et absolut Misbrug af Loven.

Niels Møller hverken drikker eller begaar andre Udskejelser af nogen Art, han misbruger ikke sine tilstaaede Understøttelser paa sig selv eller foretager sig andet, der overhovedet kan komme ind under Prgf. 314.

Hans eneste »Brøde« var, at han ikke vilde fortsætte det umulige Samliv med Hustruen.

Paa vor Forespørgsel har vi faaet oplyst, at der ogsaa var »Vrøvl« med Papirerne den Dag, Niels Møller ankom til Arbejdsanstalten, men at dette gled i Orden efter en Telefonsamtale med Socialudvalget i Alderslyst.

Den rettænkende Del af Befolkningen i Alderslyst harmes over Niels Møllers Behandling.

Selv om Krisen med hele sin Hale af social Ulykke efterhaanden i stor Udstrækning har sløvet den alm. Retsbevidsthed overfor Sociallovens mange Ofre, saa er det dog altid saaledes, at den bedste Del af Befolkningen bevarer sin Retsbevidsthed og sine Krav til Retfærdighed.

Dette har ogsaa været Tilfældet i Niels Møllers Sag. Store Dele af Alderslysts Befolkning har følt sig oprigtigt oprørte over den Behandling, Niels Møller har været Genstand for fra Socialudvalgets Side, og den har paa forskellig Maade reageret over denne baade ulovlige og dybt uretfærdige Behandling.

Men da vi under de tidligere Sager har omtalt de 2 Møder, der satte ind for Kravet om Niels Møllers Frigivelse og nedlagde bestemt Indsigelse mod Socialudvalgets og Sogneraadets Optræden i Sagen, skal vi ikke trætte vore Læsere med Gentagelser, men kun fastslaa, at de nævnte Myndigheder har været under et stærkt moralsk Pres i denne Sag fra den rettænkende Del af Befolkningen i Alderslyst, og at dette ikke har haft ringe Betydning for Niels Møllers hurtige Frigivelse — nemlig efter 13 Dages Forløb.

Overøvrighedens Rolle i Niels Møllers Sag.

Men at Overøvrigheden ogsaa har spillet en Rolle ikke blot i denne hurtige Frigivelse, men ogsaa i Motiveringen for den, derom tvivler vi ikke.

Som det fremgaar af den her citerede Paragraf 314, kan Sogneraadet ikke selv dømme Niels Møller til saa og saa lang Tids Ophold paa Arbejdsanstalten. Socialudvalget kan sende ham derned, og Sogneraadet kan indstille til Overmyndigheden, hvorlænge Opholdet skal vare.

Denne Overmyndighed er i dette Tilfælde Amtet.

Og der sker dette ualmindelige her, at allerede efter en Uges Forløb, den 7. Februar, ankommer en af Amtets Embedsmænd, nemlig Hr. Amtslæge Kjær, og begynder at undersøge Niels Møller paa selve Arbejdsanstalten.

Dette Forhold overbeviser os om, at Overmyndigheden har fundet Grundlaget for Niels Møllers Anbringelse paa Arbejdsanstalten for spinkelt, og for at redde Sogneraadet fra den fuldkomment aabne Fiasko, tillige har søgt at finde et Løsladelsesgrundlag, der ikke i den offentlige Bevidsthed alt for aabenbart kompromitterede Sogneraad og Socialudvalg.

Og vi skal ikke undlade her at komplimentere Overmyndigheden for dens diplomatiske Smidighed i denne Sag.

Efter at have undersøgt Niels Møller d. 7. og 8. Februar erklærer nemlig Hr. Amtslæge Kjær ham for *aandssvag* (!) og som saadan uegnet til Ophold paa Arbejdsanstalten. Den 13. Februar frigives han fra denne.

Et Spark længere ned.

Vi skal ikke bestride, at Overmyndighedens Maade at redde Sogneraad og Socialudvalget fra Fiasko er genial — næsten for genial!

Men der er en anden Part i denne Sag, som det er den offentlige Retsbevidstheds Pligt at redde fra Livsfiasko, og det er Niels Møller!

Fordi han ikke vilde fortsætte et umuligt Samliv med Hustruen, er han nu

1. *Sendt paa Arbejdsanstalt.*
2. *Derved overført under Fattigvæsenet.*
3. *Gjort aandssvag.*
4. *Derved for Resten af Livet ført under Aandssvageforsorg og Kontrol af Myndighederne og*
5. *Trues nu med Sterilisation — fysisk og psykisk Vold af Myndighederne og*
6. *Er frataget Myndigheden over sit Barn.*

Vi bemærker aabent, at vi brænder af oprigtig Harme mod denne Mishandling af en Klassefælle, men vi lover vore Læsere, at vi roligt og logisk i de kommende Numre som i dette skal skildre Udviklingen i denne enestaaende Skandalesag.

Den glødende Patos og den kolde Beregning

Nogle københavnske Kammerater har anket over, at vi ofrede Alderslystaffærerne for megen Plads og Omtale.

Vi vilde i den Anledning gøre disse og andre Kammerater, der maatte mene det samme, opmærksomme paa følgende Kendsgerninger.

I næsten alle Kommuner Landet over, hvor Socialdemokratiet dominerer i Socialudvalgene, der udøves ofte et oprørende Tyranni mod de arbejdsløse og socialunderstøttede Arbejdere.

Det er saaledes, at Tilstandene i denne Henseende kan sammenlignes med den Gang, da Fabrikanter og Godsejere tvang Arbejderne til at stemme paa Estrups Kandidater, og ethvert Oppositionsforsøg straffedes paa det daglige Brød.

Vi har rundt i Landet siddende socialdemokratiske Partipaver, der benytter deres Magt over de offentlige Midler, de i Kraft af Arbejdernes Stemmer raader over, til at straffe eller favorisere de socialunderstøttede Arbejdere alt efter, som de viser deres Partisindelag.

Vi har paa vor Redaktion flere Klager over dette oprørende Forhold. Men saa langt er hele denne aandelige Forkuelse fremskreden, at langt de fleste Klager slutter med: men nævn endelig ikke mit Navn, thi det vil uvægerlig ogsaa gaa ud over min Hustru og mine Børn.

Vi har andre Eksempler paa, at Arbejdere der er oprørte over dette politiske og aandelige Tyranni af Frygt for Hevn ikke aabent tør købe hverken »Arbejder-Bladet« eller »Arbejdet«.

Endelig ønsker vi at præcisere, at dette Aandstyranni ikke altid er Udtryk for selve den stedlige socialdemokratiske Forenings Ønsker eller Vilje, men ofte Udtryk for rene personlige Stræberes Magtbrynde og Herskesyge. Vi har endog et Eksempel fra en Købstad, hvor to Stræberklikker indenfor Partiforeningen ligger og straffer og favoriserer deres egne Partifæller, alt efter hvilken Klike de støtter.

Der er sket det med Socialdemokratiet som med ethvert andet politisk Parti, der forlenes med Magt og dermed med talrige lønnede Ben, at Idealisterne sparkes ned og de brutale og snedige Stræbertyper erobrer Benene.

Men ligegyldig, Kammerater, hvilke Motiverne er, saa skal denne infame Udnyttelse af Arbejdernes Nødstilstand knuses, dette partimæssige nazistiske Aandstyranni over Arbejderne pulveriseres, om der igen skal blive Mulighed for at forbedre vor Klasses Kaar, paany give den Tro paa sin egen Styrke og Kraft til Genrejsning i økonomisk og aandelig Kamp for Socialismen.

Skal vi løse denne uregelige Opgave, maa vi aabenlyst og sagligt vurdere de Kræfter, vi kan sætte ind i Kampen. Derefter maa vor Taktik afpasses.

Vi skal fremholde og aabent erkende, at i Forhold til vore Opgaver er vor Bevægelse og Presse lille og svag.

Hør her, hvad en Kammerat fra en Provinsby skriver til os: — — Jeg forsøgte saaledes at sælge Bladet ved Fabriksporte og Kontrolstedet, men selv Kammerater jeg vidste sympatiserede med mig, vovede ikke at købe det. Jeg gaar nu rundt om Aftenen til dem i deres Hjem, og jeg har nu 18 faste Købere og skal nok faa flere, men I maa forstaa, hvor vanskeligt det er at arbejde for Sagen. De Folk, der sidder paa de offentlige Kontorer og raader over de arbejdsløse Kammeraters Ve og Vel, behersker samtidig den stedlige »Soc.-Dem.«. Ingen Steder nytter det at klage, og det er som om de Arbejdsløse under disse Forhold helt har tabt Modet.

Vi vil bede de københavnske Kammerater nøje overveje, hvad der egentlig staar i denne Brevstump, før de dømmer.

Nu kunde vi som »Arbejder-Bladet« tage et kort Klagebrev fra en Kommune og saa lade det være glemt Dagen efter, og saa en Uge eller to efter en Klage fra et andet Sted og saa i Glemmebogen med det.

Det vilde i Sandhed være nemmest for vor Redaktion. Men hvad fører det til? *Intet!*

Vi har valgt en anden Taktik.

Af en hel Bunke Klager udvalgte vi dem fra Alderslyst, ikke fordi Socialudvalget der er værre end saa mange andre Steder. Nej, men fordi vi dèr havde de Kammerater, der baade besad personligt Mod og Intelligens, dels til at lægge Rygstykkerne til og dels til at samle det omfattende saglige Bevismateriale og gennemføre de Undersøgelser, der skal til, om man med Vægt skal rette et Angreb, der gaar i Bunden.

Alene bag Alderslyst-Artiklerne ligger et Undersøgelsesarbejde og Bevismateriale, der vilde fylde flere Numre af vort Blad, om det skulde aftrykkes.

Vi arbejder rent politimæssigt i disse Sager. Vi tier, indtil vi paa alle afgørende Felter ligger inde med afgørende Beviser. Vi arbejder som Buldoggen, vi bjæffer ikke op i Utide. Vi venter taalmodigt, til Øjeblikket er gunstigt, saa hugger vi Tænderne i og *holder fast!*

Hvad opnaar vi derved? Ja hvad har vi opnaaet i Alderslyst-Sagen?

Vi kan konstatere, at den socialdemokratiske Presse, som altid, overfor »Arb.-Bl.«s løse Klager og Postulater, har kunnet paapege deres Uvederhæftighed, her har maattet tie. »Silkeborg Soc.-Dem.« har optaget et anonymt Indlæg, som straks blev imødegaaet af en Arbejder, og Redaktionen henstiller at slutte Debatten om denne »pinlige« Sag, til Undersøgelsen er sluttet.

Vi har opnaaet, at de Arbejdsløse nu kender et Blad, der ikke alene vil tage sig af deres Sag — om den er berettiget —, men ogsaa forstaar at staa igennem.

Vi har maattet lade 4 Sager fra Balle Kommune ligge af Mangel paa Bevis, men har dem bestandig under Observation. Vi har taget tre Sager op til Behandling, og den 4de og største udleveres i sidste Nummer.

Vi har opnaaet, at Socialkontoret i Alderslyst nu passer nøje paa, hvad det foretager sig, og ikke udleverer sig til flere Angreb.

Vi har opnaaet, at Socialudvalgene i Kommunerne rundt om drøfter disse Alderslyst-Affærer.

Vi ligger allerede inde med Breve, hvor Kammerater rundt i Landet, der læser vort Blad, udtaler deres Beundring for Alderslyst-Kammeraterne. Det er nogle »Gutter-Mænd«, staar der i et af dem. I et andet staar bl. a.: »Gud, hvor vi trænger til en saadan Oprømning her!«

Ikke i, at vi skaffer en enkelt Kammerat en offentlig moralsk Oprejsning, ikke i, at vi faar nogle

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
C. 5023 — Tryksager — Billige Priser

Michaelsens Bukser
Blaa og hvide Havnearbejds-Overalls Benklæder og Jakker 2,75, Bluser 2,50. Kun hos MICHAELSEN
HUSK
46 Fredericiagade 46

„Krystal" Minéralvand
Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop — Salg til Private
Billige Priser.
Godthaabsvej 239 Telf. C. 6355

Nyhed

Dobb. Sovesottoman, 2 Armstole og Bord Kr. 325,00. — 10 pCt. i Udbetaling. — Dobb. Divaner, 42 Fjedre, Kr. 45,00 kontant. — Enkl. Divaner, 35 Fjedre, Kr. 35,00 kontant. — Enkl., billige Divaner, 18 Fjedre, 20 Kr. kontant.

4, Gormsgade 4
1ste Sal

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1500 Par brugt Fodtøj fra 2-8 Kr.
Alle Reparationer udf. til billigste Priser.
84 BORGERGADE 84
(lige for Prinsensgade).

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x.

BEKLÆDNING

Selskabstøj udlejes
Opprøsning, kemisk Rensning, Reparation og Forandring af Herreklæder.
Asminderødgade 6.
F. Larsen

Brugt Tøj fra Herskabshjem fra 15 Kr.
Landemærket 10.

RADIO

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
søiges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

GOTTFRIEDT OLSEN
Værksted for fin Mekanik
Overgaden o. Vandet 10 Amg. 7970
Reparation af Hovedtelefoner og Højttalere.
Specialitet. Reparationsværksted for. Mekaniske Apparater, Stempler, Numeratorer, Grammofoner, Barometre, Fotografiapp. og Kikkerter.
Alt Dreje- og Revolverarbejde.
Grundlagt 1919.

MØBLER

Husk: Korsgade 20
er det billigste Indkøbssted for alt i MØBLER, Herre- og Damegarderobe m. m.
Christensen, Korsgade 20.

Ottomaner, Madrasser, Divaner
til Private for Nettopris, spar fra 6,00-24,00. Værkstedet, Griffenfeldtsgade 26.

Det smukke Hjem
vil De gerne stifte Dem,
køb derfor Møbler hos
Snedkermester J. Ryssel
Oehlenschlægersgade 40
Besøg Møbeludstillingen i Nr. 1. Mezz.

FØDEVARER

Kolonial-Lagrene.
Holmbladsgade 18 - Amg. 2810
Holbergsgade 9 - Palæ 5409
Varerne bringes overalt.
Prøv vore Vine og Konserves.

Billig - Billig

1/1 Ltr. Piskefløde	1,40
1/1 » Kogefløde	0,70
1/1 » sød Mælk fra tuberkelfri Besætning	0,23
1/1 » Kærnemælk	0,13
1/1 » Jerseymælk	0,30
1 Fl. Fløde (stor)	0,10
1 Fl. Fløde (lille)	0,06
1 kg Ærter	0,65
1/2 kg Ærter, Wolff & Arvé	0,38
8 Stk. Houlberg Bayerske Pølser	0,60
1 Ds. Sardin i Tomat el. Olie	0,21
1 » Fyrtaarnet's Gaffelbidder el. benfri Sild	0,23
1/1 » Syltede Æbler	0,60
1/4 » Snittebønner	0,21
1/1 » Medisterpølse	0,75
1/2 » Medisterpølse	0,45
1 Pk. Macaroni	0,12
6 Br. bl. Krydderier	0,30
1/2 kg Margarine 0.38, 0,39	0,34
10 store, nylagte Æg	0,90

Kun i
Mejeriet, Oehlenschlægersgade 38.
Da Prisen er den rigtige, bringes ingen Varer.

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

K. V. OLSEN - Kolonial & Vin
Prøv vor exstrafine Kaffe
Blaagaardsgade 22.

Vi drikker Kaffen i
Kaffe Baren
Aaben fra Kl. 5 Morgen **Kapelvej 1.**

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Todesgades Frisør
Herre-Dameklipning 50 Øre
Barbering med Sprit og Creme 20 Øre
Dobbelt Barbering med do. 30 Øre. Byens bedste Betjening. Todesgade 9. V. Schau.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

KØB FORBRUGET
Cigarer, Tobakker og Vine
hos Stoltenberg Petersen
18, Toftegaards Allé 18
Tlf. Valby 1158 x.

Engl. knuste Koks Kr. 2,45,
i smaa Maal: danske 25 — engl. 28. Noddekoks, engl. 25 Øre pr. 10 Liter.
Hovedstadens Kul- og Koksforretninger.
Sundevedsgade 32. Sct. Annægade 10
Telefon: Vester 7059. Amager 7606.

O. Mohr, Cigarforretning
6, Tjørnegade 6
ønsker Bladets Læsere et godt Nytaar.

Godt Nytaar
ønskes Bladets Læsere af
Sdr. Boulevards Lædervare-Forretning
Grundl. 1897
Stort Udvalg: Kufferter, Tasker, Portemonaier, Cigaretetuier, Skolerekvisitter m. m.
Reparationer udføres.
Sdr. Boulevard 46 Tlf. Vester 1494 v
L. P. Madsen

I Musikhuset „BILLIGST"
Korsgad 35.
ønsker Bladets Læsere et godt Nytaar.

ALLE Slags Harmonikaer, Ure
½ Pris. Alle forskellige Strengeinstrumenter Tegnebestik Trommer Kornetter, Mundharper, Fløjter, Grammofoner, Reservedele, Grammofonplader, sælges og byttes.
Musikhuset „BILLIGST"
Korsgade 35.

HUSK BYENS BILLIGSTE
Forretning med hygiejniske Artikler,
Westend 13, København V.

SILKEBORG

Udmaalingen af Øjnene er GRATIS.
LAURS. BAK,
SØNDERGADE 9.

Det betyder Tilfredshed hvis De vælger B & O
Eneforhandling
HJ. SKAFTE
Telf. 1000 - Søndergade 4
SILKEBORG
Stort Udvalg i Grammofoner & Plader

Et godt Nytaar

ønskes alle Kammerater og Venner! Og Tak for alt godt i det svundne Aar.

Elisabeth og Chr. Christensen.

flere Læsere, ikke i, at vi giver en Socialudvalgsformand »en moralsk Omgang«, ikke i, at vi sparker en sølle Kontorassistent ud af Kontoret, men deri, at arbejdsløse Klassefæller rundt i Danmarks Kommuner rejser Hovedet op af Frygten og Tvivlen og konstaterer, at Aandstyrannerne paa de offentlige Kontorer kan stoppes i deres nedrige Værk — ja, det er det egentlige første Maal, Alderslyst-Affærerne tjener — og dette Maal er naaet.

Inden Alderslyst-Affærerne er døet hen, gaar der rundt i andre Kommuner arbejdsløse Mænd to og to og snakker med Gamle, med Enker, med frygtsomme Kammerater og afskriver tilsyneladende betydningsløse Papirer, indsnævrer og omkredser nye Aandstyranner stille og roligt upaaagtet, til Sagen er moden, til Timen er inde, hvor Slaget falder tungt og uafvendeligt mod den hjertelose Stræber, der misbruger Administrationen af offentlige Midler til at ramme forsvarsløse Arbejdere og dem, der havde Mod til at trodse.

Københavnske Kammerater, se da ikke paa nogle Spalter Plads! Se hængere frem i Tid og Kamp. Vejen til Klassens Magt er Troen paa egen Kraft. Troens Vej er bort fra Frygtens og Tvivlens Sump.

Den virkelige Arbejderpresse er karakteristisk derved, at bag dens glødende Patos i Arbejdernes eget Sprog ligger den rolige Omtankes kolde Beregning.

C. C.

Den internationale Fagbevægelse 1936

(Fortsat fra Side 2.)

Men da disse Landsorganisationer alle beherskes af deres respektive Landes politiske »Arbejder«-Partier, og da disse hver især er optaget af at beskytte deres respektive Lands Kapital, er det givet, at »den faglige Internationale« ikke kan være og ikke er andet end en Paradeorganisation, hvis fine politiske Spidser samles engang imellem og vedtager nogle højtideligt formede Udtalelser, der il ked er dennes Dødsstød for Europas Lønarbejderklasse eller deres Eksistenskampe.

Aaret 1936 har været præget af saadanne højtidelige Vedtagelser ogsaa om det spanske Proletariats Kampe — men ikke af en eneste positiv Aktion eller Hjælpevirksomhed for Europas Lønarbejderklasse.

Denne faglige Internationale vil forsvinde som et Korthus den Dag, de nationale Kapitalistslater tørner sammen i det store Opgør, hvor Millioner Lønarbejdere skal være Slagteofrene; thi d'Herrer, der sidder i Ledelsen for denne Internationale, er nationale Herrer, der i hver deres Hjemland er medansvarlige i det store Blodbad, der forberedes som Offer for de nationale Kapitalistklasser.

1936 er Arbejderne endnu daarligere stillet i denne Henseende end 1914, og da betød deres Internationaler som bekendt intet.

Nu er enhver international Arbejderkamp mod den nationale Kapitalismes Verdensforbrydelse paa Forhaand haabløs.

Spørgsmaalet om Sovjet-Unionens Fagbevægelse.

Siden den saakaldte røde faglige Internationale er likvideret, har Spørgsmaalet om Sovjet-Unionens Fagbevægelses Tilslutning til Amsterdam-Internationalen været aktuel, og i Aar har Spørgsmaalet paany været drøftet, uden at der er truffet nogen endelig Beslutning.

Aarsagen til Betænkelighederne er ikke en Skillelinie mellem Arbejdermasserne i Sovjet og i Europa, men at Sovjets Fagbevægelse beherskes af en politisk Retning og Amsterdam-Internationalen af en anden. Dertil kommer Spørgsmaalet om Sovjets Placering i det kommende Opgør mellem de nationale Kapitalisstater. Fra Frankrig, hvor der er Militæralliance med Sovjet og derfor Folkefront mellem Socialdemokratiet og Kommunistpartiet, har man ikke noget imod, at den russiske Fagbevægelse indtræder i Amsterdam. Men fra England og dermed Skandinavien o. fl. Sider, hvor man endnu ikke er helt sikker paa Placeringen i det kommende Krigsopgør, der stiller man sig betænkelig ved at optage Sovjets Fagbevægelse i Amsterdam-Internationalen.

Lad hele denne Diskussion i Amsterdam-Internationalen være et talende Vidnesbyrd om, at hverken Sovjet-Unionens eller Europas Lønarbejder har nogen selvstændig Fagbevægelse til Værn for deres Eksistensinteresser, deres Frihed eller Liv, men i Aaret 1936 er en værgeløst Objekt, som storpolitiske Spekulanter sidder og flytter med paa Kapitalismens Skakbrædt.

Striden i Fagbevægelsen i U.S.A.

I den gamle borgerlige Fagbevægelse i U. S. A. er opstaaet en Strid om Organisations- og Kampformen, idet nogle af de gamle Fagforbund har tilsluttet sig Tanken om at følge den industrielle Linie i Kapitalismens Organisationsform.

Selv om denne Tanke helt ud er logisk og naturlig, maa ingen af denne Aarsag henfalde til Drømmerier om en Fornyelse af Fagbevægelsen i U. S. A. Lewis og hans Industriorganisations Tilhængere er moderate Smaaborgere, hvis Hjerner ikke kan rumme noget uden for Kapitalismen som Grundlag for Menneskehedens Eksistens.

Der findes kun en revolutionær Fagbevægelse i U. S. A., og det er den forfulgte I. W. W., der trods Tusinder Aars Fængsel og Hundreder af Mord paa dens Medlemmer, trods Sniglob af politiske Spekulanter bestandig bestaar og uforfærdet kæmper for sit Program: *Industriarbejdernes Magterobring af Bedrifterne!*

I. W. W. er fremdeles det eneste faglige Lyspunkt paa den vestlige Halvkugle for Verdens revolutionære Arbejdere!

Hvad der bliver staaende i Historien om den faglige Bevægelse fra Aaret 1936

Hvis Arbejdernes internationale Fagbevægelse i Aaret 1936 overhovedet sætter sine Tænder saa dybt i Tiden, at Mærket bliver staaende i Historien, da bliver det den revolutionære Fagbevægelse i Spanien, og da særlig i Katalonien.

Den har i Løbet af faa Maaneder praktisk gennemført den dybestgaaende sociale Revolution siden Kapitalismens Gennembrud.

Den har ført Kataloniens Arbejdermasser Kataloniens manuelle og aandelige Arbejdere bort fra Privatkapitalismen, forbi Statskapitalisme og Statssocialisme lige ind i det kapitalistiske Arbejdsfællesskab.

Den har likvideret Kapitalismen, den har likvideret Statsmagten og sat Arbejdets og Arbejdernes Enhedsorganisation i Stedet.

Den har dokumenteret overfor Verden og Historien, at Haandens og Aandens Arbejdere, forenet i Arbejdsprocessen gennem deres faglige Organisationer i det fælles Samfundsarbejde, har ogsaa Produktionen og gennemført en retfærdig Fordeling af de skabte Værdier, har skænket Folket større Frihed og større Kulturgoder, end Kapitalismen formaaede, og den har gennemført dette Storværk uden om alle politiske Partier og uden Hjælp af storpolitiske Kvaksalvere, alene og kun alene ved at de faglige Organisationer, Haandens som Aandens, reformistiske som revolutionære, som Grundlaget for Samfundsarbejdets Organisation.

Lad være, at Fascismen kvæler dette Værk i Blod, lad være, at den saakaldte demokratiske Kapitalisme besørger dette Skændselsværk, naar de revolutionære spanske Arbejdere har givet sine bedste Sønner som Ofre i Kampen mod Fascismen — ja, lad ske, hvad der vil, men i Dag tæller Sjælen i dette Værk den spanske syndikalistiske faglige Landsorganisation 2½ Million Medlemmer, og inden det lykkes at kvæle denne levende revolutionære Kraft, da vil Budskabet om dette lysende Eksempel paany tænde Haabet i Millioner tvivlende Proletarer, at Magten ligger i dem selv, og at kun deres egen Bevægelse, den faglige Bevægelse, kan ordne Samfundsproduktionen fornuftigt uden kapitalistisk Udbytning og uden socialistisk Statsslaveri.

Dette er Lyshaabet i Fagbevægelsen i Aaret 1936.

Brødpriserne

(Fortsat fra Side 1.)

Menneskene, var virkelig ved at ryste det kapitalistiske Samfund i dets Grundvold.

Under denne Krise, sagde Statsmændene, er det nødvendigt at vise Samfundssind, vi maa spare. De mente Arbejderne og de Arbejdsløse, og de blev sat ned i Løn og Understøttelse, og saa blev de nødt til at spare paa Brødet — Kornbeholdningerne voksede.

Depression, sagde Økonomerne, vi maa indskrænke os, nedsætte Forbruget, og Bønderne i alle Verdens Lande afleverede deres Korn til Kornsiloerne og spiste Kartofler og Roer — Brød havde de ikke Raad til.

Og Kornbeholdningerne voksede og voksede. Panik paa Børserne. Banker ramlede. Spekulanter gik Fallit. Guldkværnen var et Øjeblik holdt op at male. Var det underligt, at Forfærdelsen greb om sig. Godt da, at et naadigt Forsyn paa ny skaber »Orden« til Veje ved et Misvækstaar.

Ganske vist. Nogen egentlig Grund til, at Hveden skulde ligge og fordærves i Kornsiloerne Aar efter Aar var der ikke. I Europa var der hundrede Tusinder, der spekulerede sig i Fortvivlelse for at skaffe et Stykke Brød. I Asien døde Millioner en langsom og pinefuld Hungersdød, medens det gyldne, livgivende Korn hobede sig op i Havnebyernes Siloer.

Men det var aldrig de sultende og døende, der skabte Statsmændene Bekymringer, de er jo nemlig en Del af det »velordnede« Samfund, og det skaber ingen Statsmand eller Nationaløkonom en søvnløs Nat. Men naar Millinærer gaar Fallit og Bankerne standser deres Betalinger, saa er Samfundet i Fare.

Men nu er alt jo ved »Guds naadige Styrelse« bragt i Orden — Guldkværnen maler igen. Millionærer, der i Gaar var paa Fallittens Rand, ser i Morgen sin Formue fordoblet. Banken, der i Gaar maatte standse sine Betalinger, begynder allerede i Dag at finansiere Bøndernes Indkøb af Saasæd til Foraaret mod Pant i Hosten og Sikkerhed for Rente og Rentes Rente.

Der er Hausse paa Kornbørserne. Brødet bliver dyrere. Et økonomisk Problem er løst. Selvfølgelig skal nogle Millioner Mennesker sulte, i Tyskland vel nogle hundred Tusinde dø af Underernæring, i Danmark kommer den Arbejdsløse til at stryge Mælken til Børnene for at skaffe Brødet. Husmanden kommer ikke alene til at betale mere for Brødet, men hans Raaprodukter til Flæske- og Ægproduktion bliver dyrere, længere ned i Armod med ham.

Det bliver en Dyrtidsvinter for de Fattige, men det betyder jo nelop større Indtægter og øget Rigdom for dem, der i Forvejen har mere, end de kan bruge. — Elendige Samfund.

Krystal

En Virksomhed lagt paa det rette Princip.

For godt 11 Aar siden, d. 25. November 1925, grundlagde en Mineralvandsarbejder en mindre Virksomhed, Mineralvandsfabriken »Krystal«. Der var noget ved denne Virksomhed, der straks satte Fart i den. Den producerede 1ste Aar alene ca. 500.000 Flasker Sodavand og er nu oppe paa en Aarsproduktion af ca. 5 Mill. Flasker, der fordeles i Storkøbenhavn med 12 store Biler i daglig Fart.

Denne enestaaende Sukces er ikke blot naaet ved, at denne Arbejder selv havde praktisk Sagkundskab til sin Raadighed, og fordi han samtidig forstod bestandig at udnytte de videnskabelige og tekniske Fremskridt inden for denne Industrigren i fuldeste Maal, saaledes at »Krystal«s Mineralvand i Dag staar paa Højde med det bedste, der fremstilles i denne Branche, men ogsaa — og ikke mindst — fordi han baserede hele Virksomheden paa Princippet: **Fra Producent direkte til Forbrugeren.**

Det er beskæmmende at maatte fastslaa det, at medens f. Eks. »Stjernen« og Mælkeriet »Enigheden«, der kalder sig kooperative Arbejderforetagender, følger Trop med de store kapitalistiske Foretagender i Pris og Udplyndring af det forbrugende Publikum, saa har denne Mineralvandsarbejder brudt med hele dette System og ved direkte at levere til Forbrugerne sælger han i Dag de fineste Varer 4 og 5 Øre billigere pr. Flaske end de store Millionforetagender i Branchen — ogsaa »Stjernen«.

Han var den første i denne Branche, der rejste en Virksomhed paa dette Princip, og blev i den Anledning af de store Kapitalistforetagender bekæmpet paa det mest hensynsløse og med Midler af en saadan Karakter, at de fleste vel havde opgivet den ulige Kamp.

Men der skete det, at det købende Publikum, og ikke mindst de Arbejdere, der har Realitetssans og sætter større Pris paa økonomiske Fordele end paa Fraser, i stigende Grad støttede ham i den ulige Kamp, saaledes at Virksomheden i Dag staar uanfægtet og stærk overfor ethvert storkapitalistisk Angreb.

Det bør ogsaa bemærkes, at denne forhenv. Mineralvandsarbejder bestandig har bevaret Arbejderens ligefremme Væsen og Arbejderens umiddelbare Retsind, der ofte er kommet Mennesker tilgode, som Uret og Magtbrynde har været ved at knuse, ligesom hans Arbejderes Organisations- og Lønforhold holdes oppe paa højeste Standard.

Vi gentager, at det er beklageligt, at vi ikke kan sige de samme rosende Ord om vore saakaldte **»kooperative«** Foretagender, men tværtimod, at de baade paa Mælk, Øl og Sodavand sammen med de storkapitalistiske Foretagender ligger i Spidsen med Udplyndring af det forbrugende Arbejderpublikum.

A.

DANSK FAGBEVÆGELSE I 1936.

Artiklen om dette Spørgsmaal maa staa over til næste Nr.

Red.

Her tales din Sag

Paa min Vandring gennem Landet kom jeg til en stor By — en af de største i Danmark. Ved en stor aaben Plads standsede jeg og imponeredes i høj Grad af en stor flot og moderne Bygning. Jeg gik nærmere for rigtig at tage Pragtbygningen i Øjesyn. Næh — hvor var den storartet. Det var et Bladhus, rejst af det store, mægtige danske Socialdemokrati. Hvilken Fremgang, hvilken Styrke kendetegnes ikke i et saadant Foretagende. Stor, flot, moderne Rotationspresse til at udspy de mange Tusinde Eksemplarer af Bladet og med Farvetryk og det hele.

Ved Indgangen fik jeg Øje paa en stor Plakat i Vinduet. »Her tales din Sag« stod der med flere Centimeter høje Bogstaver. Jeg blev glad til Mode, saa var det jo her, jeg skulde op. Jeg havde netop en Sag at tale med Redaktøren om. Jeg var bleven skammeligt, uretfærdigt behandlet, havde tilladt mig at hævde min Mening over for en overordnet. Saadant taaltes ikke. Først et Spark — saa et Tilbud om Naadsensbrød, som jeg afslog, og saa derefter talrige Forsøg paa at sætte Foden paa Nakken af mig. Det er ikke lykkedes — for Frihedsblodet ruller i mine Aarer.

Jeg bankede paa Døren ind til den ansvarshavende Redaktør. »Kom ind«, lod det.

»Goddag, Hr. Redaktør. Naa, det er altsaa her, Byens mægtigste Mand bor.«

»Ja, og nu skal jeg sige dig, hvad du er. Du er en god Torsk, en rigtig stor, dum Torsk,« busede det ud af den mægtige Mand. Og ud ad Døren fo'r den »ansvarshavende« med Haanden fuld af Manuskripter. Der er Travlhed i et saadant Hus og ikke Tid til at tage sig af alle Sager. Jeg fandt ikke Anledning til at forlænge Opholdet i det fine Hus. Saa var jeg alligevel gaaet forkert.

Jeg stod atter nede paa Gaden og hørte Svingdøren smække i med et let Drøn. Jeg skævede hen til den røde Plakat. Vilde det ikke være mest korrekt, om den blev fjernet. Eller ogsaa, at Kontrolkomitéen for Bladet sørgede for, at den »ansvarshavende« snarest faar et Kursus i Dannelse, god Takt og Tone?

Medlem Nr. 105039 i
»Dansk Arbejdsmands Forb.«

Bidrag til „Arbejdet"

Liste 86 (Kontoret): P. N. 0,50. V. H. 2,00. Dupont 1,00. Carl Nielsen 0,50. Alb. E. 1,00. Sliber T. N. 3,20. godt Nytaar! Martin 30,00. P. K. Silkeborg 1,00. — Med det tidl. indkomne ialt Kr. 873,82.

Ansvarhavende Redaktør
CHR. CHRISTENSEN
Brd. Thøgersens Tryk

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 2. | Fredag d. 8. Januar 1937 | 2. Aarg.

Vær bare rolig

Op med Humøret, gamle Bessefar! Al din Pessimisme og Klagemaal om Reaktionens Triumf, om den truende Krig, og menneskelige Lidelser, og Kulturens og Frihedens Undergang er virkelig alt for gammeldags.

Nej, nu gælder det bare om der sker noget.

Du gaar jo rundt som et gammelt Teater med lange Prologer om Kærlighedens Lidelser og Sjæletrang i flere Meters Højde.

Nej, gamle Ven, du følger ikke med.

Nu gælder det om ikke at begræde Krigens Komme, men nappe Tjansen, at udnytte Situationen, at slaa Mønt af Daarskaben, at leve af Døden!

Nu har du gaaet og surmulet over, at ham Steincke, Menneskehedens Ven Nr. 1, har forlovet sig med Fru Gautier Schmidt til Fremme af Børneavlen her i Landet — du er slet ikke med, gamle Dreng!

Det, du kalder Reaktion, er jo Fremskridt, Fremskridt i Folkeantal, i Nationalvelstand, Klarhed og Fremsyn for, hvad de kommende Tider kræver.

I sidste Verdenskrig tjente Nationen godt ved Svineeksport, men i den kommende Verdenskrig er der en anden Vare, der vil blive endnu mere efterspurgt. Spørg du bare Direktørerne for de store, mægtige Menneskeslagterier, der er under Opførelse ude i Verden! Spørg Hr. Slagteridirektør Hitler og Hr. Stalin, spørg Direktør Baldwin og Mussolini, spørg Franskmanden og Japaneren, spørg dem alle, hvilken Vare de frygter mest at komme til at mangle!

De vil muligt blive irriterede over dit dumme Spørgsmaal! Selvfølgelig Menneskekroppe, rigtige levende Menneskekroppe. — Din gamle Fortidslevning, der ikke fatter de moderne Kulturstaters Krav til Tid og Forhold.

Og kom nu ikke med dit Vrøvl om, at Steincke og Fru Gautier Schmidt er reaktionære, tværtimod, deres Tanke om Masseproduktion af Børn er en glimrende Idé!

Som Slagterier kan de smaa Nationer ikke være med, dertil er de alt for fattige! De moderne militære Slagtemaskiner kræver alt for mægtige Anlægskapitaler! Alsing Andersen er fuldstændig afsporet. Han og General With burde søge Plads som Direktører for Hr. Steinckes nye Avlscenter for Menneskekroppe!

Alle smaa Nationer burde slaa ind paa den Forretning.

Det med Svinekroppene duer ikke mere! De moderne Menneskeslagtemaskiner er saa rationelle, at Soldaterne slet ikke faar Tid at spise Svineflæsk — det er desuden uøkonomisk, naar de straks skal slagtes.

Det er derfor Menneskeflæsk, rigtig levende Menneskeflæsk, der er Tidens Løsen for de smaa Nationer.

Vi maa derfor prise Steincke som den forudseende Mand, han er, naar han nu med Loven og Politibetjentene vil tvinge Danmarks Kvinder til at føde mange Børn — rigtig mange Børn!

Vi har nok ca. 150,000 Arbejdsløse, men hvad er det, naar der kommer rigtig Sving i Eksporten! Det er ikke mere end Hr. Hitlers Slagteri besørger til Helved paa en god Slagtedag!

Derfor Fart i Produktionen! — Husmandskonen ved Horsens maa man prise. Hun har lagt for med et godt Eksempel. Fire ad Gangen — det er Vejen til Danmarks Velstand.

Men hvorfor i Alverden lægger Kvinden ikke Æg? Maa vi bede om et Radioforedrag om dette interessante og dybt betydningsfulde Spørgsmaal! Hvad mener Gautier Schmidt om den Sag?

Var det ikke herligt, at Kvinderne lagde et Æg hver Morgen, før de gik paa Arbejde? Saa kunde deres arbejdsløse Mænd ligge i Sengene og udruge dem som Kinas gamle Kællinger.

Denne Udvej vilde spare Ministeren for offentlige Arbejder for mange Spekulationer over at finde paa *unyttigt* Arbejde til de Arbejdsløse.

Ja, undskyld, kære Steincke, at Pennen løber løbsk i Deres almægtige Problem om Masseproduktion, man bliver ligefrem helt lidenskabelig ved Tanken om al den Avl.

Men det ligger i Tiden, og De er Dagens Mand! Tænk, at De straks velsignede de Unges nye Enhedsfront mod Fordummelsens uartige Literatur!

Ja, maa vi be' om noget Censur! Hvad skal ogsaa hele denne nye Masseproduktion med Aand? Det er jo kun Kroppene, der er Bud paa!

Og Tiden er med Dem, kære Justits- og Fødselsdirektør!

Hvad vil der ikke komme ud af en Parring mellem »Radikal Ungdom« og K. F. U. M.? Og mellem D. s. U.s røde Stormfaner og K. U.s sorte Skaftestøvler?

Ingen tvivler om Resultatet.

Det bliver *Aandssvaghed* lige afpasset til Kanonføde!

Selv H. P. Sørensen, denne vort Lands fineste Ekspert i menneskelig Fordummelse, har givet Parringen sin Velsignelse. Hvad kan man forlange mere?

Naar vi saa faar Bomholt og et Par andre Kulturraspe til at give Kroppene en Omgang, før de afsendes, saa vil Danmark paa dette nye som paa det gamle Flæskemarked sikkert indtage Førstepladsen.

Glæd dig saare, Danmarks Ungdom! Endnu er der Plads til dig — om ikke her, saa i Helvede!

Og hvad kan du forlange mere — af K. F. U. M., R. U., D. s. U. og K. U. og Steincke og H. P. Sørensen og Bomholdt og Fru Gautier Schmidt?

— — —

Hov. Gamle! skal vi alligevel ikke snakke lidt om »Unge Werthers Lidelser«? *Eli.*

Petitions-Kampagnen

Enhver af vore Læsere, der endnu ikke har underskrevet paa Kravet om Amnesti for de dømte Læger og Sygeplejersken med Henblik paa Fradømmelsen af de borgerlige Rettigheder, bør snarest gøre dette.

Vi retter en indtrængende Opfordring til alle Arbejdere om at rekvirere Lister og lade dem cirkulere til Underskrift paa Arbejdspladserne.

Lister udleveres og tilsendes fra ARBEJDET's Kontor, Blaagaards Plads 21 (aabent mellem Kl. 5 og 7 Aften).

Alle frisindede Arbejdere bør give sin Underskrift.

Hysterisk Hykleri

»Arbejder-Bladet« har paa en eller anden Maade faaet fat i et Brev, hvori Redaktøren af K. U.-Bladet erklærer sin Sympati for de spanske Fascister.

»Soc.-Dem.« er blevet saa »rystet« over denne »Afsløring«, at Bladet nævner »Arbejder-Bladet« uden at skælde det ud, samtidig med at det truer det konservative Parti med, at det nu skal komme til at tone rent Flag osv.

Kunde vi ikke blive fri for det hysteriske Hykleri. Der er vel ikke en Arbejder i Danmark, der overhovedet kan og gider tænke, som ikke forud er klar over, at baade K. U. og det konservative Borgerskab nærer den mest hengivne Interesse for General Franco og hans Forbrydelser i Spanien.

I Stedet for alt det Hykleri var det mere fortjenstfuldt at forberede danske Arbejdere paa med alle til Raadighed staaende Midler at slaa Francos Venner her i Landet ned.

Men det er maaske for at undgaa dette, at man foretrækker den hykleriske Forbavselse — ellers ved vi ikke, hvad den skal tjene.

Partivæsenets giftige Kryb

End ikke i den kæmpende spanske Arbejderfront mod Fascismen kan Partifanatismen holde sig i Ave

I sidste Uge fremkom et Pressetelegram, der meddelte, at Syndikalisternes Blad »C. N. T.« i Madrid var blevet forbudt en Dag. Danske Kammerater stod uforstaaende overfor denne Meddelelse, der lige ud sagde, at de Tusinder af Kammerater, der hver Dag satte Livet ind for Madrids Forsvar, at deres Blad var forbudt!

Over C. N. T.s og F. A. I.s Informationstjeneste i Barcelona har vi modtaget en Redegørelse over Begivenheden, som vi her gengiver i meget forkortet Uddrag.

En Pligthandling og 3 C.N.T. Kammerater myrdes paa Madrids Gader.

En Dag forsøgte en Bil fra Madrig at forcere Ydervagten ved en af Forstæderne. I Henhold til Ordren stoppede Vagtholdet Bilen og krævede at se Kontrolpapirerne. Dette nægtede Bilisten og satte Bilen igang. Vagtholdet skød Varselsskudet, men da Bilen fortsatte, gav de Ild, hvorved Bilisten blev haardt saaret.

Ved Undersøgelsen af Mandens Papirer viste det sig, at han var Medlem af selve Forsvarsudvalget, en Kommunist ved Navn *Pablo Yugue.*

Denne Hændelse var selvfølgelig beklagelig, men Forseelsen laa udelukkende hos den saarede Kommunist, der som Medlem af Forsvarsudvalget var den første, der skulde rette sig efter Udvalgets Ordre. Soldaterne, der tilfældig var C. N. T.-Folk, havde kun gjort, hvad der var deres Pligt.

Ikke desto mindre udraabte Kommunisterne Hændelsen som et *Attentat,* og faa Dage efter fandt man tre C. N. T. Soldater myrdet paa Madrids Gader.

Syndikalisternes Blad i Madrid »C. N. T.« havde skrevet en Artikel, hvori det over for Arbejderne i Madrid redegjorde for hele Forholdet og tilbageviste den falske Beskyldning om »Attentat« og skarpt paatalte Mordene paa Kammeraterne!

Men Krigscensuren, som i Madrid ensidig er i Hænderne paa Socialdemokrater og Kommunister, skyndte sig at forbyde Bladet og lod deres egen Presse sprede Løgnen om »Attentatet« og skjule Sandheden om Kommunisternes begaaede Hævnmord!

Dette er Sandheden og Forklaringen om Aarsagen til, at Syndikalisternes Blad i Madrid blev forbudt at udkomme.

Men ikke alene denne Begivenhed viser, hvorledes de *politiske Spekulanter* søger at *undertrykke de revolutionære Arbejdere midt under Klassens blodige Kamp mod Fascismen!*

Ogsaa i Katalonien begynder dette giftige Kryb at øve sit Ødelæggelsesværk.

Stridighederne i Generallidad. Invasion af politiske Spekulanter i U.G.T. afstedkommer Livsmiddelkrise og kapitalistisk Spekulation.

Vi har før omtalt Konflikten indenfor Kataloniens Generalidad, hvor Stalins Tilhængere, selv under de haarde Kampvilkaar, den spanske Arbejderklasse lever under, ikke kan holde sit fanatiske Had til Trotskis Tilhængere i Ave.

Da denne Retning havde en Repræsentant i det øverste Raad, medens Stalinisterne, som det lille Mindretal, de er, ingen havde, maatte der laves Ufred og Intriger, indtil Enigheden i Generalidaden brast.

Resultatet blev, som vi meddelte i sidste Nummer, at de to faglige Bevægelser sammen med den fag-

(Fortsættes Side 4.)

Westergaards Tjenere laver Fiasko

Et Forsøg paa at snigløbe de Arbejdsløses Sammenhold i Alderslyst mislykkedes totalt.

Med stigende Forbavselse har flere og flere socialdemokratiske Arbejdere i Alderslyst set paa den Retning, det socialdemokratiske Flertal i Sogneraad og Socialudvalg har taget i dets Arbejdsmetoder og Dispositioner overfor de Arbejdsløse.

Den ene Affære og det ene moralske Nederlag efter det andet er ikke noget godt Forspil til det kommende Kommunalvalg til Foraaret.

Sagen har ikke blot været ivrigt drøftet Mand og Mand imellem, men sikkert ogsaa inden for socialdemokratisk Forenings Bestyrelse.

Men i Stedet for at vælge det fornuftige Standpunkt at sige Hr. Lund og Westergaard *Farvel og »Tak«* (!) kan meget tyde paa, at Foreningens Formand har tænkt sig Muligheden af at sejle Valgkampagnen igennem med »Lig« i Mastetoppen.

De Arbejdsløse i Alderslyst har jo et Udvalg, og som det er dets forbandede Pligt, har det i de forskellige Sager varetaget de Arbejdsløses Interesser overfor Kommunalraad og Socialudvalg.

Dette maatte Udvalget ikke, og naar det gør dette, saa er Udvalgsmedlemmerne »Kommunister«! — Og nogle af den Art *Fedtemikler* der findes i ethvert Sogn, og som ser sine egoistiske Interesser varetaget ved at lefle for Myndighederne og falde Kammeraterne i Ryggen, havde i længere Tid mudret og konspireret mod Udvalget.

Endelig i December Maaned mente de Tiden moden for Aktion. De havde paa en Liste med 23 Underskrivere faaet indkaldt et Arbejdsløshedsmøde d. 20. December, hvor Anførerne (Flertallet af Underskriverne var blevet hjemme) mødte op sammen med Bestyrelsen for »Socialdemokratisk Forening« og stillede Krav om et andet Arbejdsløshedsudvalg.

Formanden *Jens Rod* stod og rodede svært i det og vidste ikke, hvad det var, man vilde. Men efter at Indbyderne havde faaet *»en Omgang«* kom endelig en *Karl Henriksen* frem med Hensigten, og den gik ud paa, at de Arbejdsløse kun maatte vælge tre Medlemmer af de Arbejdsløses Udvalg, medens Resten skulde vælges af »Socialdemokratiske Foreninger«. Motiveringen for denne utilbørlige Anmasselse var, at Westergaard havde sagt til ham, at *Sogneraadet ikke vilde forhandle med det siddende Udvalg — der efter Talerens Mening bestod af »Kommunister«!*

Efter denne *»Svada«* fik *»Miklerne«* baade *»læst og paaskrevet«* af de tilstedeværende Arbejdsløse, og med overvældende Majoritet (ca. 60 Mand) *gav de Udvalget et uforbeholdent Tillidsvotum!*

Efter dette eklatante Nederlag luskede *»Miklerne«* af sammen med Jens Rod.

Efter hvad vi erfarer, forholder det sig vist ikke rigtig, at Niels Westergaard skal have begaaet den »Brøler« og udtalt, at Sogneraadet kun vilde forhandle med et bestemt partifarvet Udvalg — men vi faar se.

Saavidt Mødet.

En Erklæring

Men dette Møde og dets Motiver giver os Anledning til at henvende følgende Ord til de socialdemo-

(Fortsættes Side 4.)

Hvor Sympatien er

Da Schmidt-Johansen i Mandags kom for at afsone den idømte Bøde havde „Danielsen" betalt den.

Som vore Læsere ved, blev Schmidt-Johansens Dom for Socialbedrageri ved Landsretten fuldstændig ændret, idet Landsretten fastslog, at der ikke var Tale om Bedrageri i Henhold til Straffeloven, men kun om Uagtsomhed i Henhold til Socialloven, hvorfor Fængselsstraffen forandredes til en Bøde paa 75 Kr.

Da Schmidt-Johansen er fattig, kunde han selvsagt ikke betale Bøden og meldte sig derfor i Mandags for at afsone den.

Politiet og Fængselsmyndighederne vilde imidlertid ikke modtage vor Kammerat, da en dem ubekendt allerede havde været der og betalt hans Bøde.

Det er forstaaeligt, at det var med glade Tanker, vor Kammerat gik tilbage til sit Hjem, ikke blot fordi han slap for Fængselsopholdet, men endnu mere for det Bevis for Sympati, der ligger bag Bødens Betaling!

Vi ønsker vor Kammerat Tillykke!

— — —

Men vi kan heller ikke undlade at ønske d'Hrr. Lund og Westergaar Tillykke! Hvor disse *»Arbejder«*-Repræsentanter masede paa for at straffe og hævne, der kom først Juristhænder og glattede hele den »vanærende« Sag ud til en Bøde, og nu til Slut kommer en menneskelig forstaaende Haand og betaler Boden!

Hvorledes befinder I jer egentlig, *Lund* og *Westergaard?* Hvor mange Sejre kan I endnu taale af dem, I hidtil har vundet over de Arbejdsløse? Gør det ondt at faa sin egen Boomerang i Hovedet?

Gadespejlet

Statsministeren var i sine Nytaarsbetragtninger særdeles veltilfreds med — Stauning. Endvidere oplyste han, at Kapitalismen aldrig har haft saa relativt gode Udbytnings- og Udviklingskaar som i 1936. — Smertefrit — for Kapitalen — glider vi ind i det socialistiske Samfund.

□

Udenrigsminister P. Munch hævder i sine Nytaarsbetragtninger »Upartiskhedens Politik«, d. v. s. at sælge sit Flæsk og holde sin Kæft, selv naar de sværeste Forbrydelser mod Folkeret og al anden Ret finder Sted. — Derfor kommer der ingen radikale Udtalelser om Verdenssituationen, men man nøjes med at lade Museumsdirektør Fr. Poulsen i en Kronik fremsætte lidt æstetisk Snak, der munder ud i en slet skjult Hitler-Beundring. Om Oprøret i Spanien og General Franco hævder Fr. Poulsen at have sin Viden fra en fordreven spansk Radikal, der med lige stor Misbilligelse betragter de to kæmpende Arméer. — Ja, saa er det historiske og etiske Grundlag i Orden. — Maaske man efter dette bør tage sig i Agt for, ogsaa naar Talen er om græsk Kunst, at henvise til Historikeren og Videnskabsmanden Fr. Poulsen.

□

Landbrugsraadet forudsiger højere Flæskepriser i det nye Aar. — Nu længes vi smart efter den lille lakoniske Meddelelse: De samvirkende Fagforbund forudsiger betydelig Lønstigning i det nye Aar!

□

Kristelig, konservativ, radikal, socialdemokratisk Ungdom i Vigilia-Procession til Steincke — det maa være Brod. nid. Badenymferne skal formodentlig forbeholdes Parti--Pressen.

□

Oplysnings-General Hedtoft-Hansen forklarer Ungdommen, at det ikke kan kaldes Militarisme, naar Arbejderpartiet gaar ind for Landets Forsvar. — Hensigten med Vrøvlet er jo let at forstaa, det er paa Linje med, at det er Socialisme, naar Arbejderpartiet gennem Lovgivningsmagten giver Kapitalen større Udbytningsmulighed.

Niels Møller Sagen

Hvorledes Lægerne gør et Menneske aandssvag for at redde Socialudvalget fra Fiasko

Vi paapegede i sidste Nummer, hvorledes Overmyndigheden — Amtet — allerede en Uge efter Niels Møller af Socialudvalget var anbragt paa Tvangsarbejdsanstalten i Viborg traadte i Aktivitet, gennem Amtslæge Kjær.

Denne undersøgte Niels Møller paa Tvangsarbejdsanstalten d. 7. og 8. Februar sidste Aar og kom til det Resultat, at Niels Møler maa betegnes som aandssvag med Intelligenskvotient 50.

Ved en senere foretaget Undersøgelse, som vi senere skal beskæftige os med, erkender Reservelæge ved Aandssvageanstalten i Ribe, Hr. Ag. Møller, at det er muligt, at Niels Møller ved Amtslæge Kjærs Undersøgelse har været en Del ophidset, saaledes at Intelligensgraden muligt er noget højere end af Hr. Kjær angivet.

En Gaade.

For alle, der i en Aarrække har kendt Niels Møller, maatte Amtslæge Kjærs Erklæring komme som en utrolig Overraskelse. Som vi før har bemærket, har vi Erklæringer fra flere Mennesker, der har kendt Niels Møller som Barn, som ung og som voksen, og de har aldrig mærket noget til, at Niels Møller var *aandssvag!*

De har alle betragtet Niels Møller som et fuldkommen normalt Menneske, og det kan ikke nægtes, at paa disse Mennesker maatte denne Lægeerklæring tage sig dobbelt mærkelig ud, naar de samtidig kendte de Omstændigheder, under hvilke den var udstedt. Men denne Sag bliver endnu mere mærkelig.

Læge Kjærs Erklæring er videnskabeligt vurderet noget selvmodsigende Vrøvl.

Videnskabeligt og derfor i dette Tilfælde erfaringsmæssigt er jo Aandssvaghed ikke noget, man pludselig bliver angrebet af som voksent Menneske.

Man kan pludselig blive angrebet af en eller anden Sindslidelse, hvad enten den stammer fra et arveligt Anlæg eller fra Nervelidelse eller voldsomt indvirkende Begivenhed. Man kan som voksent Menneske pludselig blive *sindssyg,* men man kan ikke pludselig blive aandssvag!

Aandssvaghed er en afstumpet Reagensevne, baade følelses- og tænkemæssig, altsaa en under det normale Menneske liggende Refleksionsmaade.

Denne Aands-Svaghed er noget, som Barnet fødes med eller ved en eller anden sygelig Paavirkning paadrages i den tidligste Barndom. Og selv i sidste Tilfælde er det tvivlsomt, om det ikke snarere er en Art Sindslidelse end egentlig Aandssvaghed.

Men absolut afgjort er det, at et Menneske i 30 Aars Alderen, der alle Dage har reflekteret normalt og der udfra har hand,et normalt, at hans Omgivelser aldrig har bemærket noget unormalt ved ham, at han selvfølgelig ikke pludselig kan blive aandssvag.

En saadan Mand kan som nævnt pludselig blive sindssyg — men aldrig aandssvag!

Ud fra de fra Niels Møllers Liv og Optræden foreliggende Kendsgerninger maa vi principielt afvise Amtslæge Kjærs Erklæring som noget uvidenskabeligt Vrøvl.

Men vi maa ydermere paa det skarpeste kritisere Amtslægens Analysemetoder og de Forhold, under hvilke han fandt sig befojet til at afgive en for et Menneskes Fremtid dybt betydende Erklæring.

Niels Møller giver et Eksempel paa Amtslæge Kjærs „Intellegensprøver."

Paa det offentlige Møde i Alderslyst den 29. November, der bl. a. omhandlede Niels Møllers Sag, tog Niels Møller selv Ordet og drog flere Eksempler frem paa den Behandling, han havde været Genstand for.

Med logisk Klarhed og ikke saa lidt jysk Lune klarlagde Niels Møller disse forskellige Forhold for Forsamlingen og præsterede derved det mest afgørende Vidnesbyrd mod Beskyldningen om Aandssvaghed.

Vi tør roligt, efter at have set og hørt Niels Møller, paastaa, at saafremt Niels Møller er aandssvag, saa er mindst 90 pCt. af Danmarks Befolkning aandssvag. — Blandt Resten, de 10 pCt., vil sikkert findes Befolkningen paa vore Idiotanstalter og saa selvfølgelig Hr. Amtslæge Kjær!

Niels Møller gav paa Mødet et betegnende Eksempel paa denne Læges Intelligensprøver, idet N. Møller rettede følgende Spørgsmaal til Forsamlingen:

»Er der nogen her i Forsamlingen, der kan sige mig: »*Hvilken Lyd frembringer et Spand Heste med en Plov, en Mand og en Pisk?*«

Da Forsamlingen gav sig til at le over det idiotiske Spørgsmaal, formanede Møller den smilende til Alvor, thi, som han forklarede, var det et meget almindeligt Spørgsmaal. Det var nemlig et af de mange Spørgsmaal, Amtslægen havde stillet ham, og *da han havde nægtet at nedværdige sig til at svare paa disse Taabeligheder, havde Amtslægen erklæret ham for aandssvag!*

Vi vil absolut ikke paastaa, at den Art Spørgsmaal er bevidst Provokation fra disse Embedslægers Side. Vi vil gerne indrømme, at de sikkert handler i bedste Overbevisning, naar de stiller Spørgsmaalene: Hvad siger *Øf-øf-Grisen,* og hvad siger *Bukoen* som Prøvespørgsmaal til Afgørelse af voksne Menneskers Intelligensgrad.

Men lige saa energisk vil vi ogsaa protestere imod, at den Art Amatører paa Psykoanalytikens Omraade overhovedet har nogen som helst Adkomst til at bedømme andre Menneskers Mentalitet, deres egen er jo i den Henseende aabenbart afsporet!

Hvorledes mon egentlig selve Professor Wimmer vilde opføre sig, hvis han kom under Hr. Kjærs Intelligensprøve? Mon han vilde begynde at sige: »Hyp-hyp! Øf-øf! og Bøh! og Kykkelikye!«?

Selv Hr. Wimmer maatte falde for den Prøve, thi nægtede han at svare, var han jo aandssvag, og svarede han, var det jo Idioti i lettere Grad.

Faldet for „Prøven" og sendt hjem fra Tvangsarbejdsanstalten som Aandssvag.

Niels Møller maatte, som det normale Menneske, han er, nægte at svare paa disse Taabespørgsmaal, og dermed var Grundlaget givet for, at han igen kunde udskrives af Tvangsarbejdsanstalten, uden at den hurtige Hjemsendelse kompromitterede Sogneraadet i Balle Kommune.

Han blev ikke sendt hjem, fordi Sogneraadet havde forløbet sig og sendt ham derop i Strid med Loven.

Han blev ikke sendt hjem, fordi hans arbejdsløse Kammerater og andre rettænkende Borgere i Alderslyst havde protesteret mod Sogneraadets Overgreb imod ham.

Nej, Æren var reddet!

Overmyndigheden, Amtslægen, klarede hele Sagen. Niels Møller sendtes hjem som »*et stakkels aandssvagt Individ*«, hvis rette Plads ikke var paa Tvangsarbejdsanstalten.

Men Æren var nok alligevel ikke helt reddet. Der skulde mere end en Amtslæge til.

Kampen for Niels Møller tages op paa en bred Front. Hans Fagforening sikrer ham juridisk Bistand, og hans arbejdsløse Kammerater slaar Kreds om ham.

Saasnart det rygtedes, paa hvilket Grundlag Niels Møller var sendt hjem, vakte det almindelig Harme. Man kendte jo den egentlige Grund til, at Sogneraadet havde sendt ham derop, og snart blev det klart for alle, hvad der truede ham: livslang Indespærring bag Aandssvageforsorgens Myndighed og endnu værre Ting.

Hans Fagforening besluttede under disse Forhold at gribe ind og sikre ham juridisk Bistand til Værn for hans personlige Retssikkerhed, og hans arbejdsløse Kammerater slog Kreds om ham og anmodede bl. a. ARBEJDET om ved en offentlig Kampagne at sprede Kendskab til den Behandling, han havde været Genstand for.

Vi lovede det og er ved at indfri Løftet.

Men da man fra den anden Side saa, at der sattes Kræfter ind for at redde Niels Møller fra det Livsforlis, man havde forberedt for ham, blev ogsaa Kræfterne mobiliserede fra den Side.

Selve den øverste Myndighed Socialministeriet blev nu draget ind i Sagen.

Hvorledes Sagen er fremstillet overfor Socialministeriet, ved vi ikke, men vi føler os overbevist om, at den egentlige og oprindelige Grund til Møllers Anbringelse paa Tvangsarbejdsanstalten ikke er meddelt Socialministeriet.

I alle Tilfælde opfordrer Socialministeriet i en Skrivelse af 29. Maj 1936 Bestyrelsen for Aandssvageanstalten i Ribe til at lade Niels Møller, hans Hustru og Barn mentalundersøge.

Denne Undersøgelse blev delvis udført og delvis forsøgt udført af Reservelæge ved nævnte Anstalt, Hr. *Ag. Møller,* Onsdag d. 3. Juni 1936.

Om denne Undersøgelse, dens Metode, dens Resultat og dens opsigtvækkende Anklage mod Sogneraadet skal vi beskæftige os med i en følgende Artikel.

Har du betalt dit Abonnement

Efter som vore faste Abonnenter stiger i Antal, særlig her i København, kniber det med Opkrævningen. Kammerater bliver ofte trætte af at gaa forgæves. I denne Anledning opfordrer vi alle Abonnenter, der bor i Nærheden af Kontoret paa Blaagaards Plads 21, om selv en Aften mellem Kl. 5 og 7 at indbetale de 1,50 Kr. paa Kontoret.

Andre Abonnenter, der bor længere borte, kan lige ved at udfylde en Giroblanket paa nærmeste Postkontor for 10 Øre sende os Beløbet. Vort Gironummer er 236,32.

Vi henstiller til alle Abonnenter om at spare Kammerater for saa meget Arbejde som muligt ved selv at tage den lille Ulejlighed paa sig og selv sende de 1,50 Kr. ind til Bladet.

Er du endnu

ikke Abonnent paa ARBEJDET, da bliv det. For 1,50 Kr. faar du Bladet lige ind ad Døren et helt Kvartal.

Abonnement kan tegnes hos alle Landpostbude, paa alle Postkontorer, hos alle vore Medlemmer samt paa Bladets Kontor, Blaagaards Plads 21., København N.

Auto-Strejkerne i U.S.A.

Lewis nye Industri-Organisation i Kamp.

Lederen af Committee for Industrial Organization, John L. Lewis, har stillet General Motors et Ultimatum, der forlanger det nydannede »vertikale« Fagforbund United Automobil Workers anerkendt. I modsat Tilfælde vil der blive erklæret Strejke ved samtlige General Motors Fabriker. Fabrikernes Ledelse har endnu ikke svaret, og det anses for usandsynligt, at de uden Kamp gaar ind paa Arbejdernes Krav.

Som vi tidligere har meddelt, foregaar der allerede en Række Strejker ved andre Fabriker, der tilvirker Dele til Automobiler, og som generer General Motors i høj Grad. Senere Meddelelser vil vide, at der er Mulighed for en Udvidelse af Kampen, saa den vil komme til at indbefatte over 1 Mil. Mand.

Dansk Fagbevægelse 1936

Den dybeste Beskæmmelse i Bevægelsens Historie

Ser vi ud fra et Fagforeningssynspunkt paa Aaret, der svandt, er det mærket af dyb Reaktion i endnu stærkere Grad end alle andre sideløbende Bevægelser i Underklassens Bestræbelser.

Som de foregaaende Aar indledes Aarets første Maaneder med Lønforhandlinger i en Række Fag omfattende godt 100,000 Arbejderes Arbejdsvilkaar.

Beskedne Krav til en overfodret Kapitalisme.

Med Undtagelse af enkelte københavnske Byggefag var *Beskedenhedens* Parole givet af det politiske Bureaukrati, der fed og mægtig behersker dansk Fagbevægelse.

I Lønkravene var der ikke Tale om en Opvejelse og Godtgørelse af de bestandig stigende Priser paa Arbejdernes Livsfornødenheder.

Forsvaret af Arbejdernes Realløn og dermed deres vundne Livsstandard var allerede opgivet i de indledende Lønforhandlinger.

Parolen var lidt smaa Forbedringer hist og her til de aller lavestlønnede Arbejdere, men ellers Fred og Fordragelighed til Fordel for Beskæftigelsesgraden i dansk Produktion og Industri.

Denne Beskedenhedens Parole blev uden Modstand fra Arbejdernes Side fulgt i Lands- og Hovedorganisationers Forhandlinger.

Danmarks fagorganiserede Arbejdere er f. T. inde i en saadan Depressionstilstand, at de modstandsløse afgiver enhver Rettighed til Indflydelse i deres faglige Organisationer til det herskende Bureaukrati.

Og da dette repræsenterer det politiske Parti, der har Ansvaret og Omsorgen for Kapitalismens Trivsel i Danmark, stod Fagbevægelsen ved de afsluttende og bristede Forhandlinger med nogle smaa, ubetydelige Lønkrav, der mere havde Karakteren af Tiggeri om nogle Almisser til de allerfattigste end Krav fra en Magtfaktor.

Den af mægtige Udbytter overfodrede Kapitalistklasse vidste, hvem den havde for sig og gad end ikke honorere de beskedne Krav, men foretrak i Stedet at give Arbejderne en Sultekur.

Arbejderne faar en Gang Prygl uden at gøre Modstand.

I Overensstemmelse med Arbejdernes komplette Mangel paa moralsk Rygrad eller Vilje til at tage en Kamp for at værne deres Interesser, og fuldt vidende om, at det ledende faglige Bureaukrati i politisk Hundeangst for et Opgør var parat til at sælge Arbejderne for hvad som helst, erklærede de organiserede, overmodige Udbyttere Lockout, ikke blot omfattende de Fag, hvis Overenskomster var udløbet, men ogsaa andre Brancher, bl. a. Jernindustriens Arbejdere.

Den samme forargelige Komedie blev her i 1936 opført som saa ofte før under Udbytternes Overfald.

De faglige Bureaukrater var nogle aller Helvedes Karle« i Munden, i tomme Fraser og Ordskvalder om Arbejdernes retfærdige Krav og om Arbejdernes ubrydelige Sammenhold og om deres Evne til gennem rolig Udholdenhed at bære Sejren hjem osv.

Og medens Arbejderne, dorske og nærmest interesseløse traskede til Kontrol i Sultekonkurrencen med Udbytterne og til afvekslende Underholdning i Kedsommeligheden i »Forum« fik en truende Fredstale af »Thorvald« med kraftige Udfald mod de »samfundsfjendtlige« Udbyttere, saa forberedtes i Stilhed bag Kulisserne det dybeste og mest beskæmmende Nederlag, som dansk Fagbevægelse nogensinde har lidt.

Arbejdernes Strejkeret fratages dem gennem den tvungne Voldgift.

Hele Situationen var vel tilrettelagt for dette Ran af Arbejdernes, gennem de tungeste Ofre tilkæmpede Strejkeret.

Arbejdernes Krav var saa minimale, at de ingen faktisk Interesse havde i Kampens Fortsættelse. Og det var ikke Arbejderne, der havde iværksat Kampen, som egentlig ingen Kamp var, men et Overfald paa Arbejderne, som end ikke gjorde nogen Modstand.

Under disse Forhold var det en nem Sag at fremstille »den socialdemokratiske Statsmagt« som den arbejdervenlige Magtfaktor, der med Loven i Haand gjorde Ende paa Udbytternes meningsløse Overfald paa Arbejderne, deres Organisationer og Samfundet.

I deres enfoldige Sløvhed saa Arbejderne ikke, at den borgerlige Statsmagt i selve denne »arbejdervenlige« Handling, den tvungne Voldgift, rettede et langt mere ondartet Angreb paa Arbejderne og deres Organisationer end alle Udbytternes Lockouter tilsammen, at det var selve Fagbevægelsens Eksistensgrundlag, Strejkeretten, der her for første Gang blev berøvet den.

De fine Herrer, der blev anbragt i Voldgiftsretten, gav hist og her Arbejderne nogle Øre til de daarligst lønnede, og saa raabte »Soc.-Dem.« Hurra for Sejren, medens Udbytterne, for at Komedien kunde blive fuldendt, kværulerede sure over Voldgiftskendelserne.

Den hele Overenskomstsituation i 1936 bundfældede sig efter flere Ugers Skinkampe saaledes i en faktisk Tilbagegang i Reallønnen og i stiltiende Tilslutning til Statsmagtens Ret til at fratage Arbejderne Retten til at kæmpe for Forbedring af deres Løn- og Arbejdsvilkaar.

Pessimisme og Trøst.

Dele af Arbejderne, der endnu følger Fagbevægelsen med nogen Interesse, er gjort til Pessimister i 1936's Hændelser. De anser Aarets Lov om tvungen Voldgift som et Præsedens for al Fremtid, som et bevidst Led i de politiske Arbejderpartiers bevidste Stræben efter Statsforslavelse af de arbejdende Masser under det ene eller andet Partibureaukratis Tyranni og Udbytning.

Andre trøster sig med, at Finanskapitalen — grundet paa Udbytternes Utilfredshed med Kendelsen i Aar — i Fremtiden vil kommandere dens politiske Tjenerskab — Regeringen — til at holde Fingrene borte fra de faglige Opgør og lade Udbytterne selv ordne Arbejderne.

Vi maa tilstaa, at vi bedømmer Forholdet noget anderledes. For os hersker der ingen Tvivl om, at det netop var overmægtige Finanskræfter, der i Aar dikterede Lockoutens Ophør gennem Statsapparatet, og at dette set ud fra disse Interesser var saare fornuftigt, da de økonomiske Realiteter, der kæmpedes om, var saa ubetydelige, at de ikke var Kampens Udgifter værd.

Julius Madsens Industrifløj er ikke den udslaggivende Faktor i dansk Kapitalisme, naar det kommer til Stykket.

Det er denne Storfinans, der foreløbig dirigerer Regeringen og tilsidst ogsaa »Arbejdsgiverforeningen«, det er den, den bestemmer »den tvungne Voldgift«s Skæbne og ikke Socialdemokratiets og Kommunisternes ønskede Statsslaveri.

Den eneste Modpol er Arbejderne selv. Saa længe de er sløve og ligegyldige for deres økonomiske Eksistensinteresser, saa faar de Prygl — enten det bliver gennem Lockouter eller tvungen Voldgift.

Den Dag, Arbejderne igen vil kæmpe for deres Interesser, da betyder Loven om tvungen Voldgift intet. En Lov eksisterer saa længe Masserne respekterer den, og ikke en Time længere.

Trøsten overfor Beskæmmelsen, saavel som Skylden for den, skal vi aldrig søge hos vore Fjender, men hos Arbejderne — hos os selv.

Og her er Udsigten ikke himmelblaa.

De nye Forhandlingsregler og Tilslutningen til D.s.F.

De Slavelænker, hvori Arbejdernes faglige Aktionsfrihed paa saa mange Maader er hæmmede og bunden, har bestandig gennem Aarene formeret sig ved Knopskydning, og i Aar har »Bændelormen« faaet et nyt Led, hvis væsentlige Opgave er at fremskynde Forhandlingerne saa meget, for at Arbejdskøberne i god Tid kan tilrettelægge alle Dispositioner for Udsultningskampagnen, saa den koster dem saa lidt som muligt, og, saafremt Storfinansen er interesseret i en Gang tvungen Voldgift, at denne kan træde i Funktion omgaaende.

For at faa Del i denne »Velsignelse« har enkelte Fag i Løbet af Aaret besluttet at melde sig ind i D. s. F., og denne Tendens har jo efter Stalinisternes Omvendelse til borgerlig Reformisme ogsaa faaet deres tilslutning, hvad der vel har haft Indflydelse paa Søfyrbødernes sidste Slingervals *til højre Ret.*

Hele denne Tendens har intet at betyde i Klassekampen. Den Dag, et Fag virkelig gaar ud i Kamp for sine Interesser, da maa

(Fortsættes Side 3.)

Hvis du

har Evne til det, da skænk Indsamlingen til vort Blad et Bidrag — stort eller lille — vi trænger til det!

Blikkenslagerne sagde Nej til de samvirkende

Indenfor Blikkenslagerforbundet har der fundet en Urafstemning Sted om Forbundets Indmeldelse i D. s. F. Denne Afstemning er nu iflg. »Soc.-Dem.« afsluttet med det Resultat, at Blikkenslagerne med stor Majoritet — 1033 Nej mod 619 Ja — har forkastet Indmeldelsen.

I Sommeren og Efteraaret 1936 har en Del Forbund: Murerne, Tømrerne og Søfyrbøderne, meldt sig ind i D. s. F. Murerne i København staar dog vedblivende udenfor baade Murerforbundet og D. s. F.

For os, der er principielle Modstandere af den Organisationsform, D. s. F. repræsenterer, kunde der være Grund til at tage Blikkenslagernes Beslutning til Indtægt som en Sejr for vor Opfattelse. Naar vi alligevel noterer Resultatet med kølig Skepsis, saa skyldes det, at vi tvivler paa, at der findes nogen egentlig principiel Uoverensstemmelse mellem Blikkenslagerforbundet og D. s. F.

Vi undervurderer ikke Organisationsformernes Betydning, men vigtigere end Organisationernes ydre Rammer er, at de udfyldes af klassebevidste, kampvillige Proletarer, og det er det, der først og fremmest er i Vejen med alle faglige Organisationer i Dag, at de mangler.

Omvendt mener vi, at naar den rette Kampaand og Vilje til Fremdrift er til Stede blandt Arbejderne, saa vil de ogsaa formaa at skabe de til Kampen egnede Organisationer, saaledes som de københavnske Bygningsarbejdere gjorde det under Kampen for 8-Timers Dagen i 1919, hvor de blev tvunget til at rive sig løs for deres egne Forbund for at kunne føre Kampen til Sejr, og indledede et snævert frivilligt Samarbejde, der, hvis det var blevet videreført, kunde have dannet Stammen i et Bygningsindustriarbejderforbund bygget op paa Byernes lokale Organisationer.

Det vil Arbejderne gøre igen, naar de, tvunget af Kapitalismens jernhaarde Realiteter, igen skal til at føre Kampen ud paa Arbejdspladsen. Vor Opgave i Øjeblikket maa være, saa vidt vi formaar, at faa dem til at forstaa, at dér — og kun dér — er der Resultater at hente.

Kampen om Trotski

»Kampen om Trotzki« af Marie Nielsen. 32 Sider. Pris 60 Øre. — »Freius Forlag«, 1937.

Paa det nye Aars første Dag har et Skrift set Lyset, som har Bud til alle Arbejdere i Danmark, der alvorligt interesserer sig for den internationale revolutionære Arbejderbevægelse.

Dette Skrift paa 32 store Sider er et Forsøg paa endelig at give alvorligt tænkende og derfor alvorligt retfærdigt dømmende Arbejdere et paa en saglig Dokumentation bygget Grundlag til Bedømmelsen af Kampen mellem Trotski og Stalin, der som bekendt foreløbig re-

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark

Redaktion:
Hvidovrevej 2 St.
København Valby

Expedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19

sulterede i de afskyelige politiske Mord i Moskva sidste Efteraar.

Skriftets Forfatter, Frk. Marie Nielsen, paapeger i Begrundelsen for Skriftets Udgivelse bl. a., at Medlemsmasserne i de kommunistiske Partier i hele denne store Strid, der ikke er et indre russisk, men et internationalt Problem, har savnet saglig Belysning af Indholdet i denne Strid og derfor savnet de ideologiske Forudsætninger for at kunne dømme i den.

For Danmarks kommunistiske Partis Vedkommende siger hun ordret:

»Her i Danmark har der ikke foreligget Skygge af Materiale, som var tilgængelig for Medlemsmassen, og der er aldrig ført en Diskussion om denne vældige Strid, der har spaltet Partier i andre Lande og delvis har spaltet Komintern, idet Grundlaget for en ny og 4de Internationale er lagt, og i Sovjetrusland har ført til saa omfattende politiske Oppositionsdannelser, at Regeringen har ment det nødvendigt at skride til fysisk Udryddelse af Førerne.«

Denne Marie Nielsens Begrundelse kunde hun roligt have udtalt til hele den danske Arbejderoffentlighed, thi ogsaa den har hidtil savnet en saglig Udredning af denne Strid.

Og selv vi, der netop paa Grundlag af hele Udviklingen i Komintern mere og mere maa tage Afstand fra ethvert Parti og enhver Bevægelse, der har til Formaal at danne politiske Magtorganer, der ikke direkte hviler paa Bøndernes og Arbejdernes faglige-økonomiske Organisationer, og gennem disse er undergivet de arbejdende Massers direkte Kontrol, ja selv for os har en saadan saglig Udredning af Striden i Komintern den aller største Betydning som en historisk Lektion i, hvad Partidiktaturet kan medføre, og hvad det allerede har medført!

Selvfølgelig har Rabulister i Thøgersens Menighed af fornuftmæssige Skæl og Medlemmer i Partiet fordrevet saglig Udredning og Bedømmelse ikke fremmed og fjernt, men de fleste K. P.-Medlemmer i D. K. P. saavel som de revolutionære Arbejdere uden for Partiet — og vi er i Dag det store Flertal — vil uden Tvivl sige Marie Nielsen Tak for dette hendes Arbejde.

Dette Arbejde er strengt sagligt og indeholder en Del af det historiske Materiale til Forstaaelse af Stridens Opkomst og Udvikling. Udgangspunktet er den russiske Partikrise 1923, der væsentlig omhandler Striden om Demokratiet, Medlemsmassernes Ret til Diskussion og Indflydelse i Partiet samt Landets socialistiske økonomiske Opbygning, og i denne Forbindelse den nationale eller internationale Revolutions Muligheder.

I det foreliggende Skrift faar Læseren Kendskab til Trotzkis Bane, fra han staar paa sit Højeste ved Siden af Lenin som Lederen af de sejrrige Bolchevikhære og senere som Lederen og Organisatoren af det sammenbrudte russiske Trafikvæsen til hans første Fald paa det russiske Partis 13. Kongres som Offer for Sinovjev-Stalin Klikens Forfølgelse.

Bag den saglige Redegørelse, dens Kongrestaler og Beslutninger træder tydelig og stærkt frem Bureaukratiets Intrigekamp og Magtstræb, hvor ikke blot Tanken om Medlemmernes Indflydelse kvæles og Trotzki styrtes, men som i 1936 sluttede med, at den ene af denne Magtklikes stærke Mænd Stalin lader Klikebroderen Sinovjev myrde.

Men dertil naar Marie Nielsen ikke i sin Udredning, som nævnt strækker denne sig kun til Trotzkis første Fald omkring den 13. Partikongres i Maj 1924.

Nogen saglig Anbefaling af dette Skrift er unødvendig. Alle revolutionære Arbejdere, der har Interesse ud over deres eget Lands smaa Forhold, vil købe og læse den og med Interesse vente paa den af Marie Nielsen bebudede Fortsættelse i en ny Pjece.

Skriftet kan købes paa ARBEJDET's Ekspedition, Blaagaards Plads 21, København N., og tilsendes mod Indsendelse af 70 Øre i Frimærker.

Den spanske Arbejderbevægelse

Hvorfor lyve

I »Typograf-Tidende« af 31. December skriver Paul P. Petersen en Artikel: »Den spanske Arbejderbevægelse«, der baade i Form og Tone giver det Udseende af at være sagligt oplysende.

Imidlertid er Indholdet af en saadan Beskaffenhed, at det afslører, at Forfatteren intet sagligt Kendskab har til de faktiske Forhold i Spanien eller den spanske Arbejderbevægelse.

Forfatteren »oplyser« saaledes, at den *socialistiske* Arbejderbevægelse i Spanien først blev oprettet 1874. Saafremt Forfatteren dermed sigter til — og hvorfor siger han det saa ikke? — en borgerlig Reformbevægelse, saa er dette rigtigt, men Spaniens socialistiske Arbejderbevægelse — *en Bevægelse, der vilde det socialistiske Samfund —, Arbejdernes og Bøndernes Overtagelse af Spaniens Jord og Produktionsvirksomheder* — er langt ældre! Under denne Parole strejkede over 30,000 Tekstilarbejdere i Katalonien allerede i 1840, endnu inden Marx havde udsendt *»Det kommunistiske Manifest«*.

Lige saa »oplysende« er Artiklen om Spaniens Arbejderbevægelse af i Dag.

Han »oplyser« saaledes, at den reformistiske Fagbevægelse U. G. T. i Dag tæller ca. 1½ Mill. Medlemmer, medens den revolutionære syndikalistiske C. N. T. kun tæller ca. 700.000 Medlemmer.

Vi skal her gøre opmærksom paa, at C. N. T., da den i sin Tid traadte ud af Illegaliteten — den havde været forbudt i mange Aar — talte langt over 600,000 Medlemmer, væsentlig beskæftigede i Industridistrikterne. Ved Medlemsoptællingen i sidste Halvdel af November 1936 var C. N. T.s Medlemstal over 2½ Million, hvoraf ca. 1 Million var beskæftiget ved socialiserede Landbrugsvirksomheder.

Og vi gør udtrykkelig opmærksom paa, at C. N. T., da Arbejderne under dens Førerskab havde jaget Fascisterne ud af Katalonien, maatte indføre Censur ved Medlemsindtegnelsen, fordi Mellemklassen og Dele af Borgerskabet havde Vanskelighed ved at skaffe sig Mad, naar de ikke tilhørte Fagbevægelsen, og derfor i Massevis — Barcelona er en By paa 1 Million Indbyggere — søgte Optagelse i C. N. T. Men C. N. T. ønskede ikke at udvande Moralen i sin Medlemsstab og nægtede dette Tilløb Adgang.

Vi skal ikke bestride U. G. T.s opgivne Medlemstal, thi det kender vi ikke og ved ikke, hvor Paul Petersen har det fra, men vi kender ganske nøje til de faktiske Forhold i Spaniens Landbrug og Industri.

Før Fascistoprøret beskæftigede spansk Landbrug — i alle dets Former — ialt ca. 4½ Million voksne Individer. De rene Lønarbejdere i Industrien udgjorde ca. 1¾ Million voksne Individer. Med Transport og Handel medregnet — altsaa ogsaa Funktionærerne — beskæftigede Spaniens Industri ialt højst 2½ Million voksne Mennesker.

Siden da er al faglig Arbejderbevægelse af Fascisterne kvalt i over Halvdelen af Spaniens Landomraade. Paa den anden Side er den Del, der beherskes af Arbejderne, rigest paa industrielle Virksomheder. Dertil kommer, at Industrien — særlig i Katalonien — har taget et vældigt Opsving. Alene i Katalonien, hvor der ikke fandtes en eneste Fabrik for Tilvirkning af Vaaben eller Ammunition før Oprøret, findes nu en Krigsindustri paa 170 Fabriksvirksomheder, hvor over 100,000 Mænd og Kvinder er beskæftiget, og som er fuldstændig under Kontrol af C. N. T. med Syndikalisten *Vallejo* som ledende Chef, valgt af Arbejderraadene og samtidig *godkendt* af Regeringen.

Men selv med disse Kendsgerninger for Øje vil det blive umaadeligt [illegible] for Paul Petersen at paavise, hvorfra U. G. T. har samlet sine 1½ Mill. Medlemmer. Paa Landet har U. G. T. ingen Tilslutning, har aldrig haft det, og [illegible] det. Den forudsætter Kapitalisme, og denne findes ikke i spansk Landbrug i Dag, hvor ikke Fascisterne har Magten, og [illegible] faa Steder i Industrien.

I det hele taget er Artiklens Billed af U. G. T. et Falsum. Læserne maa faa det Indtryk, at U. G. T. ligner vore reformistiske Fagforeninger. Grundlaget herfor eksisterer ikke mere i Spanien.

Sandheden er, at Arbejderne overalt har taget de industrielle Virksomheder i Besiddelse og under deres Kontrol paa syndikalistisk Vis. Og dette gælder ogsaa U. G. T.s Medlemmer baade i de faa Virksomheder, hvor de er Flertal, og det store Flertal, hvor C. N. T. er Flertal. U. G. T. er saaledes en »reformistisk« Organisation, der i hele sin praktiske Virksomhed arbejder *revolutionært!*

Men — ja, der er et »Men« her — nemlig, at de saakaldte demokratiske Partier, lige fra Stalinister til Liberale, har indmeldt deres Medlemsmasser i U. G. T. for ad denne Vej at bevare deres Magt over Arbejderne, og for ikke fuldstændig at miste deres fordærvende Indflydelse, da den sociale Revolution gik gennem de faglige Organisationers og ikke gennem Statens Magtovertagelse af Jorden og Industrierne.

Det er muligt, at der i dette Forhold, dette Tilløb af alt muligt borgerligt Pak, hvoraf alle politiske Partier bestaar, kan findes en Forklaring paa U. G. T.s 1½ Mill. Medlemmer. I de faktiske Beskæftigelsesforhold i spansk Landbrug og Industri findes den ikke.

Vi skal ikke gaa i Rette med Paul Petersens Forklaring paa, hvorfor Spaniens Arbejdermasser har tilsluttet sig den anarkosyndikalistiske Retning. Hans Forklaring viser nemlig, at han hverken er fortrolig med Grundtrækket i den iberiske Folkeraces Karakter saa lidt som han forstaar den Særform, Kapitalismen har bevaret i spansk Produktion. Og naar en Mand ikke forstaar dette, burde han afholde sig fra at »oplyse« andre om Spanien.

Her et Par Linjer til Belysning af Paul Petersens Forstaaelse af Anarkismen. Han skriver: »Det har ellers været Syndikalismen og *særlig Anarkismen* med sit Program om *»Direkte Aktion«*, som hidtil har haft den stærkeste Indflydelse paa Arbejderne.«

Vi har ikke vidst bedre end, at det var *Syndikalismen*, der hidtil havde paa sit Program: *»Direkte Aktion«*, og at Anarkismen var en Filosofi, en Lære om Samfundstilstande, der sikrede Mennesket personlig Frihed og dermed Livslykke.

Paul Petersens Omvæltning af disse Kendsgerninger stammer muligvis fra, at han ikke kan skelne Anarkisten Bakunin fra Syndikalisten Bakunin.

Han er her endt i samme kummerlige Begrebsforvirring som de moderne »Oplysningsprofeter« herhjemme, der ikke kan skelne mellem Karl Marx som *Videnskabsmand* og som *Politiker*. Og det er sikkert haabløst at gaa i Rette med dem derfor. For at reflektere logisk hører visse personlige Forudsætninger.

Endelig fremsætter Paul Petersen den Paastand, at der forinden Borgerkrigens Udbrud var skabt et Samarbejde mellem de politiske Arbejderpartier og Fagorganisationerne, og at dette bl. a. bevirkede Dannelsen af Folkefronten med de liberale Partier og den store Valgsejr i Aar. (Skal være Valgene i Februar 1936.)

Ogsaa disse »Oplysninger« er lynende falske. Der fandtes før Valgene i Februar ikke noget Samarbejde Sted mellem de smaa politiske Partier, der danne Folkefronten, og Spaniens største Fagbevægelse C. N. T. Det eneste, der bevirkede, at denne »Folkefront« sejrede, var dens Løfte om Amnesti for alle politiske Fanger. C. N. T. og F. A. I., der paa det Tidspunkt havde ca. 30,000 af sine mest aggressive Medlemmer siddende i Fængslerne, fandt det da i sin Interesse — mod Sædvane og uden forpligtende Aftaler — at sende Arbejdermasserne frem til Stemmeurnerne og give »Folkefronten« den afgørende Sejr.

Dette faktiske Forhold blev straks i Telegrammerne udbasuneret som, at Spaniens Syndikalister var begyndt at drive parlamentarisk Aktion. Det er maaske fra disse »Folkefrontens« Løgnetelegrammer, at Paul Petersen har hentet sine »Oplysninger«.

Men Samarbejdet var ikke anderledes end, at »Folkefrontens« Partier tro mod alle politiske Partiers Traditioner løb fra sit Løfte om Amnesti for de syndikalistiske Arbejdere, og at C. N. T.s Medlemmer mange Steder med Vaaben i Haand maatte tvinge de politiske Kæltringer til at slippe deres Kammerater ud af Fængslerne.

Og efter Valgsejren fra Februar til 19. Juli, hvor Fascistoprøret brød ud, var C. N. T. og dens Medlemmer bestandig udsat for en hensynsløs Forfølgelse af Folkefrontspartierne, hvor de misbrugte Statsmagten til at lukke C. N. T.s Kontorer, arrestere Tusinder af dens Medlemmer og myrde Snesevis af revolutionære Industri- og Landarbejdere for at værne de kapitalistiske Godsejere og Industrifyrster.

Disse Forbrydelser glemmer Paul Petersen, eller er det dem, han kalder Samarbejde?

Da Fascistoprøret udbrød og C. N. T. og F. A. I. i Spidsen for Spaniens revolutionære Proletariat rensede Katalonien og mange andre Byer for Fascister, da fik Piben en anden Lyd. Da sad Folkefrontsregeringen i Madrid i sin egen afslørede Magtesløshed tilbage med sine Forbrydelser mod de revolutionære Arbejdere i C. N. T., der i Februar gav dem Valgsejren og Statsmagten og i Juli frelste Landet fra den fascistiske Overrumpling.

For at redde sig fra Katastrofen udskiftede Regeringen Medlemmer flere Gange, og for at bane Vejen til Frelse maatte den tilsidst ud paa yderste Venstrefløj af Socialdemokratiet og hente Halvkommunisten og Frasemageren Largo Caballero til at føre an og muligt forsone det aktive revolutionære Proletariat med den demokratiske Folkefront.

Men hvis nogen tror, at denne Manøvre har bevæget Spaniens revolutionære Arbejdere og Bønder, der staar opmarcheret bag C. N. T. for den sociale Revolution, til at gaa ind i Alliancen med »Folkefrontens« Partier, saa er det Indbildning.

Spaniens revolutionære Proletariat er ganske klar over, at disse »Folkefrontspartier« som alle andre demokratiske Partier er Kapitalismens Redskaber, den sociale Revolutions Fjender, og at Caballero og hans politiske Allirede er parate til, naar det spanske revolutionære Proletariat har ofret Blod i Strømme for at befri Landet for Fascismen, da at lade det myrde for at genindføre Kapitalismen og det forløjede Demokrati.

Det er denne urokkelige Overbevisning — *og den alene* —, der er Aarsag til, at C. N. T. i Dag har sine Folk siddende i Valencia Regeringen, i den katalonske Regering, at C. N. T. behersker hele Krigsindustrien i Katalonien, at den bevæbner Landproletariatet og Byarbejderne med Vaaben og Ammunition, og at den har sine bevidste Formationer paa Madridfronten.

Hvad hjælper det at fortie disse Kendsgerninger og belyve de faktiske Forhold for de danske Arbejdere. De har Krav paa Sandheden, og denne er, at ligegyldig om Fascismen sejrer eller taber i Spanien, saa bliver Folholdenes Konklusion, at den demokratiske »Arbejderbevægelse« forsvinder.

»*Demokratiet*« i Spanien er faktisk afgaaet ved Døden. Det lever endnu kun som en taktisk Plakat ud mod Vesteuropa. Om det bliver Fascisterne eller det revolutionære spanske Folk, der omsider fjerner Plakaten, det vil Tiden afgøre.

Frivillige fra mange Lande

I Dagene før Jul er 150 engelske tidligere Krigsdeltagere rejst til Spanien for at slutte sig til Arbejdermilitsen. Flertallet er Maskingeværskytter og en Del har tidligere tilhørt den britiske Armés Luftværnstropper. Der kæmper nu alt 450 Englændere i Spanien paa Militsens Side, i Hovedsagen kommer de fra Skotland, South Wales og Lancashire.

De deltager alle i Ekspeditionen paa egen Bekostning.

Det amerikanske Socialistparti hværver Frivillige.

Det amerikanske socialistiske Partis New-York Sektion udsendte for kort Tid siden et Opraab om Frivillige og økonomisk Hjælp til Spanien. Kort før Jul afrejste den første Afdeling paa 35 tidligere Soldater fra Amerika. Yderligere har meldt sig 500 Frivillige, og der er indsamlet 50,000 Dollars til deres Krigsudrustning.

Det sidste Haab

Der er en Art Arbejdere, der i de sidste Aartier er blevet talrige. Det er dem, der er blottede for personlig Mening og Vilje til at være medbestemmende om deres Arbejds- og Livsvilkaar, hele den Faareflok, der ikke kan leve uden en Hyrde, en Fører, og som gerne betaler, bare Funktionærerne vil arbejde for dem og sørge for, at de ikke forstyrres i Middagssøvnen og slipper for selv at tage Stilling til deres egen Tids Spørgsmaal og Problemer.

Det er Hitlers, Stalins og herhjemme Staunings aandelige forkuede Statsslaver, der mangler al Personlighedsfølelse, hvis Aand er en forsjasket Fælled, stakkels Individer uden Individualitet, der kun kan arbejde, naar der lægges Sele paa dem og Ædetruget til Gengæld garanteres — Mænd som er uden Myndighed, som mangler Energi til selv at søge Sandheden, men som gerne lader sig slagte i Løgnens Tjeneste, blot de kommanderes til det af Førerskabet.

De har udgjort den kompakte Majoritet i alle Tiders Undertrykkelse af Kampen for menneskelig aandelige Fremskridt og personlig Frihed. De var i det primitive Negersamfund Medicinmændenes blinde Redskaber. De var i Romerriget de lejede Pøbelhorder, der druknede Slavernes Oprør i Blod, de var de lejede Landsknægte, der i Middelalderen kvalte Millioner oprørste Hovbønders Opstande i Floder af Blod og Lidelser. De er Nutidens lovlydige Slaver, Vælgerforsamlingernes Stampublikum, Frasemagernes Klakører, Førerforgudelsens Menighed, Arbejdspladsernes skikkelige Dromedarer, Stemmesedlens kompakte Majoritet, Kapitalismens Malkekøer, Hitlers og Stalins og Steinckes statsautoriserede Tillægsdyr med Socialreformernes Narresut og Vuggestuer og tvungen Værnepligt og Morderpligt, uden personligt Ansvar i Fædrelandets Navn og til Imperialismens Gavn med Medlemsskab i Socialistisk Internationale, Folkenes Forbund og Alverdens Fredsliga!

Det er den sociale Revolutions, Arbejdets og den personlige Friheds dorske, tankeløse Mordere, Kapitalismens sidste Haab paa dens sidste March gennem Historien.

Argus.

Demokratiets Vej

Landsretssagfører Carl Madsen oplyste paa et Møde forleden, at ved Grundlovens Givelse 1849 var der blevet givet den danske Befolkning Løfte om Nævningedomstole. Først 70 Aar efter, i 1919, blev Løftet indfriet og Nævningedomstole i visse Sager indført. Og da det endelig skete, sørgede man for, [illegible] demokratisk som i den Tid [illegible] privilegerede Valgret [illegible] de Nævningedomstole, der har været [illegible] 1919 [illegible] Gaardmænd, 1 Repræsentant for hver 140 Husmænd, men ikke en eneste Repræsentant for de hundrede Tusinde [illegible]

Dette er Demokratiets Vej. [illegible]

En Borgmesters Bekymringer

Hvad en Borgmester *siger*, har man hørt snart lidt for ofte, men hvad han *tænker*, se det er noget helt andet, som vi i Kraft af vore udmærkede Forbindelser skal afsløre her.

Over 1 Mill. Kr. i Overskud paa Elektriciteten! Hvad skal jeg arme Menneske dog gøre med de Penge? — Som Socialdemokrat burde jeg naturligvis skænke dem til Velfærden i Kommunen, men vi skal jo have Valg til Foraaret — Arbejderne vil ikke stemme om [illegible] Skidt med de allerfattigste, de fleste har jo ikke Stemmeret, men de arbejdende — de er vore vigtigste Kunder og tillige vore bedste Skatteobjekter [illegible] Millionen? [illegible] paa alle Maader — og der er jo et helt halvt Aar til Kommunevalget [illegible] for Kommunevalget [illegible] de bider jo som gale naa den bare [illegible] — [illegible] Deres Antal er ikke stort og deres Mentalitet ligner forbløffende Arbejdernes. Nej, det er Storforbrugerne, vi har Forpligtelser overfor — [illegible] den billige [illegible] Elektricitet, naar de nu ogsaa faar Belysnings-Elektriciteten billigere, saa vil mange stemme for os i Erkendelse af, at end ikke deres egne Repræsentanter vil kunne varetage deres Interesser halvt saa godt som os Socialdemokrater. Ja, Storforbrugerne skal ha' Millionen — det er det fornuftigste og Forsigtighed er Borgmesterdyd!!!

BROR. THØGERSEN'S [illegible]
[illegible]
C. 5023
Moderne Tryksager — Billige Priser

Michaelsens Bukser
Blaa og hvide Rundstyks-Overalls
Benklæder og Jakker 2,75, Bluser 2,50. Kun hos MICHAELSEN
HUSK
46 Fredericiagade 46

„Krystal" Minéralvand
Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser
Godthaabsvej 239. Telf. C. 8355

Fagbevægelsen 1936

(Fortsat fra Side 2.)

det tage Kampen op ikke alene med Udbytterne, men ogsaa med Bureaukraterne i D. s. F., hvad enten Faget staar indenfor eller udenfor denne politiske »Central«-Organisation.

1936 har ikke ændret noget i denne Realitet.

Aarsagsforholdene til Arbejdernes defensive Holdning.

De tidligere Aars tekniske Udvikling og Rationalisering er fortsat rask i det forløbne Aar.

Dette Forhold har ogsaa i Aar øget Kvindernes Invasion i Industrierne.

Dette medfører paa den ene Side en Forøgelse af Mændenes Arbejdsløshed, som den stærkt forøgede Beskæftigelse ikke har kunnet opveje, og paa den anden Side medfører samme Forhold en Forøgelse af de Ægteskaber, hvor baade Mand og Hustru har Beskæftigelse.

Den stigende eller permanente Arbejdsløshed blandt Mændene lammer bestandig Aktionsviljen paa Arbejdspladserne og Arbejdernes Vilje til at fremsætte Krav og kæmpe for dem.

Hjemmene med Dobbeltindtægterne skaber et Aristokrati i vor Klasse, der overhovedet ikke lider Klassens Bekymringer, og at den Aarsag er ganske interesseløse overfor den daglige Kamp og dens Opgaver.

Dette lidt bedrestillede Proletariat sover Smaaborgersøvn og den permanente Arbejdsløshed driver store Dele ud i et ligegyldigt Forhold til Fagbevægelse og Fagkamp og begge Dele tilsammen i Forbindelse med de Arbejdendes Frygt for Arbejdsløsheden er de Aarsagsforhold, der dybest virker til Skabelsen af den defensive Mentalitet, der behersker de danske Arbejdermassers Stilling i den økonomiske Klassekamp i disse Aar.

Og disse Aarsagsforhold er ikke

aftaget, men snarere tiltaget i det forløbne Aar.

At det ikke er gode Tider for den revolutionære Retning inden for Fagbevægelsen, er under disse Forhold givet, men Historiens Blade vendes hurtigt i vor Tid, og vi har ingen Tid at spilde, om vi blot skal have forberedt nogle Tusinde til at udnytte Situationen, naar det store Drama derude vælter Forhold og Muligheder rundt i vort lille Land.

Det, som du ikke troede muligt for om et Aar, kan ligge i Morgen og kalde paa en Løsning ved din Kraft.

Men er du selv beredt — Forholdene løber hurtige end Menneskene.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1500 Par brugt Fodtøj fra 2-8 Kr.
Alle Reparationer udf. til billigste Priser.
84 BORGERGADE 84
(ligefor Prinsensgade).

1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x.

Partivæsenets giftige Kryb

(Fortsat fra Side 1.)

lige Bondeorganisation overtog Styret.

Men dette var forudset af de politiske Spekulanter, og de var indvandret i U. G. T., »den reformistiske Fagbevægelse«, og sat sig tilrette der, skønt flere af dem aldrig har haft et Stykke Værktøj i Haanden eller udført ærligt Arbejde.

Et af de mest ondartede Eksemplarer af denne Slags er en af Førerne for Stalinisterne i Barcelona, en professionel politisk Spækjæger ved Navn *Comorera,* som før Revolutionen var gammel katalonisk Venstrepolitiker, der bestandig har jongleret mellem de forskellige borgerlige Venstrekoalisationer, lige som det betalte sig.

Ved Revolutionsperiodens Udbrud vejrede denne borgerlige Sjakal, at han nu maatte over paa andre Jagtgebeter, og han meldte sig som Ildtilbeder af Stalins Partidiktatur — over den spanske Folkefront. Ad denne Vej blev denne Snyltelus Medlem af den reformistiske Fagbevægelse, og paa ægte stalinistisk Vis blev han *»Fører«* og ved Rekonstruktionen valgt som U. G. T.s Repræsentant i Generalidad, hvor han overtog Livsmiddelforvaltningen.

Den Mand, han afløste, en gammel revolutionær Arbejder fra C. N. T., havde forud tilrettelagt hele Organisationen af Livsmiddelfordelingen i Forbindelse med Regulering af Priserne paa Folkets nødvendige Fødemidler. Alle disse Bestræbelser, der var krævet af Arbejderne grundet paa de private Handlendes Spekulation, kuldkastede *Comorera* i ét Slag, saa snart han kom til Magten, og gav derved den kapitalistiske Spekulation og Hamstring frie Tøjler!

Dette bevirkede, at f. Eks. Brødet pludselig en Dag forsvandt og store Køer af sultne Mennesker samlede sig foran Bagerierne i Barcelona. Som med Brødet saadan med flere andre Varer, der blev opkøbt til Spekulation.

Denne Optræden betragter C. N. T. ikke blot som en Vennetjeneste overfor de private Spekulanter, men som en fjendtlig Sabotage mod det kæmpende Folk og Revolutionen, og Diskussionen herom har mellem C. N. T. og U. G. T., siger *»Boletin de Informacion«,* efterhanden antaget en meget *usympatisk Karakter,* en Kløft i Arbejdernes Enhed, der alene er fremkaldt af de politiske Spekulanters Invasion og Magterobring i U. G. T.

De politiske Spekulanter raaber bestandig paa Arbejdernes Underkastelse og Disciplin, medens de lader Privatkapitalen plyndre Folket, og de selv driver Partiagitation.

»Boletin de Informacion« nævner en Række konkrete Eksempler paa, hvorledes Fagforeningerne overalt kæmper og strider for at løfte de øgede Byrder, Krigen lægger paa dem, f. Eks. hvorledes Medlemmerne af Transportarbejdernes Syndikat slider og kæmper for at opfylde alle de forøgede Krav, der stilles til dem, hvorledes Arbejderne rundt i Industrierne ligeledes arbejder over for at opfylde Krigens Krav uden ekstra Løn, medens samtidig de politiske Partiers Repræsentanter i Regering og Raad giver Privatspekulationen frit Lejde til Udplyndring og Brandskatning af Folket.

Vi skal blot her nævne et enkelt Eksempel, hvor en Fiskeimportør i Madrid i blot 4 Maaneder har indtjent 50,000 Pesetas.

Samtidig benyttes Partiernes Soldater til at underkue og undertrykke Arbejdermassernes aandelige og politiske Frihed og til Agitation for Tilslutning til Partierne.

C. N. T. har Øjnene aabne for hele den »demokratiske« Sabotagehensigt, der ligger bag alle disse Foreteelser, men mener, at Situationen i Kampen mod Fascismen endnu er saa alvorlig, at den endnu maa bevare sin Tolerance, selv om det er en ny Byrde at lægge paa dens $2^1/_2$ Million Medlemmer.

»Boletin« gør opmærksom paa, at de Herrer, der nu spiller Revolutions- og Krigsherrer og udsender partifarvede Telegrammer til Verdens Arbejdere, er de samme *Nathuer,* der under det tidligere Regime brugte Voldsmagten mod C. N. T. samtidig med, at de ved deres Eftergivenhed overfor Reaktionen gav Fascistoprøret Mulighed for at udbryde!

Den omfangsrige Beretning slutter med Ordene: Vi giver Kammeraterne ude i Verden denne paa konkrete Eksempler byggede objektive Beretning om de indre Forhold bag den antifascistiske Kampfront i Spanien. Vi beder jer skrive til jeres Læsere og alle Kammerater, at de ikke skal tillægge disse Eksempler og Hændelser større Betydning, end de i Realitet til de sande Styrkeforhold i spansk Arbejderbevægelse selv har. Vær bestandig forvisset om, at hverken Fascismen eller det kapitalistiske Demokrati med dets Stats- og Partityranni mere kommer til at herske over Spaniens Arbejder- og Bondemasser.

FØDEVARER

Kolonial-Lagrene.
Holmbladsgade 18 - Amg. 2810
Holbergsgade 9 - Palæ 5409
Varerne bringes overalt.
Prøv vore Vine og Konserves.

TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr 2,48
2,13 — 1,83 — 1,50 — 1,15
ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Reelle Varer. Billigste Priser.

Vi drikker Kaffen i
Kaffe Baren
Aaben fra Kl. 5 Morgen
Kapelvej 1.

SILKEBORG

Udmaalingen af Øjnene er GRATIS.
LAURS. BAK,
SØNDERGADE 9

B&O Det danske Kvalitetsmærke
Det betyder Tilfredshed hvis De vælger B & O
Eneforhandling
HJ. SKAFTE
Telf. 1000 - Søndergade 4
SILKEBORG
Stort Udvalg i Grammofoner & Plader

Westergaards Tjenere -

(Fortsat fra Side 1.)

kratiske Arbejdere i Alderslyst.

I strengeste Overensstemmelse med Sandheden erklærer vi, at I i disse Sager, som er fort med Sogneraad og Socialudvalg, ikke staar overfor en Bevægelse eller enkelte Mænd, der overfor det socialdemokratiske Parti ønsker at lave et Konkurrenceparti eller gaa noget andet Partis Ærinde.

Men lige saa absolut erklærer vi, at vi ikke respekterer nogen offentlig Tillidsmand af Hensyn til det Parti, der har opstillet ham.

Vi kræver ubønhørligt, at *han skal varetage Arbejdernes Interesser, at han i sin offentlige Stilling skal værne de Gamle, de Syge og de Arbejdsløse og skærme deres Hjem i Klassesolidaritetens Aand og Moral.*

Mænd som *Lund* og *Westergaard* har i gentagne Tilfælde saa groft forbrudt sig mod disse berettigede Klassekrav, at enhver Tolelance fra vor Side overfor dem er udelukket.

Opstilles disse Mænd paany ved det kommende Valg, vil vi *ikke* angribe det Parti, der opstiller dem, det er Partiets Ret, men vi vil gøre vort til, at saa faa Arbejdere som muligt spilder Tillid og Stemmer paa disse Mænd — dette er *vor Ret,* og vi vil gøre Brug af den.

Vi har nu talt saa tydeligt, at ingen Misforstaaelse er mulig.

Og vi har talt saa tidlig, at enhver Tale om Overrumpling maa afvises.

Enhver kan saa tage sin Stilling til Sagen.

BEKLÆDNING

Reparation
Herre og Damegarderobe, kemisk renset - farves og presses.
1. Kl. Arbejde - Billigste Priser.
Asminderødgade 6.
F. Larsen

Brugt Tøj fra Herskabshjem fra 15 Kr.
Landemærket 10.

Damer gør et Forsøg!
Ca. 250 forskellige elegante Damefrakker, Ulsters og Dragter (Modeller og Rejseprøver) skal sælges til Spotpris. — Baggesensgade 18, St. tv. Nora 97 x.
Alt skal væk.

Tøjrensning
SAXO-PRES, Saxogade 106. Habit renses og presses Kr. 2,50. — Fineste Kunststopning. — Kemisk Rensning Kr. 5,50.

Den nye Slagter
Sølvgade 103 (v. Søerne)
anbefaler sig stadigt til Bladets Læsere. Læs min Annonce i „Arbejdet“ paa Fredag d. 15. ds.
Ærb. LAUR. COHN

Et Pressejubilæum i Danmarks revolutionære Arbejderbevægelse

(Fortsat fra sidste Nr.)

Militærnægterne og »Solidaritet«.

Ogsaa i Tidens Militærspørgsmaal spillede »Solidaritet« en Rolle, der i Dag er et Par Bemærkninger værd.

Den lange Militærtjeneste — Sikringsstyrken — fik Udslag i bl. a. 2 Forhold, der havde afgørende Betydning for Klassekampen.

For det første gav den den rent borgerlige og ofte kristne Pacifisme en glimrende Platform for en antimilitaristisk Agitation, der samtidig var antisocialistisk og farlig for den revolutionære Klassekamp.

Paa den anden Side gav den sig Udslag i rene fantastiske Revolutionsplaner, der under de givne Muligheder kun kunde afstedkomme et Blodbad paa Arbejderne og samtidig give Borgerskabet og det reformistiske Socialdemokrati Lejlighed til at knuse den revolutionære Bevægelse.

»Solidaritet«s Redaktør fik gentagende Besøg af Soldaterudvalg repræsenterende de forskellige Kaserner og Lejre. Soldaternes Repræsentanter, som arbejdede sammen, forelagde ham Planerne om Besættelse af alle Regeringsbygninger, Politistationer i København og Arrestation af alle højere Officerer, Ministre og Politimænd samt en Plan om en militær Erobring af de større Provinsbyer. Til Overflod erklærede de, at de paa en eneste Time kunde gøre sig til Herre over samtlige Vaaben- og Ammunitionslagre.

F. S.s enkelte Ledere, der blev indviet i Henvendelsen, var enige om, at dels var Danmarks Arbejdere ikke modne for dette Skridt, og dels at selv om det lykkedes, saa vilde Stormagternes Soldater i en Haandevending kvæle Revolutionen i Blod.

»Solidaritet«s Redaktør fik den Opgave at meddele Soldaterraadet denne Opfattelse og meddele, at F. S. ikke ønskede under Vilkaar at have med Planen at gøre. Da Soldaterne fik denne Besked, blev flere af dem saa rasende, at kun fordi nogle af dem bevarede deres Ro undgik han at blive slaaet fordærvet. Nogle Maaneder senere blev han — ironisk nok — idømt 18 Maaneders Forbedringshusarbejde for Opfordring til Revolution.

Men F. S.s Ledelse blev urolig for, at de fantastiske Planer skulde blive forsøgt, og da samtidig unge revolutionære Kammerater var begyndt paa at nægte at være Soldater ud fra rent socialistiske Grundsætninger, blev det paalagt Bladet, at det skulde støtte disse Kammerater paa en saa opsigtvækkende Maade, at man indirekte nærede Desertørtrangen hos de soldatertrætte unge Mænd i Hæren ved at give deres Desertation et moralsk Grundlag, og derved paa den ene Side svække »Revolutionsplanerne« og samtidig svække den pacifistiske Udnyttelse af Soldatertrætheden.

Man kan diskutere om denne Stilling og denne Beslutning var rigtig, men man kan ikke diskutere om den Kraft, hvormed »Solidaritet« løste sin paalagde Opgave.

Bladet skrev under Mærket »Erik Hansen« en Artikelserie: »Hvorfor jeg nægter at være Soldat«, der i Norge og Sverige blev udgivet som Pjecer og blev spredt i over 100,000 Eksemplarer. Læser man denne Artikelserie i Dag paa Baggrund af de Oplysninger her er givet, læser man mere mellem Linjerne end den Gang.

Men »Solidaritet« gjorde mere, den skrev sig ind i Hjerter og Hjerner og Viljer paa unge, staalsatte Arbejdere, der i indtil 21 Døgns Sultestrejke som Skeletter, men ogsaa som stolte, sejrende Mænd kom ud af Fængslerne. Bladet skrev, saa alle langt, langt op i Borgerskabet talte om denne stolte Militærnægterbevægelse og fyldte Militærnægternes Mødesale langt ud paa Gaden. Og ikke mindst, Bladet skrev, saa Militærnægternes Organisation en lang Overgang med Dages Mellemrum maatte køre Trækvogne fulde af Desertørernes Soldaterkluns og Rifler ud paa Depotet.

De dumme, borgerlige Myndigheder rasede mod »Solidaritet«, der lavede dem alle de Knuder med den stadige voksende Strøm af Desertører, men til Slut bøjede de sig ogsaa og gjorde Militærtjenesten kortere. Hvad der laa bag ved Bladets Aktion, anede de ikke.

Men »Solidaritet« løste en af sine sværeste Opgaver paa en Gang at tage Vejret af den pacifistiske Fredsagitation og et truende militært Fantastoprør, og samtidig opnaaede Bladet at faa forkortet den militære Tjenestetid.

Det var forholdsvis negative, men under de givne Forhold nødvendige Opgaver. Men positivt skrev Bladet den revolutionære Ideologi ind i Tusinder unge Arbejderhjerner, som det ellers ikke havde faaet Føling med.

Ved de Ændringer, der senere er sket i hele den moderne Klassekamps revolutionære Muligheder, har mange fordømt »Solidaritet«s Kamp for Militærnægterne som pacifistisk. For det første er dette usandt, og for det andet afsiges Dommen paa Grundlag af Forudsætninger, som ikke den Gang var tilstede, og for det tredie laa de egentlige Motiver ikke helt aabne.

Den revolutionære Bevægelse var ikke mere en ufarlig, teoretisk Sekt.

»Arbejder-Bladet«, der i sin nye Rolle som Talerør for den parlamentariske demokratiske revolutionære reformistiske Aktion — sidste »Skrig« fra Moskva — har moret sine Læsere med at fejre 25 Aars Jubilæum paa Grundlag af »Solidaritet«s Eksistens, har selvfølgelig ikke meget godt at sige om »Solidaritet«.

Efter Hr. Aksel Larsen var **»Solidaritet«** nærmest **»begrebsforvirret«**. Vi skal ikke gaa i Rette med Aksel Larsen for denne Beskyldning, thi det sete er jo afhængigt af de Øjne, der ser, og værre Begrebsforvirring end den, hans nye Politik udtrykker, skal man lede efter.

En anden »frygtelig« Anklage mod »Solidaritet« er, at Bladet var skrevet **følelsesbetonet**. Dette er selvfølgelig en meget vægtig Anklage for Mænd, der ikke selv ejer et Følelsesliv, og som derfor mener, at Arbejderne ogsaa bestaar af saadanne afstumpede halve Mennesker, hvori Følelser ikke kan finde Genklang. Der er blot det at sige, at Anklagen bekræfter, at Anklagerne overhovedet ingen Forstaaelse har af deres egen Klasses Mentalitet, idet Arbejderne — mere end nogen anden Klasse — er følelsesbetonet og følelsesbestemt i sit Handlingsmotiv, og at de Skribenter, der ikke formaar at arbejde som Agitatorer paa dette forud givne Grundlag, er nogle elendige Fuskere i Faget. Ønsker man et Bevis herfor, behøver man kun at læse »Arbejder-Bladet«. — Naar dette Blad en enkelt Gang eksellerer i Følelser, saa sker det gennem en Kanonade af indignerede Kraftudtryk. Derved opnaas lige det modsatte Resultat end Agitatorens Formaal er. De udløser en Indignation i Stedet for at skabe den hos Læserne som en indre Drivkraft for en tilsigtet Handling.

Undskyld denne lille Lektion i Arbejder-Journalistik.

Men da »Solidaritet« baade var begrebsforvirret og følelsesbetonet, var baade det og Bevægelsen selvfølgelig efter samme Vurdering uden nogen virkelig Betydning.

Datidens Magthavere vurderede Forholdet lidt anderledes.

Hr. Zahle lod en Dag »Solidaritet«s Redaktør tilsige til Politidirektøren, som oplæste en lang, højtidelig Skrivelse, hvori den »arme« Redaktør truedes med Forfølgelse, Fængsel og Straf, om han ikke ophørte med sine Angreb paa Regeringen og den bestaaende Samfundsordning.

Det manglede heller ikke paa Advarsler og Krav om skarpe Forholdsregler i den borgerlige Presse mod denne »betydningsløse« Bevægelse og dens Blad.

Hvad var da galt?

Jo, der var sket det, at den revolutionære Bevægelse, ogsaa dens Presse, var traadt ud af den politiske Sekts Tilværelse, ud af Diskussionsklubbernes Ramme, ud i selve den praktiske Klassekamp og der havde skabt de Mænd og de Organer, der ikke blot førte Arbejdermasserne ud i spontane, faglige Aktioner paa Trods af Overenskomster, Voldgiftsretter og Mæglingsinstitutioner, men allerede havde erobret Flertallet i flere store faglige Organisatione og paa det mest alvorlige truede selve Partibureaukratiets Magt i flere af Forbundene.

Ude i Verden rystede det borgerlige Styre i Angst for Krigsvirkningens revolutionære Udslag, og her hjemme frygtede det samme Styres Mænd, at alle de snærende Lænker, de i Forening med det borgerlige Socialdemokrati havde smedet om Arbejdernes Aktionsfrihed, skulde blive slaaet sønder og Fagbevægelsen igen blive en revolutionær Faktor i Arbejdernes Klassekamp.

Men Borgerskabet ikke blot bævede af Angst, men det rasede af Hævnlyst mod den Bevægelse og det Blad, der stod bag Angrebet paa de kapitalistiske Garantier. Og »Soc.-Dem.«, der allerede den Gang var Borgerskabets mest trofaste Lænkehund, foer rasende løs paa »Splittelsesmændene« og »Solidaritet«.

Det var aldeles oplagt, at noget maatte der gøres. Selv de politiske Møder var det nu galt med. Hr. Borgbjerg begik den Letsindighed en Dag at paastaa, at naar Syndikalisterne ikke vilde drive parlamentarisk Aktion, saa var det fordi de ikke vovede paa de offentlige Vælgermøder at staa Ansigt til Ansigt med den almindelige Vælgerbefolkning.

»Solidaritet« svarede. »Saa gaar vi til Vælgermøder!« Det første Vælgermøde, Borgbjerg skulde holde i sin gamle Valgkreds, tog Syndikalisterne med Storm. Han luskede derfra som en vaad Hund. Møde efter Møde blev taget fra Socialdemokratiet, saa det tilsidst maatte holde lukkede Møder for deres Trofaste under Politikontrol og Politibeskyttelse akkurat som det gamle Højre!

(Fortsættes

RADIO

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte. »Kramolin«, Rosenvængets Allé 8. Øbro 6016. Øbro 6316.

GOTTFRIEDT OLSEN
Værksted for fin Mekanik
Overgaden o. Vandet 10 Amg 7970
Reparation af Hovedtelefoner og Højttalere.
Specialitet. Reparationsværksted for. Mekaniske Apparater, Stempler, Numeratorer, Grammofoner, Barometre, Fotografiapp. og Kikkerter.
Alt Dreje- og Revolverarbejde.
Grundlagt 1919.

MØBLER

Husk: Korsgade 20
er det billigste Indkøbssted for alt i MØBLER, Herre- og Damegarderobe m. m.
Christensen, Korsgade 20

2 Staalsenge
med faste Gavle, Spiralbunde og 2 Madrasser Kr. 98,00 ell. Udb. Kr. 25,00 og Resten i 12 mdl. Rater. Centra, Halmtorvet 27. Vester 3871.

Det smukke Hjem
vil De gerne stifte Dem, køb derfor Møbler hos
Snedkermester J. Ryssel
Oehlenschlægersgade 40
Besøg Møbeludstillingen i Nr. 1. Mezz.

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg 8630 - Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Todesgades Frisør
Herre-Dameklipning 50 Øre
Barbering med Sprit og Creme 20 Øre
Dobbelt Barbering med do. 30 Øre. Byens bedste Betjening. Todesgade 9. V. Schau.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

KØB FORBRUGET
Cigarer, Tobakker og Vine
hos Stoltenberg Petersen
18, Toftegaards Allé 18
Tlf. Valby 1158 x.

Engl. knuste Koks Kr. 2.45,
i smaa Maal: danske 25 — engl. 28. Nøddekoks, engl. 25 Øre pr. 10 Liter.
Hovedstadens Kul- og Koksforretninger.
Sundevedsgade 32. Sct. Annægade 10
Vester 7959. Amager 7606.

Cykleforretningen „Eisteen“
Blaagaardsplads 5. Tlf. Nora 2889 y. Nye og brugte Cykler. Stort Udvalg til smaa Priser. Ovnlakering og Rensning. Elektriske Artikler, Lygter og Elementer. Alle Slags Reparationer udføres.

HUSK BYENS BILLIGSTE
Forretning med hygiejniske Artikler,
Westend 13, København V.

„Kampen om Trotski“
af
Marie Nielsen
faas paa ARBEJDET's Ekspedition, Blaagaards Plads 21, København N. — Pris 60 Øre. Forsendes over hele Landet mod Indsendelse af 70 Øre i Frimærker.

Bidrag til „Arbejdet“

Liste 86 (Kontoret): Ludv. P. 5,00. Hs. Aller 0,50. Aa. B. 1,00.

Med det tidligere indkomne ialt Kr. 880,32.

Ansvarhavende Redaktør
CHR. CHRISTENSEN
Brd. Thøgersens Tryk

10 Stk. let beskadigede Divaner
sælges i disse Dage Kr. 23.00 kontant.
4, Gormsgade 4
1ste Sal

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 3. | Fredag d. 15. Januar 1937 | 2. Aarg.

En Omvendelse

Kære Avislæser! Ærede Telegramsluger! Hvis det skulde overgaa dig, at du for en Stund — bare en lille Stund — skulde være blevet træt af Skændsmaalet mellem Paris og Berlin, af Stemningen i London i halvofficielle Kredse, af officielle Noter og Svarnoter og Pressekommentarer over den spanske Borgerkrig, om Faren for den europæiske Fred — ja, skulde det virkelig overgaa dig, saa kom her og hør en lille personlig Historie om en Omvendelse — om en klog Mand, der pludselig ikke er rigtig klog. Den er da lige til at hvile Ørerne paa og blunde lidt. Er du med?

Ser du, det var en meget fin Mand, en rigtig fin og klog Mand. Han var ikke mindre end en Professor i Nationaløkonomi ved Universitetet i Madrid.

Han gik op i sin Videnskab og betragtede sig selv for hævet over Døgnets Politik. Derfor tog han ingen Parti for nogen Part, da Fascistoprøret udbrød. Han mente jo nok, at han var spansk Patriot, men da Demokratiet ogsaa holdt paa det nationale, og da han tilmed ejede et Par store Ejendomme i Madrid og ingen fortrædigede ham, blev han der.

Og den skikkelige Mands Livsbane var sikkert fortsat i al sin Skikkelighed, ligegyldig hvem der havde sejret, om ikke Franco, den Djævel, en Dag spillede hans Livsbane et frygteligt Puds.

En af Francos Flyvere sendte nemlig en Dag en af de store Sprængbomber lige ned gennem en af Professorens store, flotte Ejendomme og pulveriserede den fuldstændig, saa der daarligt var en hel Bjælke tilbage i den Dynge, Huset blev forvandlet til.

For en Time siden var Ejendommen ærlig sine 250,000 Pesetas værd mellem Brødre, og nu — ikke engang Grunden værd — Oprømningsudgifterne!

Havde vor Mand nu bare været en ganske almindelig Huslejejobber, havde det nok gaaet. Han havde da den første Timestid sprunget rundt og revet sig i Haaret og jamret over sit Øde, og derefter blevet rolig og spekuleret ud, hvordan han skulde udnytte Situationen paa bedste, altsaa den mest fordelagtige Maade, for ham selv!

Men vor Mand var netop ikke en almindelig Mand, der ved Synet af Ødelæggelsen sprang rundt og rev Haartotter ud af Hovedet.

Han var — her til hans store Ulykke — den stille, rolige Reflektator, Manden, der maatte holde Problemerne op mod hinanden.

Da han havde staaet lidt og betragtet Sten- og Bjælkedyngen, mumlede han hen for sig: *Livet bestaar af Stof og Kraft. Intet Stof forgaar, intet nye fremstaar, kun skifter Stoffet Form i en bestandig Uendelighed — deri bestaar Livet!*

Han konstaterede koldsindigt, at alt Stoffet i Ejendommen var der. Flyveren havde ikke fjernet en eneste Murbrokke!

Alt Stoffet er der — men — han talte ganske langsomt Ord for Ord — *men Værdien er der ikke — de 200,000 Pesetas Værdi — er der ikke mere!*

Men hvad er der da sket? Jeg ejer alt Stoffet i min Ejendom, Træ, Jern, Sten og Lerstoffet, men det er intet værd mere.

Han stod lidt og grundede, saa reflekterede han: Det, Bomben gjorde, var egentlig kun dette, at den *ødelagde alt det fornuftige, menneskelige Arbejde, der var nedlagt i Stoffet!*

Og *ved Ødelæggelsen af Arbejdet ødelagdes Værdien!*

Han stod længe igen og grundede over Problemet — saa drog han Konklusionen:

Al samfundsmæssig Værdi er det i Stoffet bundne Arbejde.

Han fortsatte: *Alt hvad vi handler med i Forretninger, paa Børser, Alverdens Rigdomme, alle Værdier er Arbejde — menneskeligt Arbejde!*

— — —

Foran hans søndrede Ejendom paa en eneste Time faldt hele hans borgerlige Økonomi, hele hans tidligere Lærdom sammen i Kvas som hans stolte Hus!

Arbejderne har altsaa alligevel Ret: *Arbejdet er Kilden til al Rigdom! Arbejdskraften skaber al Værdi, thi den skaber Arbejdet* — varierede han.

— — —

Dette aandelige Sammenbrud af tidligere Lærdomme havde sikkert ingen videre Virkning haft for vor kære Professor hvis han ved Siden af sin Logik havde haft den almindelige Jobbemoral og bare udnyttet Situationen til egen Fordel, men det manglede han fuldstændig Sans for.

Han gik tværtimod lige hen til sin Omgangskreds og betroede den, hvad han opdagede ude ved sin bombede og sønderspræengte Ejendom.

Men det skulde han aldrig have gjort.

Nu gaar han rundt iblandt dem som en Idiot, hvis ellers sunde Omdømme blev pulveriseret sammen med hans skønne og kostbare Ejendom.

— — —

Hans Omvendelse kostede ham hans borgerlige Agtelse.

Kære Avislæser! Ærede Telegramsluger! Undskyld, at jeg ved denne ulykkelige Professors Historie mindede dig om noget, Karl Marx engang lærte Verdens Arbejdere som den Grundvold, hvorpaa de ene kunde føre deres Klassekamp.

Denne Grundvold er dem selv — og ikke politiske Vindhase.

Eli.

C.N.T. Patruillen pure frifundet

Vi meddelte i sidste Nummer, at en Militspatrulje, der tilfældig bestod af C. N. T.-Kammerater, i Madrids Udkant havde saaret en Kommunist *Yagüe*, fordi han nægtede at fremvise Papirer paa, at han havde Tilladelse til at forlade Byen og tværtimod satte Fart paa Bilen.

Den 24. December stod disse Kammerater for Krigsretten, hvor Bisidderne benægtede, at der overhovedet kunde være Tale om nogen Skyld, da de kun havde gjort deres Pligt og handlet efter den Ordre, der var givet dem.

Ved det endelige Retsmøde trak Anklagerepræsentanten den rettede Anklage tilbage, og Kammeraterne var dermed fuldstændig rehabiliterede.

Men hvem der er dømt, er de Slyngler, der som en Hævnakt myrdede tre C. N. T.-Kammerater, og som lavede Hetzkampagne mod C. N. T. og udspredte Løgnen om, at der var begaaet et Attentat mod den kommunistiske Fører o. s. v. — ja, vi kender jo lidt til Rumlen herhjemme med Løgn og Overdrivelser.

C. N. T.s Blad i Madrid, som i Anledningen ogsaa blev forbudt, udgaar bestandig og i streng Overensstemmelse med C.N.T.s grundliggende taktiske Linje under Borgerkrigen, er Bladet fuld af flammende Artikler for Samling og Sammenhold. Kampen mod Fascismen — trods alle Overfald.

En Tolerance, som vi synes gaar over alle Grænser, naar den ogsaa omfatter et Parti, der endog fremprovokerer Mord paa Kammeraterne. Men vi maa indrømme, at vi selvfølgelig ikke kan bedømme de faktiske Forhold, og at C. N. T. maaske endog i Madrid er saa stærk, at den har Raad til at være saa overlegen.

Kornprisernes Stigning og Overenskomstsituationen

I Skriftet *»Vort daglige Brød«* lader Forfatteren, den uforlignelige *Ilja Ehrenburg*, Alverdens korndyrkende Bønder, Mølleejere, Børsspekulanter og deres Præster bede deres forskellige Guder om Misvækst, for at Kornpriserne atter kan stige.

I Aaret 1936 blev disse »menneskekærlige« Bønner for en Del opfyldt.

Om Misvækst kan der ikke tales, men dog om en saa ringe Høst, at Spekulationer i eventuel Mangel kunde sættes ind, da først Bønderne i stor Udstrækning havde solgt Afgrøderne!

Guderne hørte altsaa ikke saa meget Bøndernes Bønner som Spekulanternes.

Den iværksatte Spekulation paa de store Kornbørser har allerede sat ind med stigende Priser paa det almindelige Brødkorn og det daglige Brød.

Men da Kornet — nu som i Oldtiden — bestandig udgør Grundstoffet i store Dele af vor daglige Ernæring, Kød, Flæsk, Smør, Mælk, Æg og alle Melspiser, vil vi efterhaanden som den store Finanskapital faar fast Haand om Beholdningerne, sikkert paa alle disse afgørende Felter blive udsat for en alvorlig Udplyndring i Form af Prisstigning.

I den kommende Overenskomstsituation staar vi Arbejdere da igen overfor det Forhold, at vor eneste Vare — vor Arbejdskraft — skal bindes til en bestemt Pris for Aaremaal, medens Prisen paa alle de Varer, hvormed vi skal fremstille vor Arbejdskraft, vor Ernæring, har fri og uhindret Adgang til at stige og stige, alt som de store Spekulanter huserer paa Børserne.

Da vi ikke kan forhindre Finanskapitalismen i denne Opskruning af Prisen paa vore Levnedsmidler, maatte vor Fornuft sige os, at vi burde holde paa den samme tilsvarende Ret til at forhøje vor Løn i Forhold til Prisstigningen.

Hvad betyder vore tilkæmpede Lønforbedringer, naar de nogle faa Uger efter Overenskomstens Indgaaelse nivelleres bort, ja ofte fuldstændig undermineres af forhøjede Varepriser.

Vi staar nu i det kommende Foraar og Sommeren sikkert overfor nye store Prisopskruninger paa vore vigtigste Livsfornødenheder.

Mangler de danske Arbejdere endnu Indsigt og moralsk Kraft til at gaa ud i en Kamp for *den frie Arbejdsaftale*, saa burde de i alle Tilfælde være saa fornuftige, at de afviser enhver Eftergivenhed i de Krav, de har stillet, i de nye Overenskomstforslag.

For flere Fags Vedkommende ved vi, at disse Krav end ikke opvejer de Prisstigninger, der forud har fundet Sted. Med Tanken paa de Prisstigninger, der nu truer, maa enhver Eftergivenhed ved de foregaaende Forhandlinger betragtes som en Fjendtlighed mod Arbejderne.

Hvad skal det blive til med vor Fremgang i Livsvilkaar, naar vi som i de senere Aar bliver ved at gaa baglæns.

Det maa snart være forbi med, at Ægteskaberne med »Dobbeltindtægten« bestandig skal presse Enkeltforsørgerens Familie ned i daarligere og daarligere Livsvilkaar!

Arbejdere, mød derfor ethvert Forsøg paa at presse jere smaa Lønforbedringer yderligere ned med energisk Modstand!

Arbejdernes Taalmodighed har vel ogsaa sin Grænse.

Argus.

Charles Petersen død

Bogtrykker Charles Petersen døde i Tirsdags Morges i sit Hjem i Bagsværd, kun 55 Aar gammel.

Blandt de Yngre var Ch. Petersen mindre kendt, men lidt ældre revolutionære Arbejdere kendte alle Ch. Petersen

Af Fag Bogtrykker og en meget dygtig Fagmand. I en meget tidlig Alder selvstændigt tænkende og følende Personlighed, der ikke anerkendte nogen hævdvunden Tankegang eller autoriserede Meninger. Maatte derfor tidlig ud af det almindelige Lønarbejdes Slaveri og Underkastelse af andres Mening og Vilje.

Af disse Aarsager — og kun derfor — blev han meget tidlig »selvstændig« Mester. I fuldstændig Mangel paa Kapital, under de mest fattige og primitive Forhold, startede han som »Bogtrykker«. Men hans overlegne Personlighed ogsaa som Fag- og Forretningsmand tilled ham 2 Gange at skabe et Bogtrykkeri, som mangen Bogtrykker havde Grund til at misunde ham. Under Krigen var hans første lille Pigekammer-»Fluesmækker« forvandlet til et flot Trykkeri, der med Lager vurderedes til langt over 100,000 Kr. I fuld Overensstemmelse med hans hele impulsive Sindelag og Tankesæt besluttede han en Dag at skænke den kooperative Bevægelse — Brugsforeningerne — hele Trykkeriet mod, at han fik en Lønarbejders Stilling i Virksomheden. Dette endte i en Eksplosion, hvor Ch. Petersen, der hidtil kun havde set »Kooperationen« udefra, fik den at se indefra, og som den praktiske Administrator, han var, blev han rasende og gjorde Oprør, gik sin Vej, rettede Angreb paa Angreb paa den vanvittige Administration uden at det hjalp! Hovedstadens Brugsforening er endnu den Dag i Dag, efter sin Omsætning, den dyrest administrerede Forening i København — Arbejderne betaler!

Ch. Petersen startede saa igen paa bar Bund, dog med en Kundekreds, der bestandig holdt ved ham, trods de sjælden fik at vide, at han holdt ved dem! Og nu ved hans Død igen en god Forretning.

Vi vilde som Arbejdere gerne her ved hans Død sige, at han længe for nogen anden Arbejdskøber i Danmark indførte 8 Timers Arbejdsdag og længe før andre indførte Weekend i sin Forretning, og at han altid var en god Betaler overfor sine Arbejdere, men — hvad der var hans gode Ret — ogsaa altid forlangte godt Fagarbejde.

Allerede før Aarhundredskiftet var han Medlem af den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse, og i dyb Overensstemmelse med sin Tankegang og Væsen var han med til at føre denne ud af Partiets aandelige Fængsel og gøre den til et frit Forum og Oplysningsarbejde for enhver Idé, der vilde tjene Lønarbejderklassen og frigøre den for Kapitalismens, Borgerskabets og al andet vanemæssig Aandsslaveri.

Denne Socialismens, Aandsfrihedens sortrøde Fane blev han tro indtil sin sidste Stund.

I 1908, da de revolutionære Arbejdere første Gang herhjemme forsøgte at starte et Dagblad, var Ch. Petersen med med Liv og Sjæl og ofrede over Evne for at holde det oppe.

Denne Mand, der i Diskussioner kunde udtrykke næsten hjerteløs Sarkasme og Ironi, skulde som Fagmand bedømme **Trykket** i det første Nummer, der kom ud af Pressen. Men det var en sær

(Fortsættes Side 4.)

Træd i Skranken

for Kravet om Amnesti for de dømte Læger i Spørgsmaalet om deres borgerlige Rettigheder!

Alle F. S. Medlemmer, alle ARBEJDET's Læsere, alle Arbejderkvinder opfordrer vi indtrængende til paa vort Blads Kontor hver Aften mellem Kl. 5 og 7 at afhente Lister til Amnesti-Adressen.

Lad ikke Reaktionen triumfere. Lad Listerne cirkulere paa alle Arbejdspladser, paa alle Spisestuer, og tag dem med paa dit Kontrolsted og paa Fagforeningskontoret. Arbejderne er ikke reaktionære! Arbejderne skriver gerne under, men Listerne maa ud til dem. Gør din Pligt!

Nye Forfølgelser i Sovjet-Unionen

I Moskva formener man, at G. P. U. — Stalin-Klikens politiske Politi — vil være færdig med sit *Inkvisitionsarbejde* saa betids, at den næste store »Proces« mod Trotzkys Tilhængere kan tage sin Begyndelse d. 11. Marts.

Der er ialt denne Gang udset 19 Ofre, og blandt disse er *Radek*. — Det er uden Tvivl Meningen, at alle de gamle Bolscheviker, der forbliver tro mod Lenins Læresætninger om Verdensrevolutionens Forudsætning for Kommunismen, skal udryddes.

Rundt paa de store Fabriker er Stalins Partikreaturer i fuld Gang med at provokere Arbejdermasserne frem til — med enstemmig »Harme«! — at kræve Ofrene myrdet!

Den samme svinagtige Opgave er Partiets mægtige Presseapparat saa smaat igang med, til det ved Processen brøler for fuld Kraft for at overdøve enhver nok saa lille Stemme om menneskelig Retfærdighed og revolutionær Retsopfattelse.

Vil Kapitalismens Forsvarer skaffe sig Vaaben mod Kommunismen, kan den hente dem i denne blodige Svinebutik, der i sine Metoder ikke er et Haar bedre end Nazismens afskyelige Udskejelser mod anderledes tænkende Mennesker.

Morderen blev frikendt

Man bliver omtrent hver Dag mindet om den Gemenhed, hvormed Dagspressen og ikke mindst den saakaldte »frisindede« og »demokratiske« Presse optræder over for de Mennesker, der af Myndighederne mistænkes eller tiltales for en eller anden Forseelse.

Saasnart Politimyndighederne hæfter en Mistanke mod et saadan Menneske, saa udraabes det ofte med fede Overskrifter med Navn og Adresse, og disse Presseomtaler er ofte i en saadan Tone og Form, som om Vedkommende allerede var overbevist og dømt for den sigtede Forbrydelse.

Læserne erindrer sikkert saaledes Arbejderen i Viborg, der af denne Presse forud var dømt som Hustrumorder, og som, efter at han var tilsvinet af hele Landets »pæne« Presse, blev frikendt som uskyldig af Retten.

Da Frifindelsen endelig fandt Sted, var det daarlig nok, at den »pæne« Presse gad referere dette, og det skete i flere Tilfælde i en Form, der kan karakteriseres med Tilfældet fra den engelske Presse: *Morderen blev frikendt!*

Pressen har en Gang i den offentlige Bevidsthed dømt det uskyldige Menneske som Forbryder og selv om det af den retslige Undersøgelse eller af Tiltalemyndigheden erklæres for uskyldig, saa hjælper det ikke — de er dømt i den offentlige Bevidsthed

(Fortsættes Side 4.)

Gadespejlet

Kender I Anekdoten om en Hare, der saa en stor Flok Kaniner, som var i Færd med at forlade Sovjet, og spurgte.

— Hvorfor flygter I fra Sovjet?

— Jo, det er besluttet, at alle Giraffer i Sovjet skal udryddes.

— Jamen, I er da ikke Giraffer!

— Næh, men prøv du bare at forklare Stalin det!

□

En Svensker, fhv. socialdemokratisk Minister Anders Ørne, angriber den danske Valuta-Ordning, som han kalder et Instrument for den mest udprægede og hensynsløse Højprotektionisme.

Det er saa sandt, som det er sagt, at naar man for at spare Valuta nedsætter Kvaliteterne, bliver Resultatet uvilkaarligt, at Importørerne tjener store Penge paa Forbrugernes Bekostning. At den beskyttede Industri ligeledes gennem deres Monopoler flaar Forbrugerne, viser bl. a. Industrien gennem sidste Aars store Fortjenester og relativ ringe Beskæftigelse.

At det ikke er Had til det kapitalistiske System eller Kærlighed til Arbejderklassen, der dikterer Angrebet, men svensk Kapitals lidt for rigelige Valutamængders Trang til Udnyttelses-Muligheder sammen med storpolitiske Betragtninger over Urimeligheden i Danmarks stadig intimere Tilknytning og Afhængighed af Nazi-Tyskland, er let gennemskuelig.

Valget bliver om Arbejderne, Husmænd og Smaabønder vil lade sig flaa af deres egne Ræve eller af fremmede Ulve. At de skulde være forstandige nok til at udrydde Rovdyrene, tør man jo ikke haabe — endnu.

□

Min Ven, Thorvald, en ung Socialdemokrat, er forbavset over, at Demoksatiet herhjemme knytter Forbindelser med Nazi-Tyskland, der udryddede alt Demokrati, medens visse Kapitalister herhjemme kæmper for en Tilnærmelse mod Sovjet, der afskaffede Kapitalismen.

Niels Møller Sagen

Aandssvage-Lægens opsigtsvækkende og for Sogneraadet dybt kompromiterende Undersøgelsesresultat stempler det Ægtepar, som Sogneraadet vilde tvinge til fortsat Samliv, som aandssvage, der bør steriliseres.

Vi sluttede vor sidste Redegørelse med Løftet om denne Gang at omtale den Undersøgelse af Niels Møller og Hustru, som Reservelæge fra Ribe Aandssvageanstalt, Hr. Ag. Møller, paa Socialministeriets Anmodning havde foretaget.

For Niels Møllers Hustrus Vedkommende skal vi, da vi dels ikke kender hende og absolut ikke ønsker at saare eller overhovedet at tage Parti mellem hende og Manden, afholde os fra at referere Lægens indgaaende Erklæring om hende, men kun for at paapege, hvad der truer hende citere Lægens Slutresultat af Undersøgelsen. Han siger ordret:

Johanne Marie Møller er i temmelig udtalt Grad aandssvag og bør sikkert steriliseres.

Ag. Møller.

Om Niels Møller siger *Ag. Møller* ordret: »*Niels Møller er sandsynligvis aandssvag i en saadan Grad, at han bør steriliseres. Paa Socialkontoret mente man det sandsynligt, at han allerede var ude efter en ny Kæreste. Han bør derfor snarest indlægges til Observation.*«

Den sidste Del af Erklæringen, der bygger paa Indlæggelse til Observation paa »sandsynlig« *Sladder* fra Socialkontoret, skal vi senere beskæftige os med.

Her skal vi kun fastslaa, at Lægens Erklæring gaar ud paa, *at begge Ægtefæller i den Grad er aandssvage, at de bør steriliseres for at forhindre, at de i Fremtiden sætter Børn i Verden med Aandssvaghedens arvelige Belastning.*

I Overensstemmelse hermed er Lægens Erklæring om Ægteparrets Barn, om hvilket han bl. a. siger, at *det sandsynligvis er aandelig defekt.*

Sogneraadet og Socialudvalget dybt kompromiteret.

At Offentligheden maa stille sig stærkt tvivlende overfor de i Sagen foreliggende Lægeerklæringer, er en Sag for sig.

For Sogneraad og Socialudvalg er Sagen lige modsat.

Disse har kaldt Lægerne til Hjælp i den Sag, de selv er kommen ud i, ved at sende Møller paa Tvangsarbejdsanstalten.

Vi slaar følgende Kendsgerninger fast:

1. Da Møller ikke efter Henstilling fra Socialudvalget vilde tilbage til sin Hustru og fortsætte Samlivet med hende, blev han af den Grund sendt paa Tvangsarbejdsanstalten.

2. Da dette Forhold ikke er lovlig begrundet i Loven, blev Møllers Tvangsindlæggelse gennemført i Henhold til Prgf. 314.

3. Da Møller hverken var drikfældig, lastefuld eller paa nogen anden Maade opfyldte de Betingelser nævnte Paragraf kræver som lovlig Begrundelse for en Tvangsindlæggelse, var selve dette Forhold et nyt Lovbrud.

4. For er bjerge Sogneraad og Socialudvalg ud af denne Fadæse, blev Overmyndighederne blandet ind i Sagen, og ved deres Indskriden har de »*fastslaaet*« ved Embedslægernes Erklæringer, at baade Møller og hans Hustru i den Grad er aandssvage, at de af Hensyn til Faren for at avle arveligt belastede Børn bør steriliseres!

Konklusionen af Myndighedernes Indsats i hele denne Sag er efter deres egen Optræden og Erklæringer følgende:

Sogneraadet og Socialudvalget i Balle Kommune har sendt en aandssvag Mand paa Tvangsarbejde, fordi han ikke vilde fortsætte Samlivet med en aandssvag Hustru og fremdeles avle aandelig defekte Børn!

Sogneraad og Socialudvalg har selv valgt denne Stilling.

Denne anklagende logiske Konklusion har Sogneraad og Socialudvalg selv været ude efter.

Disse Autoriteter vilde ikke overfor Borgerne i Alderslyst erkende, at de havde begaaet en baade ulovlig og uretfærdig Handling mod Niels Møller. De foretrak den Udvej ved Overmyndighedernes Hjælp at finde et dækkende Grundlag for deres Tilbagetog — Niels Møllers Frigivelse!

De fik dette Grundlag, men et, der retter en endnu værre Anklage mod dem ikke blot for deres Tvangsindlæggelse af Niels Møller, men ogsaa mod Motivet. Thi har Overmyndighederne saaledes søgt at hjælpe Socialudvalget — rigtignok fra Asken i Ilden —, saa har Overmyndighederne med deres Erklæringer givet Niels Møller fuldkommen Ret i, at han under ingen Omstændigheder den Gang burde fortsætte Samlivet med Hustruen!

Ja, Myndighederne maa undskylde, at vi hænger dem i deres egne modstridende Gerninger.

Saaledes gaar det altid dem, der vil dække en uretfærdig Handling med nye Uretfærdigheder — de bliver som anklaget hængende i deres Gerningers egne indre Modsigelser.

Saaledes er det gaaet Sogneraadet og Socialudvalget i Alderslyst, og vi vil foreløbig lade dem hænge der, medens vi nærmere belyser andre Sider af denne oprørende Affære.

En Vurdering af selve Aandssvagelægens Analyse og Mentalitetsvurdering.

Vi har fra første Behandling af denne Sag konstateret, at vi ikke er saa ondsindede som Lægerne mod Socialudvalget og beskylder det for at have villet tvinge en »aandssvag« Mand til at fortsætte Samlivet med en »aandssvag« Hustru.

Nej, vi er langt mere retfærdige mod Socialudvalget, end det selv er tvunget til at være.

Vi har nemlig fra første Færd og vil fremdeles hævde, at Beskyldningen mod Niels Møller for Aandssvaghed ikke blot er fejlagtig, urigtig og utilbørlig Fornærmelse mod ham, men at de Lægeerklæringer, der foreligger i Sagen, ikke har noget med forsvarlig lægelig Diagnose at bestille.

Vi har forud beskæftiget os med Amtslæge Kjærs »Intelligensanalyse«. Vi skal her beskæftige os lidt nærmere med Reservelæge *Ag. Møllers* Mentalitetsvurderinger.

Vi kan vel ikke gøre det mere retfærdigt, end at lade ham selv afgive Prøven ved at citere hans Erklæring vedrørende Undersøgelsen af Niels Møller ordret.

Han skriver:

Ved mit Besøg i Gaar traf jeg Niels og begge Forældre. Faderen gjorde Indtryk af at være en Type, der bestandig har Hænderne knyttet mod Samfundet. Han førte Ordet og kværulerede med en Regn af Eder, med truende Holdning, om Socialkontorets »Kæltringestreger«. Amtslægen havde »gjort Niels tosset« for at dække over Socialkontorets begaaede Bommerter. Og nu var det altsaa Meningen, at Amtslægens Erklæring skulde besmykkes. Niels skulde ikke svare paa de »beskidte Spørgsmaal«. Enhver kan jo spørge om noget, en anden ikke kan svare paa. Enhver kan jo straks se paa Niels, at han har sin Forstand. Dertil behøves ikke »de beskidte Spørgsmaal«. Niels og Moderen snakkede ivrigt Faderen efter Munden, og Niels nægtede at underkaste sig nogen Undersøgelse. Hans Hidsighed lod sig dæmpe med faa Ord og Klappen paa Skulderen, saa at han smilede godmodigt. Men i næste Øjeblik var han atter ophidset af Faderen, saa at nærmere Undersøgelse maa betragtes som umulig i Hjemmet. Man fik Indtryk af, at Niels ogsaa under Amtslægens Undersøgelse har været en Del ophidset, saa at han muligt vil vise sig at have lidt højere Intelligens, end denne angiver. Men han gjorde dog et saa lidet begavet Indtryk, at der næppe kan være Tvivl om, at han med Rette kan betegnes som aandssvag.

Niels Møller er sandsynligvis aandssvag i en saadan Grad, at han bør steriliseres. Paa Socialkontoret mente man det sandsynligt, at han allerede er ude efter en ny Kæreste. Han bør derfor snarest indlægges til Observation.

(sign.) *Ag. Møller.*

En lægelige Selvanalyse.

Foranstaaende Lægeerklæring er tilsendt Socialministeriet som Grundlag for Beslutning om Niels Møllers videre Skæbne.

Denne Erklæring har derfor for os Arbejdere ikke ringe Interesse deri, at den afslører, hvad Værdi de Erklæringer har, Socialministeriet træffer sine Beslutninger paa om vore fattige Kammeraters Livsskæbne, men ogsaa derved, at den fuldkommen afslører, hvilke Forudsætninger saadanne Embedslæger har til at bedømme vor Indstilling og paa dette Grundlag vor Mentalitet.

Af Erklæringens Indhold maa man nærmest faa det Indtryk, at Lægen er ude for at afgive en Erklæring om Niels Møllers Fader og ikke om Niels Møller.

Og hvor er den Skildring, han giver af Niels Møllers Fader, betegnende for Lægen selv.

Denne professionelle Mentalundersøger staar aldeles uforstaaende overfor de Følelser, der her behersker den gamle Fader over den oprørende Behandling, hans Søn har været og fremdeles er Genstand for.

Af samme manglende Forstaaelse af Milieu og Indstilling begriber han ikke, at den Familie, han som Voldsmagtens Repræsentant kommer ind hos, maa opfatte ham som en Fjende, der vil fortsætte den Forfølgelse, som Sønnen — og dermed hans gamle Forældre — har været Genstand for.

Hele dette forudsatte Mentalforhold savner denne Mentalundersøger fuldstændig Forstaaelse af.

Og fordi — og kun fordi — han selv er daareblind overfor dette Forhold, *dømmer han Niels Møllers gamle Fader som Kværulant, som en Type, hvis Hænder altid er knyttet mod Samfundet osv.*

Vi fortsætter i næste Nummer.

En Revolutionsreportage

der var for sandfærdig

En Specialkorrespondent til et fransk Blad, kan ikke faa sine Artikler om Spanien optaget, fordi han ikke vil lyve om Arbejderne.

Det store borgerlige franske Provinsblad »La Dèpèche de Toulouse« sendte en betroet Medarbejder til det af Republikanerne beherskede Spanien. Meningen var, at han skulde sende nogle tendentiøst farvede Skildriger derfra, der kunde passe et borgerligt Publikum og misrekommandere det revolutionære Spanien.

Journalisten, der blev valgt, sympatiserede hverken med den ene eller den anden af de revolutionære Partiretninger, var hverken Anarkist eller Syndikalist, og saa blev Resultatet dog, at de Reportager, han skrev fra Katalonien, blev nægtet Optagelse i »La Dèpèche«, fordi de var for sandfærdige! Journalisten nægtede at ændre noget i sine Artikler, og Resultatet blev da, at de i Stedet for i »La Dèpèche« blev trykkede i det i Frankrig udgivne spanske Tidsskrift »L'Espagne Antifasciste«.

For at ogsaa danske Arbejdere kan se, hvad det er, borgerlige Aviser anser for at være farlig at bringe til Offentlighedens Kundskab, aftrykker vi her nogle Brudstykker af den omtalte Reportage:

Fuldstændig Frihed til selv at undersøge Forholdene.

»Vi forlod,« skriver Forfatteren, »C. N. T.s Centralbureau i Valencia, hvor vi udrustedes med alle mulige Introduktionsskrivelser og Anbefalinger. Disse Skrivelser muliggjorde det for os i Overensstemmelse med vor Plan at foretage et frit og selvstændigt Studium af Forholdene overalt. Vi vilde paa Tid og Sted undersøge, hvad de syndikalistiske og antikapitalistiske Organisationer i Byerne og Industridistrikterne har foretaget sig under den standende Krig. Vore Anbefalingers Beskaffenhed garanterede fri Adgang overalt, og vort Forehavende lettedes desuden ved kammeratlig Hjælp fra de ansvarlige Ledere.«

Derefter beretter han om sin Rejse gennem forskellige Industribyer, hvor han besøgte Fabrikkerne og konstaterer, at Arbejderne ikke alene har formaaet at holde Produktionen i Gang, men ogsaa at øge den og fortæller om, hvorledes

Arbejderne organiserer og leder Produktionen.

»Arbejderne i hver Fabrik samledes, da Francokuppet begyndte, til Møder og valgte Bedriftkommitéer. En saadan Kommité udgør nu Grundstenen i hvert omorganiseret Industriforetagende. Det bestaar af 4—5 af Arbejderne valgte Kammerater, som har til Opgave at lede Produktionen. I visse Tilfælde findes ogsaa en Kontrolkommité, der opretholder Forbindelsen med Arbejderne i Foretagendet og Bedriftsledelsen. C. N. T. og F. A. I. vedtog paa et tidligt Stadium som dominerende Organisation at danne en Kommité for hele Tekstilindustrien.

Lokalkommitéen leder selvstændigt hele Produktionen uden Indblanding fra politiske Partier, uden bureaukratiske Forholdsregler og uden noget Direktiv angaaende den aarlige Produktionsmængde.

Denne Form for Ledelse af Produktionen maa anses at være karakteristisk for det revolutionære System paa dette Omraade i Spanien.«

Under C. N. T. og F. A. I.s Ledelse.

»Hele Genopbyggelsen af det økonomiske og kulturelle Liv,« slutter Forfatteren, »er overladt til C. N. T. og F. A. I. at organisere. Men i Jativo (en af de Byer, han besøgte) er man dog endnu ikke kommen saa langt, at man ogsaa har afskaffet Pengene som Betalingsmiddel. Der findes dog nærbeliggende Samfund, hvor dette er sket. Og Befolkningen lever bedre der end tidligere.

Det her skildrede udgør blot nogle enkelte Eksempler paa, hvorledes der første Gang i Historien forsøges at indføre en anarkosyndikalistisk Samfundsorden. Arbejderne har taget deres Skæbne i deres egne Hænder og den gamle Autoritetstro er død. Revolutionen gaar videre.«

De smaa og de store Tyve

Den adelige Amtsfuldmægtig, Hovedkassererersken og de Socialunderstøttede.

Vi spørger vore Læsere, om de kender et eneste Tilfælde, hvor en af de mange fattige Socialunderstøttede, der ofte for nogle usle Kroner er tiltalt for Socialbedrageri, har kunnet unddrage sig Undersøgelse, Forhør og Straf ved at lade deres Hus- eller Sygekasselæge indlægge dem paa Nerveklinik eller Hospital!

Vi retter dette Spørgsmaal til vore Læsere, fordi vi, der kender mangfoldige af disse oprørende Straffesager over Bagateller, ikke blandt disse kender et eneste, hvor deres Læge har friet dem for den tunge Vandring eller Ansvaret for deres ringe Forseelse.

Og vi spørger, fordi vi aldrig vil være uretfærdige og gerne vil vide, om der virkelig findes et saadan Tilfælde.

Findes det, saa lad det komme frem nu, thi vi er mere end oprørte over den Maade, hvorpaa *finere »overbeviste« Forbrydere* i den senere Tid har benyttet deres Læger som Værn mod Retsforfølgelse!

Den adelige Storbedrager.

Vi sigter her i første Linie til den bedrageriske Amtsfuldmægtig fra Svendborg med det adelige Navn: *Jørgen von Buchwald*, om hvem det foreligger bevist, at han af de Midler, der har været ham betroet, har tilvendt sig 25,000 Kr.

Vi bemærker, at han ikke er blevet Bedrager og Tyv for at skaffe sig det nødtørftige Brød — som den almindelige »Socialforbryder« —, men for at holde Ridehest, holde Kalaser og i det hele at solde og leve over Evne.

Denne storslaaede Socialbedrager, for hvis forbryderiske Gerning der ikke findes et eneste formildende Motiv, han er af sin private Huslæge — da hans Bedragerier blev opdaget — indlagt paa »Middelfart Sindssygehospital« som »*sindssyg*«!!!

Det turde snart være paa Tide, at der offentlig fra Hospitalets Læger kom til at foreligge Erklæringer om, hvori den »Sindssygdom« bestaar! Om den omfatter *Uansvarlighed*, maaske til der foreligger Frafald paa Tiltale!

Vi kan ikke nægte, at det er et Tilfælde, der paa Baggrund af den almindelige Fremfærd mod de fattige »Socialbedragere« i høj Grad interesserer os.

Hovedkassererersken Fru Haagensen.

Der er et andet Tilfælde, der i samme Forbindelse ogsaa i høj Grad interesserer os, og det er Tilfældet med Hovedkassererersken i »Kvindeligt Arbejderforbund«, Fru Haagensen!

Vi har med Vilje ikke for beskæftiget os med denne afskyelige Sag, fordi vi principielt ønskede, at Anklagemyndighederne skulde føre deres Arbejde til Ende, før Offentligheden rører ved den.

Men er det Meningen, at Fru Haagensens »Nervesammenbrud« skal standse denne Sags Undersøgelse, maa vi som Arbejdere protestere, og det alvorligt!

For Offentligheden ligger Sagen saaledes: Formandinden for Afdeling 1 i »Kvindelig Arbejderforbund«, socialdemokratisk Borgerrepræsentant paa Frederiksberg, Fru Johanne Jensen, blev for flere Uger siden sat under Tiltale for Falsk og Bedrageri overfor Arbejdsløshedskassen og sat under Anholdelse.

Af Forhør og Undersøgelser er det fremgaaet, at Arbejdsløshedskassen og dermed Medlemmerne er bedraget for en meget stor Sum. Der er foreløbig anslaaet 20,000 Kroner.

Da Bedrageriet er foregaaet ved *Trykning af falske Kontingentmærker*, kunde Bedragerierne ikke være foregaaet uden om Hovedkassererersken i Forbundet, Fru Haagensen, men da Politiet vilde anholde hende, fik hun et »Nervesammenbrud« og lod sig indlægge paa en Nerveklinik — og *opholder sig stadig der!*

Nu vil vi ingenlunde bestride, at Fru Haagensen har faaet et Nervesammenbrud. Vi har nemlig i snart et Aar haft vor Opmærksomhed henledt ikke alene paa Fru Haagensen, men ogsaa paa andre saakaldte »Tillidsmænds« Livsførelse, og vi maa erkende, at dette nok kan afstedkomme et Nervesammenbrud alene Tanken om at skulle ombytte denne Livsførelse med Cellens spartanske Liv og saa hvad der ellers følger bag efter.

Vi vil paastaa, at vi ikke er ufølsomme overfor det rent menneskelige Moment.

Som Eksempel ønsker vi netop at anføre, at vi mere end en Gang har staaet i et Arbejderhjem, hvor Manden for en politisk »Forbrydelse« skulde tage Afsked med Børnene og en dybt fortvivlet Hustru, der i Krampegraad *holdt fast paa ham!*

Vi har staaet i endnu fattigere Hjem, i Socialbedragerens ribbede Hjem, hvor Mennesker, nerveslidte til Forkuethed, i den Stund, Manden skulde til bare det første Forhør, hvor Navnet af den »pæne« Dagspresse nu skulde slæbes i Snavset for Alverdens Øjne, og hvor vi var tilstede for at raade dem i Stillingen under Forhøret.

Vi har set disse nerveslidte Menneskers dybe Fortvivlelse, deres næsten vanvittige Hengivelse i Sorg og Graad, saa vi ofte med Vold har maattet kvæle enhver menneskelig Følelse i os, og talt »Donner« til dem og foreholdt dem Fornuften, der ene kunde hjælpe dem til at bære det nye Slag, et hjerteløst Samfund rettede imod dem!

Og vi tilføjer, at disse »Bedragere« ikke havde forsyndet sig for at skaffe sig Midler til et overdaadigt Levned, ikke til dobbelt belagt Smørrebrød fra en fin Restaurant paa Østerbro med diverse Snapse og 10 Øres Cigaretter som daglig Fornødenhed eller til Orgier i Sus og Dus eller Silkeundertøj, men bare til lidt mere Mælk til Rollingerne og nødvendigt Dagligbrød!

Vi er ikke fremmede for menneskelig Medfølelse, men hvor er denne henne hos Fru Johanne Jensen og Fru Haagensens Partifæller, der har Magten og Ansvaret i den offentlige hjerteløse Forfølgelse mod disse fattige »Socialbedragere«.

Ja, hvor var de to Fruers, disse to officielle Repræsentanter for Arbejderne og de Fattige, hvor var deres menneskelige Medfølelse henne med deres fattige og ulykkelige Medmennesker, saalænge deres egne Bedragerier ikke var opdagede?

Vel, skal vi saa tale om Retfærdighed, om *lige Ret for alle!*

Vi spørger derfor, hvorlænge varer endnu Fru Haagensens »Nervesammenbrud«?

Hvad er det for lægelige Indikationer, der foreligger her? Og hvem er de Læger, er det Politi- og Fængselslægen, som ellers behandler de fattige Bedragere og afgør deres Skæbne, som her er afgørende?

Kontrolforholdene i „Kvindeligt Arbejderforbund“.

Og selv med Udsigt til et Par flere »Nervesammenbrud« var det ønskeligt snart at faa Klarhed over Kontrolforholdene med Mærkesystemet i »Kvindelig Arbejderforbund«.

Vi maa tilstaa, at vi ikke forstaar, at Fru Haagensen *uden om al Kontrol* har kunnet drive denne »*private*« Mærkeforretning.

Kunde Fru Alvilda Andersen ikke føle sig forpligtet til snart overfor Offentligheden eller i hvert Fald overfor Forbundets Tusinder Arbejderkvinder at give en udtømmende Forklaring paa, hvorledes Hovedkassereren kan etablere saadan en Mærkeforretning, uden at den ansvarlige Ledelse opdager det???

Dette er Spørgsmaal, der har en dyb Interesse i alle Forbund.

Er det saaledes, at en Hovedkasserer sammen med Afdelingsformænd kan drive privat *Mærketrykkeri*, uden at den ansvarlige Forbundsledelse opdager noget, saa er det paa Tide, at Kontrolsystemet alvorligt skærpes.

Derfor, Fru *Alvilda Andersen*, lad os snart faa *ren Besked* i den Sag!

Selv under Hr. Steinckes Ansvar som Justitsminister er det vel ikke bare de fattige »Socialbedragere«, der skal retsforfølges, medens adelige Kæltringe og *celebre Partifæller* kan klare den med »Nervesammenbrud«?

Tusinder af Arbejdere drøfter hver Dag dette Spørgsmaal, og nu retter vi Spørgsmaalet offentligt!

Medlemsmøde Mandag Aften

Medlemmer af Københavns Afdeling under F. S. gøres opmærksom paa Medlemsmødet paa Mandag Aften Kl. 20 i Weinold's Lokaler, Nørrevold 23.

Maskinarb. Lauritz Hansen indleder en Diskussion om Overenskomst-Situationen. Da det har den største Betydning, at Kammerater i de forskellige Fag har Føling med hinanden i denne betydningsfulde Sag, opfordrer vi alle Medlemmer til at møde frem og eventuelt deltage i den sikkert meget interessante Diskussion.

Medlemskortene kontroleres ved Indgangen.

Den syndikalistiske Presse i Spanien

C. N. T., Hovedorganisationen for den syndikalistiske Bevægelse i Spanien, udgiver i Barcelona 3 Dagblade. Det ældste og største, Hovedorganet »Solidaridad Obrera«, der er en Avis med revolutionære Traditioner, thi maaske intet andet Blad i hele Verden har været forbudt saa ofte og af saa mange forskellige Regeringer, lige fra yderste reaktionære til saakaldte frisindede med socialdemokratisk Islet, udgaar i et dagligt Oplag af 175,000 Ekspl. og skal hver Dag bruge 11 Tons Papir.

Bladet er netop i disse Dage flyttet hen i sin nye Bygning, et tidligere Kloster, der er eksproprieret til det samme.

De to andre Dagblade, der udgives under C. N. T.s Kontrol i Barcelona, er »La Veu de Catalunya« og »Instant«. — Det er et Par tidligere borgerlige Aviser, og da Udgiverne efter Arbejdernes Sejr lukkede Virksomheden, besluttede Arbejderne, baade Redaktionen, Ekspedition og det tekniske Personale, at fortsætte Udgivelsen i Tilslutning til C. N. T.

Foruden mange Ugeblade udgiver C. N. T. endnu 2 Dagblade nemlig »C. N. T.« i Madrid og »Fragua Social« i Valencia.

Bliv Abonnent paa ARBEJDET. 150 Øre for Januar Kvartal.

Bliv Abonnent

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark
Redaktion: [illegible] 2 St. København [illegible]
Expedition: Ringgaarde Plads 21 København N. Kontortid Hverdage 17–19

Den tvungne Voldgift og Arbejderne

Efter Referater i Dagspressen har Formanden for »Dansk Arbejdsmands Forbund«, Hr. Aksel Olsen, i en Diskussion udtalt sig — dog med visse Forbehold — som Modstander af den tvungne Voldgift og erklærede, at hans Kollega i »D. A. F.« var enige med ham i denne hans Opfattelse.

Men der var dette med Forbeholdet.

Aksel Olsen indrømmede, at der kunde være saa alvorlige Situationer, at *Samfundet* havde Ret til at gribe ind og forbyde Arbejdskonflikter.

Vi maa gentage, hvad vi før har hævdet, at vi med et saadant Forbehold ikke regner Modstanden mod den tvungne Voldgift for at være en Pibe Tobak værd.

Hvormaa vil en siddende Regering, der altid er afhængige af Finanskapitalen, ikke erklære at en saadan alvorlig Situation foreligger? Selvfølgelig altid, naar det passer Finanskapitalen.

Dermed er Aksel Olsens Standpunkt tilstrækkelig belyst.

Vil Arbejderne bevare Fagbevægelsens Selvstændighed, dens Ret til Aktion [illegible] Og kan [illegible] Forhold [illegible] den tvungne Voldgift og det er dens Overbevisning om at Arbejderne [illegible] hvad Regeringen [illegible] *forlanger Kompen!*

[illegible] klart og tydeligt erklære dette, da bliver der ikke gennemført nogen tvungen Voldgift, thi ingen Regering ønsker at lave Fiasko!

Lad os gaa ud til Arbejderne og [illegible] dette Standpunkt.

Velgørenhedens Kædehandel

[illegible] Karlen Langes Legatstiftelse [illegible] Kr. af »Lauritz Andersens Fonden« [illegible]

[illegible]

Kunde man egentlig ikke skrive en Doktor Afhandling om den moderne Velgørenheds Administrationsudgifter og Tab paa Vejen fra Givere til Modtagere. [illegible] Administratorerne el. [illegible] de værdige Trængende.

Sverrigs Bygningsarbejdere siger op

Revance for Nederlaget i 1934

[illegible]

[illegible] Arbejdskøberne [illegible] Forhold var, at Bygningsarbejderne [illegible] af en Del af [illegible] Presse [illegible] Hetz mod Bygningsarbejderne [illegible] Historier om Bygningsarbejdernes Fortjenester, [illegible] om Bygningsarbejdernes Mi[illegible] Tiltro i store Kredse. Den samme Hetz mod Bygningsarbejderne har jo ogsaa været ført [illegible]

Hovedaarsagen til Nederlaget maa dog utvivlsomt henføres til, at Bygningsarbejderne dels ved den ovenfor omtalte Presse-Hetz og dels ved Landsorganisationens forræderiske Holdning blev isoleret fra den øvrige Arbejderklasse.

[illegible]

[illegible] Oppositionens [illegible] Stockholm [illegible] overvældende Majoritet [illegible] Overenskomsten.

[illegible] Kamp og Arbejderne [illegible] Oprejsning for Nederlaget i 1934. [illegible] Partiinteresser udenfor deres Kamp, og forhaabentlig har de lært af Nederlaget i 1934.

Smede og Maskinarb. Klub

afholder *Møde Fredag d. 22. Jan. i Café Kommunen Kl. 20.*

Alle Medlemmer har Pligt til at møde.

[illegible]

En Bevilling til Understøttelse af den fallente kapitalistiske Økonomi.

[illegible]

Lad os da fastholde, fordi [illegible] at det er bedre for Arbejderne at tjene Løn end modtage Almisser, [illegible] er det ingen Gave til de Arbejdsløse [illegible]

Hver eneste produktiv Arbejder frembringer jo flere Gange mere Værdi end Værdien af den Løn han oppebærer.

100 Mill. Kr. offentlig Arbejde

En realistisk Bedømmelse af hvad disse store Bevillinger betyder i Forhold til de Arbejdsløses Antal og Privatkapitalismen

Ad to forskellige Veje, dels gennem Socialministeriet og dels gennem Trafikministeriet har Regeringen stillet Forslag om en samlet Sum paa ca. 100 Mill. Kr. til Disposition for Stat, Amter og Kommuner til offentlige Arbejder med det særlige Formaal at afhjælpe den store Arbejdsløshed.

Lad os straks sige, at vi uforbeholdent med Tilfredshed hilser enhver Krone, der tjenes ved hæderligt Arbejde i Stedet for den paa [illegible] Maader demoraliserende Understøttelse.

Lad os videre erklære, at vi i de foreliggende Forslag hilser med Tilfredshed, at Arbejdet skal udføres til *tarifmæssig Betaling!*

Vi skal ikke noget Øjeblik glemme, at det staar som en Betingelse for disse Statstilskud til Kommunerne, hvor »socialdemokratiske« Stadsbetter [illegible] Tilfælde er med til at tvinge de Arbejdsløse til at udføre offentligt Arbejde til Priser under de for organiserede Arbejdere gældende Fagforeningstariffer.

Ingen Arbejde paa indskrænket Tid uden Lønudligning.

[illegible] Arbejdet ud [illegible] indskrænket Arbejdstid.

[illegible]

ikke modstandsløs godkende et saadant Forhold uden at kompromittere sig i den internationale Arbejderverdens Øjne.

Vi opfordrer alle Arbejdere til overalt i Fagforeningen og paa Arbejdspladser at gøre opmærksom paa disse Bestemmelser og saa vidt muligt rejse Arbejderne til Modstand mod dem.

Ungdoms Arbejdsløsheden og de langvarigt Arbejdsløse

I Motiveringen for Forslagene er allerede offentlig anført, at de skulde særlig anvendes til at bekæmpe Arbejdsløsheden blandt de Unge under 22 Aar og de langvarigt Arbejdsløse, der er faldet for 10 Maaneders og 26 Ugers uheldige Bestemmelser i Arbejdsløsheds-Forsikringsloven.

Der siges her, at Demokratiet foretrækker at lade de Unge komme ud i frit og nyttigt Arbejde frem for at anbringe dem i Arbejdslejre [illegible]

[illegible]

samfundsmæssige Arbejde, og denne Ret bør stadfæstes i Loven som Betingelse for, at Kommunerne kan faa Del i disse Millionbevillinger.

Vi misunder ikke den 50-aarige Mand Arbejde og Virke, men vi maa hævde, at han aldrig tager saa megen Skade af at gaa arbejdsløs som den 20-aarige unge Mand. Det er som om dansk Samfundsadministration hidtil har glemt dette, og naar den husker det, saa er det ofte med Slavepladser til ussel Løn. Lad os komme bort derfra.

Dansk Arbejderungdom har lige Ret med de ældre Arbejdere til det foreliggende Arbejde paa lige Vilkaar og til lige Løn som disse!

Som Middel mod Arbejdsløsheden og Løn til de Arbejdsløse bør disse kun regne med Halvdelen af de bevilgede Millioner.

Endelig maa vi henstille til de Arbejdsløse, at de ikke beruser sig i de 100 Mill. Kr.s gyldne Drøm og falder som Offer for den overfladiske Agitation om at disse Midler i hele deres Udstrækning vil blive omsat i Form af Arbejde og Løn til dem.

[illegible]

vedvarende Sysselsættelse af de Arbejdere, der alt er beskæftigede, altsaa højst i sin Virkning afstedkomme, at ikke flere bliver arbejdsløse, hvad der ikke giver Løn til dem, der alt er arbejdsløse.

Med det temmelig indgaaende Kendskab, vi har til den økonomiske Fordeling af Omkostningerne ved alt offentligt Arbejde, tør vi ikke regne med, at mere end Halvdelen af de 100 Mill. Kr. vil naa ud til de nuværende Arbejdsløse som Løn.

Og regner vi med, at den Forklaring er rigtig, at den enorme Stigning i de Arbejdsløses Antal i Aarets første Uge i stor Udstrækning skyldes Nytaarsopgørelser, saa bliver der alligevel ca. 130,000 Arbejdsløse igen, som har Krav paa Delagtighed i de ca. 50 Mill. Kr., der højst kan blive Tale om til direkte Løn til de Arbejdsløse.

Dette bliver i Gennemsnit 385 *Kr. pr. Arbejdsløs!*

Nu skal dette Tal selvfølgelig ikke tages bogstaveligt, idet store Dele af de Arbejdsløse slet ikke vil faa Del i dette Arbejde, men uantagtet at »den gyldne Sum« maa fortsætte deres Ørkenvandring.

Men vi peger paa denne Realitet mellem Sum og Arbejdsløshedsantal, for at de Arbejdsløse — og iøvrigt andre med — ikke skal falde hen i Gyldenrus over Millionbevillingen. Dette er der nemlig slet ingen Anledning til.

Det er helt anderledes gigantiske Summer, det moderne arbejdende Samfund af i Dag arbejder med, og Summer, den fallente Stat slet ikke kan præstere, om der var [illegible]

Altsaa er det ikke det offentlige Samfund der giver de Arbejdsløse noget ved at sætte dem i Arbejde, idet Arbejdet, der udføres, er langt mere værdifuldt — flere Gange — end den Løn de Arbejdsløse modtager.

Dette moderne relative Lønforhold forlanger vi ikke, at de Skvadderhoveder, der f. T. skriver Partiaviserne, skal have nogen Forstand paa; hvad kender de i det hele taget til Lønsystemet? Men de tænksomme Arbejdere vil forstaa Forholdet og ikke falde i Pavelse over de »gode og rettænkende Politikere, der »skænker« Gaver til de Arbejdsløse.

Og Arbejderne vil slet ikke dette, naar de tænker paa, at denne og andre Millionbevillinger til »Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden« ikke er andet end et umoralsk Surrogat for at opretholde den raadne Kapitalisme i Stedet for at gøre Jord og Arbejdsmidler til fælles Samfundseje og dermed ophæve Aarsagen til Arbejdsløshed og Elendighed ved at bringe Balance mellem Menneskenes Produktion og Evne til at tilegne sig og forbruge de producerede Varemasser.

Dette er alle sociale Reformers Realitet.

FREMTIDENS Mænd og Kvinder

[illegible]

Carl Ohlsen.

Lønninger og Livsmiddelpriser under Statskapitalismen

[illegible]

[illegible] Vilh. Kreiser [illegible]

[illegible] paa 200 Rubler og paa 8000 Rubler pr. Maaned kan Privatkapitalismen ikke opvise [illegible]

[illegible] Fædreverden.

Vi skal en anden Gang [illegible] Vilh. Kreiser [illegible] kapitalismens Samfund.

[illegible] BROR. THOGERSEN'S [illegible] C. 5021

Michaelsens Bukser
[illegible] MICHAELSEN
46 Fredericiagade 46

„Krystal" Minéralvand
[illegible] med Navnet „Krystal" [illegible]
Billige Priser
Godthaabsvej 119. Telf. C. 4355

Konsultationen i Frederiksberggade 25
Vejledning i Svangerskabsforebyggelse fortsættes indtil videre ved Lægen alle Hverdage Kl. 10½—12. Mand. og Fred. Aften Kl. 7—8.
Leunbach

Achtung deutschsprechende genossen! Auslandsdeutsche antifaschisten!

Deutsche Emigranten!

[illegible]

F.S. KØBENHAVNS AFDELING
[illegible]
Overenskomstudvalget
Taler: [illegible] Hansen
[illegible]

Til vore Husmødre

Vi henstiller til alle Husmødre, der er Læsere af ARBEJDET, om at gøre deres Indkøb hos Bladets Annoncører.

Mange af de Handlende, I gør jert ugentlige Indkøb hos og giver en god Fortjeneste, vil ikke avertere i vort Blad. Hvorfor da ikke støtte de Handlende, der ved Avertering støtter os, da deres Varer er mindst lige saa gode og lige saa billige som andre Handlendes Varer.

Den Magt, vi har i vor Købeevne, bør vi ikke forsmaa, men udnytte for vor Sag. Vore Husmødres smaa Pengepunge er sammenlagt en Magt, der har Betydning, om vi forstaar og har Vilje til at udnytte den.

Derfor henstiller vi til alle forstaaende Husmødre i vor Læsekreds at støtte vore Annoncører.

Men bemærk til den Handlende, at det er gennem Annoncen i ARBEJDET, at I er gjort opmærksom paa hans Forretning.

FØDEVARER

Kolonial-Lagrene.
Holmbladsgade 18 - Amg. 2810
Holbergsgade 9 - Palæ 5409
Varerne bringes overalt.
Prøv vore Vine og Konserves.

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

MØBLER

Husk: Korsgade 20
er det billigste Indkøbssted for alt i MØBLER, Herre- og Damegarderobe m. m.
Christensen, Korsgade 20

Det smukke Hjem
vil De gerne stifte Dem, køb derfor Møbler hos
Snedkermester *J. Ryssel*
Oehlenschlægersgade 40
Besøg Møbeludstillingen i Nr. 1. Mezz.

drak han som en svamp. Nu skal han vist være direktør paa et børnehjem.«

»Pjalt!« udbrød Ella. »En nydelig herre at sætte som direktør paa et børnehjem.«

»Men han er jo ogsaa veltjent partimand,« indskød veninden.

»Hvordan gaar det med Karl?« spørger veninden igen.

»Fire maaneder i spjældet,« svarer Ella.

»Men hvordan var det med din egen sag, hvor du skulde være tiltalt for bedrageri mod socialkontoret?«

»Det hele var en fejltagelse. Formanden maatte pænt trække sagen tilbage, for at det ikke skulde komme frem, at socialkontoret betaler for hans konslige adspredelser. Jeg havde saagu hængt ham op paa den historie, hvis de havde kørt frem med den i retten. Du kan tro, han var nervøs, den dag sagen skulde været for. Han havde jo besøgt mig en aften og bevilgede mig saa 25 kroner, som jeg hævede paa socialkontoret. Men jeg er ikke færdig med ham endnu, den sut,« sluttede Ella.

»Hvad tror du, Karl vilde sige, hvis han vidste det?« spurgte veninden.

(Fortsættes.)

10 Stk. let beskadigede Divaner
sælges i disse Dage Kr. 23.00 kontant.
4, Gormsgade 4
1ste Sal

RADIO

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

GOTTFRIEDT OLSEN
Værksted for fin Mekanik
Overgaden o. Vandet 10 Amg 7970
Reparation af Hovedtelefoner og Højttalere.
Specialitet. Reparationsværksted for Mekaniske Apparater, Stempler, Numeratorer, Grammofoner, Barometre, Fotografiapp. og Kikkerter.
Alt Dreje- og Revolverarbejde.
Grundlagt 1919.

Erotik og Socialhjælp

I det skønne land — Idiotia — i den skønne by — Pipinge — ligger i skønne omgivelser en vældig stor og meget rød bygning med indskriften — Socialkontor — i guld paa muren.

Bag denne skønne røde bygnings vægge residerer et væld af lydende og bydende væsner — direktører, formænd, fuldmægtige, kontorchefer, private og andre sekretærer samt en hel hoben kontorister. Alle, fra toppen og nedefter, er de mere eller mindre i familie indbyrdes eller i det mindste ansat ved hjælp af fyldestgørende bekendtskaber.

Der er direktørsønner og -døtre og to svigersønner og -døtre. Der er formandssønner og -døtre og formandsveninder og direktørveninder. Der er fagformændssønner, fattiggaardsforvaltersønner, tanter, fætre, kusiner — fra toppen til bunden familie, paarørende, venner, bekendte — ærtehalm.

Formanden træffes hver mandag, tirsdag, onsdag og torsdag fra 10 til 12, staar der paa et skilt paa døren, der fører ind til det aller helligste — spidsernes privatkontorer.

Mellem det halve hundrede mænd og kvinder, der staar ventende i gangen foran døren med skiltet, er der særlig een, der tiltrækker sig opmærksomheden. Det er en kvinde omkring 28 aars alderen, høj, sorthaaret og næsten smuk, og man kan næsten sige elegant klædt.

I modsætning til de andre ventende ser hun tillidsfuld ud. Man skæver til hende, men hun ænser det ikke.

Døren med skiltet aabner sig og et uniformeret familiemedlem stikker hovedet ud og siger:

Den næste til formanden.

Det er den sorthaaredes tur. Hun træder rask ind ad døren, der lukker sig efter hende. Inden for døren sidder en sekretær og tager imod. De fleste kommer ikke længere end til dette betydningsfulde medlem. Hun spørger da ogsaa den sorthaarede, hvad hun ønsker.

»Jeg skal tale med formanden.«

»Var det ikke noget, jeg kunde ordne?« spørger sekretæren og ser paa hende.

»Næ, det er det vist ikke,« ler den sorthaarede sarkastisk.

Halvfornærmet over en saadan uforskammethed rejser sekretæren sig og gaar ind i et kontor bag skranken. Et øjeblik efter kommer hun tilbage og tilkendegiver ved et nik til den sorthaarede, at hun kan gaa ind. Hun gaar hurtigt over gulvet og forsvinder bag døren til formandens privatkontor.

Formanden, der sidder ved et langt bord og blader i nogle papirer, rejser hovedet og ser paa den indtrædende med et genkendende nik.

»God dag, fru Sørensen, sæt dem ned. Naa, hvad drejer det sig saa om denne gang?«

»Jeg mangler noget undertøj og et par sko,« svarer fru Sørensen og ser paa formanden.

»Har de søgt?«

»Næ, jeg vilde gerne tale med dem først, om de tror, det kan lade sig gøre,« siger hun og læner sig over bordet mod formanden, »men det kan det vel nok,« tilføjer hun.

»Er det nu ogsaa saa daarligt, det, de har, fru Sørensen?«

»Næ, men jeg har bare det, jeg har paa her,« svarer hun og skyder kjolen tilside, saa undertrøjen kommer tilsyne bag kjolens dybe halsudskæring.

Formanden fortaber sig i et par hvide, velformede bryster, der som to halve bolde kommer til syne under kjolen. Han bliver skiftevis varm og kold.

»Ja'e,« siger han saa, som i tanker, »nu skal jeg se paa det. Hvor er det nu, de bor?«

Fru Sørensen nævner en gade og husnummer. Formanden noterer det ned.

»Men jeg er ikke hjemme for efter elleve,« siger hun saa og smiler.

»Hvor er deres mand nu?«

»Han sidder i spjældet, fordi han solgte vore møbler, som ikke var betalt.«

»Hvorfor solgte han møblerne?«

»Fordi vi havde faaet afslag paa husleje her oppe, og understøttelse kunde vi heller ikke faa den gang, og saa var vi jo nødt til at skaffe penge paa en eller anden maade.«

»Hvorfor kom de ikke til mig den gang, fru Sørensen, saa havde det jo nok gaaet i orden?« sagde formanden og klappede hende paa skulderen.

En antydning af en skygge gled over hendes ansigt, idet hun svarede med en noget bitter, halvt udfordrende latter:

»Naa'e, hvad, jeg tænkte jo ikke, at det kunde lade sig ordne paa den maade, den gang. Men jeg faar jo nok til det undertøj og de sko, ikke sandt?« sluttede hun og rejste sig.

»Ja, ja, det gaar nok. Det var efter elleve, de sagde, ikke?«

»Jo, og helst onsdag.«

Saa gik hun.

Det uniformerede medlem stak atter hovedet ud af døren og gentog sit: Den næste til formanden.

Ude paa gaden traf fru Sørensen sin veninde.

»Naa, Ella! Fik du noget ud af det?«

»Selvfølgelig,« svarede hun. »Jeg faar altid, hvad jeg gaar efter, naar jeg gaar til ham.«

»Du har nok ordentlig faaet ham i saksen, ham formanden.«

»Hvorfor skulde han ikke yde vederlag for sine adspredelser? Nu har jeg een gang faaet ham der, saa skal han sk'u ogsaa komme til at punge ud.«

»Du, Ella, har du hørt, madammen har smidt ham ud, fordi han ikke kunde taale at se et fremmed skørt, og saa

Morderen blev -

(Fortsat fra Side 1.)

og dermed bliver det.

Et frisk Eksempel paa denne Infamitet er Nonnen Agnes Kasparek fra Sct. Josefshospitalet i Griffenfeldtsgade i København.

Med store Overskrifter og Interviews med Politimænd forkyndte Pressen, at den nævnte Nonne var en Tyv, der havde stjaalet en Del Tøj fra Hospitalet osv.

Nu har Politiet for over en Uge siden frafaldet al Tiltale mod vedkommende Kvinde i Erkendelsen af, at det var hendes eget Tøj, hun havde medtaget.

Enkelte Blade har bragt en ganske lille Petitnote om dette, men de fleste har slet ikke nævnt et Ord derom.

Først tilsviner denne Presse denne Kvinde med *Tyvemærket*, og da det viser sig, at hun er ganske uskyldig, saa gider Pressen ikke give hende den mindste Oprejsning eller Tilbagekaldelsen af Beskyldningen.

Den »pæne« Presse optræder her rent *sjoveragtig!*

Vor ellers emsige Justitsminister talte fornylig om »Sjovere« i Forbindelse med »Kommunistisk Parti« og »Arbejder-Bladet«. Men det ikke var mere paakrævet, at den samme emsige og injurierende Justitsminister tog sig lidt af sit eget Partis og den øvrige borgerlige Presses rent ud sjoveragtige Politireportage?

Denne Presses Optræden er i alle Tilfælde stik imod den Retsopfattelse, Retsreformens Lovgivning blev bygget paa.

Samtidig kunde vi ønske at faa en grundig Undersøgelse iværksat, hvorfra denne Presse baade her i København og ude i Provinsen faar sit intime Politi- og Anklage-Nyt fra.

Det kunde have Betydning for Retssikkerheden her i Landet at vide, om denne Presse har fortrolige Meddelere inden for Politietaten og Anklagemyndighederne, og hvad disse eventuelle Meddelere faar i Honorar for deres hemmelige Presseljeneste!

Det er karakteristisk for denne Politireportage, at den systematisk altid er et Forsvar for Anklagemyndigheden og altid en Forbaandstilsvining af den Mistænkte.

Alene dette Forhold er oprørende og peger paa et umoralsk Forhold mellem Politi og Presse.

Og naar saa »Ofret« for Tilsvininger enten maa slippes af Politiet eller af Retten renses som *uskyldig*, saa lader den samme Presse Ofret sejle sin egen Sø som *sigtet Forbryder* og Politiet staar uantastet som den *retfærdige* Anklager.

Vi stempler disse Tilstande som offentlig moralsk Forraadnelse stammende fra ukontrolerede Forbindelser mellem Politi og Presse, som der bør skrides ind imod.

Hr. Steincke, som efter vor Opfattelse paa det seksuelle og aandelige Omraade blander sig ind i rent private Forhold, der hverken vedkommer ham eller Lovgivningsmagten, har her et Felt, hvor hans Nidkærhed i højeste Grad tiltrænges.

BEKLÆDNING

Reparation
Herre- og Damegarderobe, kemisk renset - farves og presses.
1. Kl. Arbejde - Billigste Priser.
Asminderødgade 6.
P. Larsen

Brugt Tøj fra Herskabshjem fra 15 Kr.
Landemærket 10.

Damer dér Forsøg!
Ca. 250 forskellige elegante Damefrakker, Ulsters og Dragter (Modeller og Rejseprøver) skal sælges til Spotpris. — Baggesensgade 18, St. tv. Nora 97 x.
All skal væk.

Tøjrensning
SAXO-PRES, Saxogade 106. Habit renses og presses Kr. 2,50. — Fineste Kunststopning. — Kemisk Rensning Kr. 5,50.

hjalp fattige revolutionære Kammerater og vel ofte i sin umiddelbare Handlingsindskydelse hjalp Elementer, der ikke fortjente det!

Her er et lille Eksempel paa hans Hjælpsomhed. Vi var tre »Las-Proletarer«, der en Aften ude i »Grønningen« stjal en Matros fra den kejserlige russiske Flaade, der laa for Anker ude paa Reden. Den ene af os var russisk Flygtning fra 1905-Revolutionen. Han kom i Snak med Gutten, der sad paa en Bænk og græd. Denne var kommen for sent forrige Aften, og nu fik han »Kat«, naar han kom ombord.

Da denne Historie blev oversat for os to Danskere, sagde vi straks. »Han skal s'gu ikke ha' »Kat«! Sig til ham, at han skal bare følge med ud til »Charles«, saa snakker vi med ham om Sagen!«

Og Matrosen fulgte med ud til »Charles«, der underholdt ham i 2 Aar, lærte ham at tale dansk og skaffede ham dansk Borgerret og Arbejde. Ch. Petersen fik ikke Tak for det — og kunde han læse dette, vilde han svare: **Det var vel heller ikke derfor, jeg gjorde det!**

Dette Svar var ægte **Max Stirnersk**, som han var dette i sin evige søgende Filosofi paa den selvstændige Tænkers Vej overfor den brogede Verden af Problemer i Virkelighedens begrænsede og Filosofiens ubegrænsede Verden. En evigt rastløs søgende Sjæl paa Vandring, en aldrig hvilende Oprører mod alle stivnede og hævdvundne afdøde Tankers Lænker. En hensynsløs Tankefægter, der selv i Motivet for sine ædleste Handlinger hensynsløst bortrev Godhedens gyldne Pjalter og pegede paa det barske Livsmotiv **Egoismen** — Kraften i al Livsudfoldelse.

Var han saaledes i sin Begyndelsesfilosofi, i sin bestandige Søgen efter Sandheden og i sine personlige, ofte ganske uberegnelige Reagenser overfor Forholdene, Individualismens udkaarne Yndling, saa var han i Samfundstanker bestandig **Krapotkins Mand**. Han vilde Socialismen for Menneskets Skyld, ikke for et dødt Systems Skyld. Han vilde Menneskenes Fællesskab om Jord og Arbejdsmidler for at betrygge deres personlige Ret til Frihed og Livsudfoldelse — **Livslykke!** Derfor kunde han vende sig med bitterlig Sarkarme mod ethvert Statssystem, mod enhver Koncentration af materiel Magt! Han var til sidste Aandedrag den lille Kommunes, det frie Fællesskabs, den sande Kommunismes hengivne Tilhænger! Han var **Kommunistisk Anarkist — Arbejdsfællesskab — Aandsfrihed!**

Han var ikke Massernes Mand. Han var end ikke vi revolutionære Klassekampsfolks Mand i Række og Geled og fælles Slagkraft. Men han var vor inderlige hengivne og ofte støttende Ven,

og derfor siger vi her ved hans Død en hjerteligt Tak til Hæder for hans Eftermæle blandt os.

Chr. Christensen.

Ch. Petersens Bisættelse finder Sted Søndag d. 17. Januar Kl. 13 paa Bispebjerg Krematorium.

Til Smede- og Maskinarbejderne

Den Overenskomstsituation, der staar for Døren, kan faa afgørende Betydning for vore økonomiske Forhold i flere Aar. Kravene, Hovedbestyrelsen stiller, er ret vidtgaaende, men derfor er det ikke sikkert, at man vil fastholde disse og om nødigt tage en Kamp paa Spørgsmaalet.

Vi var sidste Aar i Lockout i 5 Uger og husker Otto Wolff's Ord om, at det skulde blive Arbejdsgiverne en dyr Historie.

Vi tror ikke paa disse Personer som Ledere i en Kamp.

Hver Gang man har taget en daarlig Overenskomst, har vi hørt dem sige: Vent til næste Gang, saa slaar vi til.

Vi ved, at den »næste Gang« igen blev udsat grundet paa en eller anden os uvedkommende Ting. Tiden er ikke til at vente. — Vi faar næppe nogen bedre Lejlighed til at erobre en Del af den Profit, som Jernindustriens Aktionærer gennem de sidste Aar har tjent paa os.

Vi kan komme til at præge Situationen, naar enhver oppotionel Kollega forstaar, at han har en Pligt til at staa sammen med dem, der uden partipolitiske Hensyn vil føre en effektiv Kamp mod vore Udbyttere.

Forstaa det og indmeld jer i F. S. Se Annoncen om Mødet Fredag den 22. Januar Kl. 20 i Café »Kommunen«.

Smedenes Klub.

Et Pressejubilæum i Danmarks revolutionære Arbejderbevægelse

(Fortsat fra sidste Nr.)

Paa alle Felter optog den revolutionære Arbejderbevægelse med »Solidaritet« som eneste Talerør Kampen mod Kapitalismens og Borgerskabets bedste Værner og Værge — den reformistiske Arbejderbevægelse.

Og denne Kamp blev ført i en Aand og med en Kraft, der bestandig rykkede nye Tusinder af Arbejdere op af Sløvheden frem til Aktivitet paa alle Fronter af Klassekampen.

Ogsaa Provinsen var begyndt at vaagne. I Aarhus og Aalborg tog særlig Arbejdsløshedsbevægelsen Fart. I Aarhus udgav de saaledes i lang Tid et ugentligt Kampblad skrevet med »Næb og Kløer«.

Det stod aldeles klart for Borgerskabet og dets Tjenere, det reformistiske Bureaukrati, at saa snart Lejligheden gaves, maatte Voldsmagten sættes ind mod Bevægelsens Centrum, om ikke hele Arbejderklassens brede Masser skulde gaa aggressivt tilværks mod det borgerlige kapitalistiske Styre.

Man ventede paa en Lejlighed — og den skulde nok komme.

Arbejdsløshedsbevægelsen og Stormen paa Børsen.

Tiltrods for de faktiske Forbedringer, de Arbejdsløse i Forbindelse med de arbejdende Arbejdere havde tvunget Lovgivningsmagten til at indrømme, bevirkede de stadig stigende Priser paa Livsmidler og voksende Arbejdsløshed bestandig Utilfredshed blandt de Arbejdsløse, og deres Bevægelses Aggressivitet var stærk.

Den voksede i samme Forhold, som de offentlige Myndigheders Brutalitet steg.

Kirkerne blev med Magt aabnet for de Hjemløse. Hvor Værterne satte en Familje ud, satte de Arbejdsløse den ind i Lejligheden igen. Hvor Kommunen lukkede for Gastilførslen til en fattig Familje, mødte Repræsentanter for de Arbejdsløses Aktionsudvalg og med en Cykleslange forbandt Gasapparatet med Hovedledningen uden om den plomberede Maaler. Hver eneste Dag blev »Helvedet gjort hedt« paa de offentlige Forsorgskontorer af et særligt Forsorgsudvalg inden for Bevægelsen.

Alle Felter af de Arbejdsløses og Fattiges Lidelser blev af Bevægelsens forskellige Komiter og Udvalg bekæmpet energisk og virkningsfuldt.

(Fortsættes.)

Bidrag til „Arbejdet“

Liste 86 (Kontoret): Sarup 0,50. C. P., Søborg 2,00. E. 1,00. Harry Nielsen 0,95. Bagersvend Kr. Jensen, Viberg 3,50.

Med det tidligere indkomne ialt Kr. 889,27.

SILKEBORG

Udmaalingen af Øjnene er GRATIS.
LAURS. BAK,
SØNDERGADE 9

B&O Det danske Kvalitetsmærke
Det betyder Tilfredshed hvis De vælger B&O
Eneforhandling
HJ. SKAFTE
Telf. 1000 - Søndergade 4
SILKEBORG
Stort Udvalg i Grammofoner & Plader

Hvis du

har Evne til det, da skænk Indsamlingen til vort Blad et Bidrag — stort eller lille — vi trænger til det!

„Kampen om Trotski“

af

Marie Nielsen

faas paa ARBEJDET's Ekspedition, Blaagaards Plads 21, København N. — Pris 60 Øre. Forsendes over hele Landet mod Indsendelse af 70 Øre i Frimærker.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted
Herresaaler og Hæle 4,50 Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1500 Par brugt Fodtøj fra 2-8 Kr.
Alle Reparationer udf. til billigste Priser
84 BORGERGADE 84
(ligefor Prinsensgade)

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4.
Telf. Amager 2676 x.

Charles Petersen død

(Fortsat fra Side 1.)

»Fagmænd«, der stod og saa paa Trykket, saa Taarerne dryppede ned paa Bladene. Ja, han var et **helt Menneske**, næsten drilagtig logisk streng og samtidig saa dybt følelsesbetonet for alt Skønt og Stort, der kan bevæge et Menneskehjerte, saa det uvilkaarlig greb ham og lod ham handle.

Det er givet, at Ch. Petersen ofte

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Todesgades Frisør
Herre-Dameklipning 50 Øre
Barbering med Sprit og Creme 20 Øre
Dobbelt Barbering med do. 30 Øre. Byens bedste Betjening. Todesgade 9. V. Schou.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

Engl. knuste Koks Kr. 2.45,
i smaa Maal: danske 25 — engl. 28. Nodekoks, engl. 25 Øre pr. 10 Liter.
Hovedstadens Kul- og Koksforretninger.
Sundevedsgade 32. Vester 7959.
Sct. Annægade 10 Amager 7606.

HUSK BYENS BILLIGSTE
Forretning med hygiejniske Artikler,
Westend 13, København V.

Bliv Abonnent

Ansvarhavende Redaktør
CHR. CHRISTENSEN
Brd. Thøgersens Tryk

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 4. | Fredag d. 22. Januar 1937 | 2. Aarg.

Rent Bord

Imellem er det nødvendigt at feje det gamle Stads ned af Bordet. Det samme gælder den menneskelige Begrebsverden.

Og dette gælder i Særdeleshed de danske revolutionære Arbejderes Begrebsverden af i Dag!

Denne Verden har langt mere Karakter af et taaget Tungetaleri end en koncis og klar Forstaaelse af den sociale Revolutions elementære Grundbegreb.

Ligesom borgerlige Fæhoveder eller juridiske bevidste Provokatorer gør selve Revolutionens Begreb til *eet* med Vold og Blodsudgydelser, saa kan man i Dag møde »revolutionære« Arbejdere, for hvem Revolutionen er *eet* med et eller andet politisk Partis Sejr!

Eller man møder denne fuldstændige Misforstaaelse af Problemet i Slagsmaalet, om den kapitalistiske Udbytning af de arbejdende Masser skal ske ved Hjælp af politisk Diktatur eller saakaldt Demokrati.

Man taler i denne Forbindelse om en ideologisk Krig og Revolution i Forholdet mellem disse to politiske Undertrykkelsesformer for Udbytning af Arbejdermasserne.

De Arbejdere, der alvorligt betragter disse politiske Magtformer for et Revolutionsbegreb, trænger i høj Grad til at faa fejet Møget ud af Hjernerne, om de ikke skal ende i Borgerskabets Sold!

— — —

Revolutionens enkle Begreb er:

En *hurtig* og *grundig* Forandring af de bestaaende Forhold!

Den sociale Revolutions enkle Begreb er:

En *hurtig* og *grundig* Forandring af Privatejendomsretten til *Fællesejendomsret over Jord og Arbejdsmidler*.

— — —

Formaalet med den sociale Revolution er helt enkelt dette: at *hindre enkelte Mennesker eller Grupper af saadanne i at gøre sig til Herre over Fremstillingen og Fordelingen af alle Menneskers materielle og kulturelle Behov!*

Enhver, der gaar imod dette den sociale Revolutions absolutte og forudsættende Formaal eller søger at forvanske det, er en Fjende af selve den sociale Revolution.

Den sociale Revolution og dette dens Formaal kan ikke adskilles. Kun samlede er de *Alt*, hver for sig *Intet!*

Her er ikke Plads for halve Standpunkter. Enten—eller!

Enten holder man fast baade paa Revolutionens Indhold og Formaal og er Revolutionær, eller ogsaa er man en Fjende af Revolutionen — er Kontrarevolutionær!

— — —

Den sociale Revolutions Motivering:

Enhver social og politisk Magt og Undertrykkelse af Masserne stammer direkte eller indirekte fra enkelte Menneskers eller Gruppers Tilegnelse af Massernes arbejdsskabte Værdier, af Massernes materielle og kulturelle Behov.

Denne Tilegnelses Grundlag er Ejendomsretten over Jord og Arbejdsmidler.

Al social Ulighed, al social Kamp — ogsaa Klassekampen — alle Krige, alle Samfundsulykker og Masselidelser, af hvad Navn nævnes kan, stammer helt og udelukkende fra dette Grundforhold.

Aarsagen stammer ikke fra noget menneskeligt individuelt. Det Menneske, der i Dag er fattig og i Morgen rig, vilde bøje sig for sin Rigdoms Krav om Forrentning. Den humane og demokratiske Kapitalist er lige saa stor Udbytter som hans mindre humane Klassefælle! Det er ikke Mennesket, men Besiddelsen af de arbejdsskabte Værdier, der er Aarsag til alle de sociale Uretfærdigheder og Lidelser!

Det samme gælder Menneskegrupper.

Det ene Aktieselskabs større Voldsomhed til at udbytte Arbejderne og flaa Forbrugerne end det andet beror ikke paa de Mennesker, der er Aktionærer i Aktieselskabet, men udelukkende af den Magtposition, de besidder i Forhold til de arbejdsskabte Værdier.

Den ene Nations Mennesker er ikke værre end den anden Nations Mennesker. Kun Magten over Massernes Frembringelser og den deraf fødte og bestandige nærede Trang til endnu mere Magt tvinger alle Nationer frem — drevet af en evigt virkende Lov — til større Magtbegær, politiske og diplomatiske Skurkestreger, forblindet Nationalhad, Krig, Ødelæggelser, Folkelidelser med ny Voldsmagt, ny Undertrykkelse, mere forceret Udbytning og endnu mere Magtbegær.

Og hvad enten en Nation styres ved Tyranvælde eller Folkedemokrati, ligegyldig hvilken Ideologi, der behersker Nationen, Gruppen eller det enkelte Individ, er det samme Grundfaktor, Magten over Massernes Frembringelser, der driver dem frem i Magtbegær, hvis sikre Frugter — til alle Tider, i alle Samfund, i alle historiske Perioder, hvor denne Tilegnelse var muligt — er og var og bestandig vil være Menneskehedens unyttige Lidelser.

Den sociale Revolutions Motivering gør rent Bord med enhver Doktrin, der, ligegyldig under hvilken som helst Form, indebærer denne Tilegnelse af Magt over Massernes Frembringelser af deres materielle og kulturelle Behov.

Den vender sig derfor ogsaa mod Doktrinen om Staten eller det politiske Parti som Formidler af den sociale Retfærdighed paa Grundlag af Ejendomsretten over Jord og Arbejdsmidler og dermed Magten over Fordelingen af Massernes Frembringelser.

Som et afskrækkende Eksempel paa denne Doktrins forfærdende falske Løgnagtighed staar Sovjet-Unionen i Dag som et enestaaende historisk Eksempel.

— — —

Industrierne til Arbejderne, Jorden til Bonderne!

Under denne Parole sejrede den russiske Revolution, men under det kommunistiske Partis Førerskab, hvis Maal var lige modsat, nemlig: *Statens Overtagelse af Jorden og Arbejdsmidlerne og det kommunistiske Parti som Beherskeren af Staten!*

I Dag staar Resultatet klart mejslet i Historien.

Staten behersker fuldstændig Jorden og Arbejdsmidlerne og bestemmer derved over Millionmassernes Livsskæbne, personlige Frihed og Livslykke!

Staten beherskes igen fuldstændig af Partiet, der igen gennem den politiske Politiorganisation beherskes af et faatalligt Partibureaukrati, der ikke levner hverken Partimasserne eller de arbejdende Millionmasser nogen Ret til Indflydelse i Statens Anliggender eller blot i Fordelingen af dem skabte Arbejdsværdier.

Denne Fordeling er endt i Kapitalismens forbryderiske Ulighed, der karakteriseres ved, at Bønderne og de almindelige Industriarbejdere har fra 1800 til 2500 Rubler om Aaret, medens det politiske, tekniske og aandelige Statsbureaukrati har fra 40 til 50.000 Rubler i aarlig Indtægt.

Og den socialistiske Aandsfrihed fik sit bedste karakteristiske Udtryk, da Regeringsbladet »Pravda« for kort Tid siden aabnede et flammende Felttog mod de »kontrarevolutionære Slyngler«, der vovede at angribe denne »retfærdige Ordning« og forlangte mere Lighed i økonomiske Eksistensvilkaar for alle, der udførte nyttigt Arbejde!

— — —

Idet vi peger paa disse historiske Kendsgerninger, retter vi en Appel til alle tænkende Arbejdere om at gøre *rent Bord* med alle Tanker, med alle Retninger og Partier, der taler for Statens eller nogen anden Magtkoncentration over Jorden og Arbejdsmidlerne og derved over de arbejdende Massers Eksistensvilkaar, deres personlige og aandelige Frihed — deres menneskelige Kulturkrav paa Livslykke.

Kun Massernes direkte Kontrol over Jord, Arbejdsmidler og Fordeling af de arbejdsskabte Værdier gennem Arbejdernes og Bøndernes lokale Organisationer og Raad, og en politisk og social Ordning direkte paa dette Grundlag kan fri dem for enhver Form for Slaveri og Udbytning, og Menneskeheden for Arbejdsløshed, sociale Masselidelser, Krig og Vold!

Derfor rent Bord for enhver Tanke, der ikke opfylder dette Grundkrav i Klassekampen!

Eli.

Modtager du ikke

Bladet regelmæssig, skønt du har betalt dit Abonnement, klag da til Postvæsenet paa det nærmeste Postkontor — paa Landet til Landposten. Hjælper det ikke, klag da til os.

Ungdoms-Udvalget til Kamp

mod Smudslitteraturen

har været i Audiens hos Steincke og er blevet fotograferet i det yndigste Familie-Gruppebillede med Justitsministeren i Midten. Den ukendte Poul Meyer, Næstformand i K. U., Redaktør af K. U.s Kampblad, var ikke direkte med paa Billedet, men Nazi-Forbindelserne var repræsenteret ved en Partifælle. At det ikke netop er den pornografiske Literatur, man vil til Livs, indrømmes nu aabent, den har Politiet i sin Magt at ordne, nej, det er den »underlødige« Literatur, man vil søge bremset. Saa kommer Spørgsmaalet om, hvilke Midler, man vil benytte og hvem der skal være Smagsdommere. Bliver det de konservative Synspunkter, der bliver overvejende, kan man vel vente politisk Censur og Literatur-Baal som i Tyskland.

Saa længe der var Tale om Billeder af mere eller mindre afklædte Kvinder, var der maaske Mening i at lade Landets Justitsminister være den toneangivende, han har jo indgaaende studeret Nøgenkultur ved udenlandske Badesteder og aflagt offentlig Beretning, men til hans literære Indsigt og Indsats samt Smag kender jeg intet ud over et Digt, han sendte, jeg tror det var til Rigsadvokat Goll, i en festlig Anledning — jo, det var til Goll, for det rimede paa »herlig Knold« Ganske vist var det lige saa privat som hans Prosa Digt til Axel Larsen, men Justitsministeren har — efter mit Kendskab til Manden — sikkert haabet at faa sine Aandsprodukter offentlig frem, og har han det ikke, saa kunde jeg skrive et morsomt Paradoks — et, jeg selv har lavet — om ham, men da jeg er mig mine Handlingers Rækkevidde bevidst, undlader jeg det.

Splds.

Stalins Rolle i Spanien

I Kontra-Revolutionens Tjeneste

Det ser i Øjeblikket ud, som om der bag Kulisserne er afsluttet en storpolitisk Kohandel om det spanske Folks Fremtidsskæbne.

Paa den ene Side staar Tyskland og Italien bag Franco, fordi de har Interesser i de spanske Grubers Metal til Krigsbrug og i Kolonierne til Varemarked.

Paa den anden Side staar engelsk, belgisk, hollandsk og fransk Kapital med store Summer investeret i den gamle spanske Industri og Storhandel.

Sejrer Franco, vil disse Lande miste Størsteparten af deres Kapital og hele deres Indflydelse.

Sejrer det kapitalistiske Demokrati i Spanien, repræsenteret ved Folkefronten, vil Fascistlandene miste de mægtige Kapitaler, de har investeret i Francos Oprør, og Muligheden for Tilfredsstillelse af deres Hunger efter Raamaterialer, Koloni- og Markedsomraader — og Kapitalismen og Demokratiet fortsætter Udbytningen af Spaniens revolutionære Land- og Industriproletariatet, der er repræsenteret af C. N. T. og F. A. I.

Under de to Organisationers Førerskab har Arbejderne i hele Katalonien og i store Dele af Spanien, som Franco ikke har besat, taget Jorden og Fabrikerne i Besiddelse som Samfundsejendom. afskaffet den kapitalistiske Udbytning til Fordel for en Overgangsform til Kommunismen hvor foreløbig er indført social Lighed i Arbejdspligt og Løn for alle Arbejdsføre — hvis de vil have noget at spise.

Hvis denne Part sejrer, vil baade de fascistiske og demokratiske Kapitalistlande miste deres investerede Kapitaler og alle fremtidige Muligheder for at udbytte det spanske Folk.

Denne Part havde allerede sejret, hvis ikke Franco havde faaet den mægtige Hjælp fra de fascistiske Lande.

I Overensstemmelse med den Kendsgerning, at sejrede Franco, saa var der Mulighed for, at de demokratiske Kapitalistlande kunde redde lidt af sin Kapital og muligt i Fremtiden kunde faa Anledning til at udbytte det spanske Folk, saa England og Frankrig hellere Franco sejre end Spaniens Arbejdere og Bønder — da alt Haab saa var ude.

Det er disse afgørende Interesser, der først af alt har været udtrykt i disse Landes Ikke-Indblandings-Politik.

Da Sovjet-Unionen bl. a. af Hensyn til sin Anseelse og Prestige i Verdensproletariatet — bortset fra alle Partiretninger — maatte til at hjælpe det spanske Arbejderfolk i dets frygtelige Kamp mod Verdensfascismen, var vel ikke mange revolutionære Arbejdere Verden over i Tvivl om, hvor »Arbejderstaten« Sovjet-Unionen maatte og vilde stille sig i denne Trekant af kæmpende Interesser.

Denne Arbejderstat af russiske Arbejder- og Bonderepubliker, der har taget Verdenspatent paa Kommunismen, maatte selvfølgelig stille sig paa det spanske Proletariats Side i Kampen mod Kapitalismen for den sociale Revolution!

Ja, saaledes maatte vel alle revolutionære Arbejdere tro.

I Dag maa de desværre tro om igen.

Ganske vist stod Spaniens lille kommunistiske Parti, der ved Valgene i Februar kun talte 25,000 Medlemmer og kun mønstrede ca. 60,000 Stemmer, allerede da tilsluttet »Folkefronten«, men de syndikalistiske Arbejdermasser stemte jo ogsaa den Gang paa Folkefronten for at faa Kammeraterne ud af Fængslerne — saa det behøvede jo ikke at betyde, at det kommunistiske Parti af den Grund vilde svigte den sociale Revolution til Fordel for Kapitalismen.

I Begyndelsen af Kampen mod Franco var Kommunisterne ogsaa meget tolerante overfor de andre Retninger inden for den spanske Arbejder- og Bondebevægelse og indtog beskedent den Plads, deres ubetydelige Minoritet retfærdigt levnede dem.

Men allerede kort efter, at de første Vaaben- og Vareleverancer har fundet Sted fra Sovjet-Unionen, skifter Tonen i deres Partipresse, og flere og flere Blade fra Partiet ser Dagens Lys, og et mægtigt Agitationsapparat sættes ind med mere og mere aaben Front, først mod Lenins og Trotskis Tilhængere og senere ogsaa mod den syndikalistiske Arbejderbevægelse. —

Ved en Undersøgelse af de Kilder, hvoraf de øser deres mægtige Pengemidler, viste det sig, at de i Begyndelsen ved Hjælp af en Sekretær i Paris uretmæssig havde tilegnet sig store Summer af de

(Fortsættes Side 4.)

Nyt Underslæb i Afd. 1.

Efter hvad Medlemmer af Afdeling 1 inden for »Kvindelig Arbejderforbund« meddeler os, er det galt igen med Pengeforholdene. Saa vidt vore Meddelere er det denne Gang dog en mindre Sum paa 6 à 700 Kr. De arbejdsløse Medlemmer havde været samlet flere Hundrede til et Møde og krævet, at nu skulde der forlanges en grundig Politiundersøgelse og Kasserevision fra Arbejdsløshedsdirektoratet.

Dagen efter, at vi modtog denne Meddelelse, kom vore Meddelere igen og fortalte, at Rygtet gik mellem de Arbejdsløse, at Alvilda Andersen havde henstillet, at man ikke henvendte sig til Arbejdsløshedsdirektoratet med Sagen, da man saa kunde risikere, at al Understøttelse blev standset til Afdelingens arbejdsløse Medlemmer.

Vi maa dog afvise dette Rygte. Forbundets Formandinde kan næppe have udtalt sig saaledes, da en Anmeldelse til Arbejdsløshedsdirektoratet selvfølgelig aldrig kan faa den Virkning, at de Arbejdsløse straffes, fordi en eller anden Tillidskvinde forgriber sig paa betroede Midler.

Desuden bærer Afdelingsbestyrelsens Medlemmer Ansvaret for Kassen overfor Hovedkassen, ligesom Hovedbestyrelsen for Forbundets Arbejdsløshedskasse bærer Ansvaret overfor Direktoratet.

Saa vil Afdelingens Medlemmer høre et godt Raad, saa sæt alle Kræfter ind paa at faa ryddet ordentlig op en Gang for alle og saa uanmeldt kritisk Revision i Fremtiden med hurtige Besøg efter hinanden.

Dette er den eneste sikre Vej til ordentlige og stabile Forhold i Afdelingen — og det har der, efter alt, hvad der nu er oplyst, længe trængt til — nemlig en ordentlig Blodfornyelse i Ledelsen og lidt mere vaagen Agtpaagivenhed hos Medlemmerne.

Hvor har det gamle Regimente kørt rundt med Medlemmerne og deres surt erhvervede Penge!

Lad det nu være nok. Tag Opgøret! Medlemmerne kommer ikke over paa Socialhjælp af den Grund!

Gadespejlet

Holger Danske i sin Kasemat
springer op, naar Danmark er i Fare,
Skæget, som er vokset fast, han glat
frigør ved at skifte Stilling bare.

Danmarks Thorvald skifter Standpunkt glat;
Hæren skal nu gøres stærk herhjemme;
men de Radikale gør hans Kasemat,
Skæget sidder lidt for fast i Klemme.

□

Aktierne steg mægtig i sidste Uge. Obligationerne steg, Arbejdsløshedstallet steg, det maa da blive godt med al den Stigning her i Danmark — vi er jo alle i den samme Baad!!!

□

Radioens Præsidium kommer til at bestaa af en Overdirektør og 3 Underdirektører, førstnævnte med det fulde Ansvar overfor Staten.

Bliver det efter de nu parlamentariske Regler om Ansvar, som Borgmester Pedersen har indført i Kommunen, maa man beklage — Underdirektørerne.

□

Et Barn er myrdet af Banditter i Amerika. Hele Verden sitrer af Medfølelse og Harme over Udaaden. Løgn og Hykleri. I Hundredvis af Børn er blevet myrdet i Spanien, og hver Dag myrder Banditterne Børn under Bifald af den samme offentlige Mening.

□

»De Unges Grænseværn« havde Agitationsaften i Radioen og de unge Socialdemokrater luftede selvfølgelig deres paabudte ny militaristiske Indstilling. Man fik serveret den Borgbjergske sofistiske Spidsfindighed om Nationalisme som Forudsætning for Internationalisme, og man var fræk nok til at understrege, at den internationale Solidaritet mellem Arbejderne var det eneste Grundlag, disse kunde bygge paa.

De spanske Arbejdere, der i over et halvt Aar har kæmpet paa Livet løs mod Kapitalister, Nazister og Fascister, har ikke mærket noget til denne Solidaritet fra Socialdemokraternes Side — tværtimod. Herhjemme, som overalt, hvor der er socialdemokratisk Regering, har man endda forhindret og modarbejdet, at en Indsamling blev effektiv, for ikke at tale om virkelig solidarisk Støtte.

□

Andreas Vinding, »Politiken«s Korrespondent, der ved Begyndelsen af det spanske Oprør forherligede Franco, er vendt hjem og har holdt Foredrag i København om Begivenhederne i Spanien. Han hævdede at være omvendt, og hans Sympati var nu paa Regeringens Side. Intet er mere ligegyldigt; men det er karakteristisk for »Politiken«, at end ikke sin egen Korrespondents Foredrag turde Bladet referere sandfærdigt, fordi det gik Kapitalisterne imod.

Niels Møller Sagen

Selv den ondsindede Sladder bringes i Anvendelse mod den værgeløse Arbejder

Vi maa endnu engang se lidt nærmere paa Hr. Reservelæge *Ag. Møllers* Erklæring fra hans Besøg hos Niels Møller i hans Forældres Hjem.

Lad os da klart og tydelig fastslaa, at vi ikke bebrejder Lægen, at han siger, at Niels Møllers Fader var vred, og at Lægen af den Grund ikke kunde gennemføre den paatænkte Undersøgelse af Sønnen. Alt dette vil vi holde for sandt og rigtigt.

Men vi maa paa det kraftigste protestere imod, at Lægen i et offentligt Dokument *injurierer* den *gamle Fader som Kværulant, hvis Haand altid er knyttet mod Samfundet!*

For det første ved Lægen ikke noget afgjort om, hvorvidt gamle Møllers Haand altid er knyttet mod Samfundet.

Og dette vedkommer iøvrigt hverken Lægen eller Socialministeriet i nærværende Sag.

Dernæst er det en Fornærmelse at paastaa, at Møllers Fader er Kværulant, fordi han er vred over den Maade, Sønnen er behandlet paa af de offentlige Myndigheder. *Kværulation er vedvarende grundløse Vredesudbrud!*

Men gamle Møllers Vrede er aldeles *ikke grundløs!*

Den er grundigt underbygget af den oprørende og — efter vor Opfattelse — ulovlige Behandling, Niels Møller har været Genstand for fra Myndighedernes Side. Dette gælder først af alle Sogneraadet og Socialudvalget i Alderslyst.

Men det gælder ogsaa Overmyndighedens Forsøg paa at dække Socialudvalgets lovstridige Indlæggelse paa Tvangsarbejdsanstalten ved nu ved Lægens Bistand at gøre Niels Møller aandssvag!

Gamle Møllers Vrede er velbegrundet i uomstødelige, foreliggende Kendsgerninger.

Hans Vrede er ikke blot begrundet i almen menneskelig Retfærdighedssans, men ogsaa i Sociallovens Paragraffer, og vi er Tusinder af Mennesker i dette Land, der fuldt og helt deler denne Vrede med gamle Møller, og vi vil have os meget frabedt af den Grund at blive stemplet som Kværulanter, selv om Fornærmeren er Reservelæge ved en Aandssvageanstalt.

Lægen har i sin Erklæring forud taget Parti, og har derved diskvalificeret sig selv som lægelig Dommer.

Vi kan ikke se bedre, end at Hr. Reservelæge Ag. Møller i den Maade, han udlægger gamle Møllers Optræden paa, forud har taget Parti i Sagen *for* Myndighederne og *mod* Niels Møller.

Uden Grund og uden Nødvendighed beskæftiger han sig med *Aarsagen* til Faderens Vrede og stempler ham som en asocial Kværulant.

Dermed siger Lægen, at Myndighederne ingen Skyld har i Sagen.

Dette er en politisk Partitagen forud, der intet har at gøre med den tolerante Læges rent lægelige Pligt og Arbejde i Sagen!

Hverken Niels Møller eller vi, hans Kammerater, kan efter dette have nogen Tillid til denne Læges »Diagnose«!

Vi vil derfor anse det for berettiget, om Niels Møllers juridiske Konsulent paa Grundlag af Ag. Møllers Erklæring kræver ham kasseret som afgørende Undersøger af Niels Møllers Mentaltilstand.

Iøvrigt staar vi igen her ved det store og for os dybt uretfærdige Forhold, at Forsikringsselskaber og Statens Invalideforsikrings Pligter overfor de Forsikrede afgøres af Læger, der er økonomisk afhængige af de Institutioner, der skal bære Pligten.

Vi er fuldt fortrolig med Indignationen fra disse Lægers og Institutioners Side, naar dette Spørgsmaal berøres, men nok saa megen Indignation ophæver ikke det Interesseforhold, der faktisk er, og som krænker Retsbevidstheden om en aldeles uangribelig og upartisk lægelig Afgørelse.

Hr. Ag. Møllers Erklæring peger igen paa dette Forhold, selv om han ikke direkte lønnes af disse Myndigheder, han saa aabenbart forud har taget Parti for.

En Tosse kan spørge om mere end ti Kloge kan svare paa.

Hr. Læge Ag. Møller refererer gentagne Gange, at gamle Møller kalder Lægernes Spørgsmaal til Sønnen for: *beskidte Spørgsmaal!*

Ja, Lægen maa undskylde, at vi gaar lidt i Detailen. Men naar man nu er Mentalundersøger, er det saa ikke at aftegne sin egen Størrelse, naar man saa energisk refererer, at en gammel Arbejder og Fader, der er vred, og hvis Sprogrigdom ikke er saa varierende og fint nuanceret, som naar man har gaaet paa Latinskole og paa Universitetet i Stedet for et langt Liv at have været Grovarbejder, ja, at denne gamle Grovarbejder bruger Ordet »*beskidt*«?

Jo, i Sandhed, det er nok værd at gentage hele 2 Gange i en officiel Lægeindberetning til Socialministeriet.

Mænd af det Format burde i alle Tilfælde ikke have Ret til at afgøre andre Menneskers Livsskæbne!

Vi maa iøvrigt, uden at bruge hans Betegnelse, erklære, at vi godt forstaar gamle Møller, medens vi ikke forstaar Lægernes Fremgangsmaade.

At tale til en voksen Mand, som var han et Barn, er en Fornærmelse. Og stiller en lægelig Undersøger saadanne barnlige Taabespørgsmaal til en voksen Mand, er det ikke blot en Fornærmelse, men *en Provokation til Forløbelse eller Forvirring!*

Et ganske normalt Menneske, som Niels Møller er, maa føle og opfatte disse Spørgsmaal saaledes.

Ja, vi vil paastaa, at den Mand, der ikke gjorde dette, maatte jo være aandssvag.

Kan Lægerne ikke forstaa dette? Den virkelige Psykolog stiller ikke barnlige Taabespørgsmaal til Objektet, men taler med ham paa en ligefrem Maade om dagligdags Forhold, hvorunder Samtalen umærkelig føres over, hvor Undersøgeren ønsker den, og hvor Objektet uvægerlig, uafvidende afsløres sin Intelligensgrad.

I Overensstemmelse med Niels Møller og hans Faders Opfattelse af Lægernes Spørgsmaal — eller rettere Karakteren i dem — vil vi her nedlægge den skarpeste Protest mod de to undersøgende Lægers Fremgangsmaade overfor Niels Møller.

Et lille Tilbagetog, men samtidig en Sladderhistorie som Grundlag for en Tvangsindlæggelse.

I Hr. Ag. Møllers Erklæring siger han bl. a.: »Man fik Indtryk af, at *Niels* ogsaa under Amtslægens Undersøgelse har været en Del ophidset, saa at han muligt vil vise sig at have lidt højere Intelligens, end denne angiver.« (Tænk!)

Vi har i Citatet kurciveret Ordet *Niels* for at gøre opmærksom paa, at Niels Møller, der er 32 Aar, allerede i denne Læges Erklæring er blevet »*en Dreng*«, man nævner ved Fornavn! For det er vel ikke rent *kammeratlig*, denne Betegnelse bruges?

Vi peger paa dette lille Træk og sammenholder det med, at Lægen samtidig erklærer, at han ikke har kunnet undersøge Niels Møller, men et forud indtaget Standpunkt.

Det samme kommer frem i Slutningsbemærkningen om, at han (N. Møller) med Rette kan betegnes som aandssvag og sandsynligvis aandssvag i en saadan Grad, at han bør steriliseres.

Naar Lægen ikke har kunnet undersøge N. Møller, hvorledes kan han saa stemple ham som aandssvag endog i den Grad, at han bør steriliseres?

Vi spørger: Har Aandssvagelæger ikke Pligt til at være logiske?

Mangel paa logisk Sans er som bekendt ogsaa et Udtryk for Aandssvaghed!

Det er som om Hr. Læge Ag. Møller selv har tvivlet lidt paa Styrken i sin egen Argumentation siden han har fundet det i Overensstemmelse med sin egen og Socialministeriets Værdighed at anbringe følgende Pasus i Erklæringen:

»*Paa Socialkontoret mente man det »sandsynligt«, at han allerede er ude efter en ny Kæreste. Han bør derfor snarest indlægges til Observation.*«

Vi kunde nu fristes til at spørge Hr. Læge Ag. Møller, hvilken Betydning han tillægger det lille Ord »*allerede*«. Der er nemlig gaaet et halvt Aar fra Niels Møller forlod sin Hustru, og til Lægen bruger det lille Ord: »*allerede*«!

Men lad det være; der er jo paa Seksualomraadet ogsaa fortrængte Komplekser, som man ikke bør være saarende nærgaaende overfor.

Men nu den hele Pasus. Den udtrykker jo ikke andet, end hvad ordentlige Mennesker betegner som *Sladder!*

Og Brugen af Ordet »*sandsynligt*« i den Forbindelse, hvori det her bruges, giver hele Paastanden Sladderens ubestemte afskyelige Karakter: Saadan siger man, og *sandsynligt* er det saadan o. s. v., men jeg har ikke sagt det *bestemt!*

Idet vi dokumenterer, at vi saa dybt er man sunket i offentlige Kontorers og offentlige Skrivelsers Moral, tager vi altsaa Læge Ag. Møllers Gengivelse af, hvad han har erfaret paa Socialkontoret i Alderslyst, for sandfærdigt Referat!

Vi kan altsaa kun henholde os til, at Socialkontoret i Alderslyst er Kilden til denne Historie i Indberetningen til Socialministeriet.

Vi har talt med Niels Møller om denne Historie i Lægens Erklæring, vi har talt med hans Venner og Kammerater, hans daglige Omgangskreds, og alle har enstemmigt stemplet den *som ondsindet Sladder, bag hvilke der ikke fandtes Skygge af sandfærdig Realitet!*

Vore Læsere vil give os Medhold, naar vi staaende overfor saadanne Midler har sagt, at Niels Møller Sagen var en af de største Skandaler i dansk offentlig Liv, vi længe havde oplevet.

Vore Læsere vil erfare, hvor forsvarsløs og uhjælpelig fortabt den enkelte fattige Arbejder staar overfor en saadan Behandling fra Myndighedernes Side, men de vil ogsaa i næste Nummer erfare, at det alligevel betyder noget, naar hans Fagforening og Kammerater slaar Kreds om ham og værger ham.

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1,50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 236,32. Det er nemlig bekvemt. Bladet bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Hvad med Minister Steincke selv

Justitsministeren truer indirekte et Medlem af Nævningedomstolen, fordi hun hævder, at Retsbelæringen ikke var upartisk

I Anledning af, at et Medlem af Nævningsdomstolen i Lægesagen, Fru *Karen Helmstedt* paa et Møde i »Borups Højskole« bl. a. har udtalt, at Retsformandens Retsbelæring ikke var upartisk, fremsætter Justitsminister Steincke en Række Udtalelser i hans Partiblad »Soc.-Dem.« Lørdag d. 16. Jan., der konkluderer i en indirekte Trusel om Tiltale efter Injurieloven, idet Hr. Steincke direkte udtaler:

Men en Bemærkning om, at Retsformandens Retsbelæring ikke har været upartisk, er jo i meget ubehagelig Grad i Nærheden netop af Injurielovgivningen.«

Men naar nu Forholdet er det, at ikke blot Fru Helmstedt mener dette og har sagt det, men at det højt og tydeligt blev sagt i selve Retssalen af Dr. Leunbach, der stemplede Retsformandens »Retsbelæring« som et nyt Aktorat, og at samme er fremhævet her i »Arbejdet«, saa er det mærkeligt, at vedkommende Retsformand endnu ikke har følt sig beføjet til at bruge den omtalte Injurielovgivning.

Men i Stedet for nu at forsøge at standse den formentlig noget generende Tale om Retsformandens ikke upartiske Tale ved Henvisninger til Injurieloven var det saa ikke bedre, at den ellers meget talende Justitsminister f. Eks. i Radioen, som Hr. Steincke til Tider ikke er saa ked af at beslaglægge, en Gang for alle belærte os Lægfolk, hvad man skal forstaa ved

en upartisk - altsaa lovlig - Retsbelæring i Henhold til Loven om Nævningeting.

For at give Justitsministeren en konkret Anledning til denne »Retsbelæring«, vil vi pege paa den Kendsgerning, at vi ikke er saa faa Mennesker, der overværede Retsbelæringen i Lægesagen, som for fuldt Alvor mener, at den ikke var i Overensstemmelse med Nævningeloven eller de Krav, man med Billighed kan stille til en *upartisk* Retsbelæring.

Vi er virkelig saa »lægmandsagtige«, at vi absolut maa betragter det som en partisk Retsbelæring, naar Retsformanden opfordrer Nævningene til at dømme efter Loven og dermed direkte nævner Straffeloven!

Nævningene skal aldeles ikke dømme eller afsige deres Kendelse i Henhold til, at Straffeloven fastsætter Straf for den Forseelse, Tiltalte er anklaget for.

Nævningeinstitutionen vilde i saa Fald være komplet meningsløs. Og Nævningeloven tildeler heller ikke Nævningene den Opgave.

Men det var netop lige det, Retsformanden gjorde i sin Retsbelæring overfor Nævningene. Han gjorde udtrykkelig opmærksom paa, hvad den gældende Straffelov sagde om de paaklagede Forhold.

Ja, Retsformanden indskrænker sig end ikke hertil, men henviste endog ligesom Statsadvokaten til en Straffelov, som eventuelt vilde komme, nemlig Justitsministerens Forslag.

Og dette blev gjort med en Motivering, der efter vor Opfattelse var lige saa forkastelig som upartisk Retsbelæring som selve Henvisningen.

Denne Motivering gik nemlig ud fra, at dette Forslag repræsentere de Folketingstallet eller i hvert Fald den offentlige Mening.

Vi skal erkende, at Statsadvokaten langt mere udelukkede denne Side af Sagen, men netop i Henhold til denne Udførlighed hos Statsadvokaten virkede Formandens Retsbelæring paa alle Lægfolk som et Supplement til Aktoratet.

Og netop overfor dette Forhold maa vi som Lægfolk nedlægge den skarpeste Indsigelse.

Lige saa lidt som Nævningene skal afsige deres Kendelse om, hvad der staar i Straffeloven, lige saa lidt skal de afsige deres Kendelse i Henhold til »Folketingstallets Mening« eller i Henhold til »den offentlige Mening« og i endnu mindre til en ikke færdig Lov paa Kompromisanstalten »Christiansborg«.

All dette vedkommer ikke Nævningene, og i en Belæring om deres Pligt som Nævninge at anføre alt dette, er efter vor Opfattelse ikke blot i Strid med Loven og Lovens Hensigt, men til direkte Skade for de Anklagede.

Det, Nævningeloven i al sin Ligefremhed kræver af Nævningene, er dette ene — og *kun dette* — i *Overensstemmelse med deres samvittighedsfulde personlige Overbevisning at svare skyldig eller ikke-skyldig i de Spørgsmaal, der af Retsmyndighederne rettes til dem om de Anklagedes Handlinger.*

Nævningene skal afgøre, om de Anklagede skal dømmes efter Straffeloven eller de ikke skal dette.

Nævningenes Kendelse er i sin retslige Autoritet hævet over Straffeloven!

Deres Opgave er netop at *afgøre*, om *Straffeloven skal bringes i Anvendelse i det paaklagede Forhold eller den ikke skal dette!*

Hvis dette ikke er Nævningelovens Hensigt og Mening, saa er selve Nævningeinstitutionen meningsløs.

Regeringspressens aandsvage Pladder i Forbindelse med Justitsministerens Henvisning til Injurieloven.

Naar tidligere Nævningeting — i deres fulde Ret — har frikendt for Forhold, der i Henhold til Straffeloven var strafbare, saa har Regeringspressen, særlig »Soc.-Dem.«, raabt om, at det var forkasteligt og meningsløst.

Vi har særligt talt ansvet den Slags Skriverier for aandssvagt Agitationspladder og Udtryk for Bladets reaktionære Standpunkt i Seksualspørgsmaalet.

Og naar vi nu møder en Retsbelæring, der i hele sit faktiske Indhold i sine direkte Udtalelser og i sine indirekte Virkemidler forudsætter akkurat det samme Grundsyn: At Nævningene i deres Kendelse skal tage Hensyn til, om Straffelovens Bestemmelse om Straf og Strafudmaaling for det paaklagede Forhold, da er det, vi absolut maa reagere.

Og naar vi saa reagerer, saa har Justitsministeren ikke andet end en daarligt dulgt Trusel om Injurieloven og dens Straffeparagraffer.

Vi for vort Vedkommende vilde finde det mere passende af Justitsministeren enten at give os en logisk Forklaring paa, hvorfor vi tager Fejl, eller ogsaa anvise os en fremkommelig Vej, hvorved vi kunde faa tiltalt og straffet en Retsformand, der i sin Retsbelæring krænker Nævningelovens Ord og Mening og derved vildleder Nævningene til Skade for de Anklagede.

Og saa en Justitsministers Opførsel.

Der findes Lande, hvor Nævningene holdes isolerede fra Offentligheden under hele Retsbehandlingen, indtil deres Kendelse er faldet.

Her i Landet er vi ikke saa strenge, men selv her har vi et gammelt Ord, der hedder »*Stilhed, medens Retten sidder!*«

Meningen hermed er lige til, den at man undlader at paavirke de, der skal dømme, saaledes at de kan dømme efter deres bedste personlige Skøn.

Medens hele Forundersøgelsen stod paa, men i Særdeleshed lige inden Retshandlingen skulde finde Sted, var særlig »Soc.-Dem.« fuld af Angreb paa den Retsopfattelse, der laa til Grund for de anklagede Lægers Handlinger.

Men i Særdeleshed var der en Person her i Landet, der brugte sin høje Stilling til baade i Presse og Radio at slaa ned paa samme Retsopfattelse og paa Nævningenes Frifindelse og til Agitation for effektive Straffebestemmelser for »Fostermorderne« osv. af samme reaktionære Tankesæt.

Denne Person var Hr. Steincke.

Vi spørger samme Hr. Steincke, om det er derfor, han ikke har andet Argument i hele denne Sag end en Trusel om et lurvet Injuriesøgsmaal mod en kvindelig Nævning, der føler sig vildledt? Er De bange for at komme til at sidde Side om Side med Retsformanden?

Det skal De ikke være, thi for den logisk tænkende og retsbevidste Del af Folket sidder De der allerede.

A.

Send dem en Hilsen i Fængslet

Som det er fremgaaet af Dagspressen, har nu Lægerne Tage Philipsen og J. H. Leunbach begyndt Afsoningen af den idømte Fængselsstraf. For Th. Philipson 40 Dage og J. H. Leunbach 3 Maaneder. Det samme gælder den dømte Sygeplejerske Fru Perlmutter.

Enhver af vore Læsere, der er imod de uretfærdige Domme, opfordrer vi til at sende dem en Hilsen i deres Ensomhed, ikke blot som en personlig Sympatitilkendegivelse over de ideelle Mennesker de alle tre er, men ogsaa som en personlig Protest mod det reaktionære Regimente herhjemme, der har fremprovokeret disse lige saa uretfærdige som meningsløse Domme.

Deres Adresse er (Navnet), Box 264, København V.

Lad dem vide, at de ikke er alene, at Tusinder Hjerter slaar i Takt med deres uden for Murene, og at Frisindet ikke ligger dødt, fordi det lykkedes den afskyelige Reaktion i denne Omgang at tilføje dem et Slag.

Vi sender dem alle hver en Hilsen en af de første Dage.

Sidste Nyt fra Idiotia

Vi spørger Læge Philipsons unge Hustru: »Naah, hvorledes med Humøret?«

»Aah, kun godt, jeg har jo ham at lege med, medens Manden er borte!«

Den unge Moder peger smilende hen paa Gulvet, hvor der ligger en dejlig Menneskeunge med alle fire Lemmer kastende i Luften.

»Ved De, hvad Manden bestiller?«

»Aah ja, han er blevet ansat ved den moderne Industri. Han sidder i Cellen og snitter »Legetøjsbiler« med en lille Kniv.«

Fru Philipson ler, saa vi mistænker hende for, at hun vil drille ham med det, naar han kommer ud til hende igen.

Det er sidste Nyt fra Landet »Idiotia«. En Mand bruger mange Aar til en dyr Uddannelse som Læge, og naar Samfundet første Gang lægger Beslag paa hans Arbejdskraft, saa sættes han til at snitte Legetøjsbiler med en Tollekniv.

Naar han har udført dette Idiotarbejde i 40 Dage, saa lukkes han ud igen, [illegible] forbydes at udøve Lægegerning!

Er det dem paa »Det Hanse« eller os, [illegible], der er de største Idioter?

Undskyld at en Borger i »Idiotia« spørger.

Hvad mener De, Hr. Justitsminister?

Jagten paa den Fattiges Cigaret

Vi har modtaget følgende:

Den siddende Regering har gjort sig bemærket ved paa alle Omraader af vort Forbrug kunstig at forhøje dette til Fordel for Storkapitalismen og Statskassen.

Dette gælder ikke mindst Tobakken, og da særlig Arbejderungdommens Forbrug af Cigaretter.

En almindelig Pakke Cigaretter med 10 Stk., f. Eks. »Cecil« eller »North State« koster i Udførsel 16 Øre, medens Køberen her i Landet skal betale 40 Øre for den.

Staten tager altsaa 24 Øre eller de tre Femtedele af disse 40 Øre uden at give Køberen det mindste til Gengæld — *medens Røveren*.

For at forhindre, at de Fattige — altsaa Arbejderne og særlig vi, den arbejdsløse Ungdom, ruller Cigaretter selv og forhindrer at give sig selv os de storkapitalistiske Foretagender, der fremstiller Cigaretter, har Staten kunstig forhøjet Prisen paa Cigaretpapir fra 15 Øre pr. 100 Stk. til 3,00 Kr. pr. 100 Stk. Altsaa en ganske vanvittig Forhøjelse, hvis Formaal ikke er til at tage Fejl af, nemlig at tvinge os unge Arbejdere til at lade sig *brandskatte* af *Staten og Cigaretfabrikkerne!*

Da den almindelige Tilbagegang i Arbejdernes Reallon men i Særdeleshed den mægtige Arbejdsløshed har bevirket, at Tusinder Arbejdere og Arbejderungdom ikke kan betale disse Røverpriser for Cigaretter, har Indsmuglingen af Cigaretpapir og Selvrulning efterhaanden — og ganske naturligt — taget et stort Omfang.

Dette Forhold har igen skabt Toldvæsenet og Politiet et stort Arbejde med Jagt — særlig paa Søfolk —, der indsmugler Cigaretpapir og derved skaffer Arbejderne Cigaretten til en overkommelig og rimelig Pris — ca. 1½ Øre pr. Cigaret.

Dette maa selvfølgelig ikke finde Sted. De Borgere, der ikke har Raad til at lade sig udplyndre af den hensynsløse Storfinans og den lige saa hensynsløse Statsmagt, de maa *ikke* ryge!

Og hver Gang Politi og Toldbetjente gør et »Kup« og »napper« et Par Søfolk med nogle Hundre-

„ARBEJDET“

Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark

Redaktion:
Hvidovrevej 2 St.
København Valby

Expedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

de Pakker Cigaretpapir, saa fremstilles de ikke blot i Regeringens og Kapitalisternes Blade som nogle Forbrydere, men samtidig udregnes der hver Gang, hvor mange hundrede Tusind Kroner Staten bedrages for af disse Cigaretpapir-Smuglere!

Disse gentagne Paastande er i dobbelt Forstand løgnagtige.

For det første er der jo intet Menneske, der køber Cigaretpapir med den Røverpris, Staten har sat paa det.

Dermæst har de mange Tusinder, der nu ruller Cigaretter af det indsmuglede Papir, ikke økonomisk Evne til at købe og ryge de af Staten fordyrede Cigaretter.

Det er altsaa Løgn — oplagt og uforskammet Løgn —, naar Regeringspressen paastaar, at Indsmuglerne skader eller snyder Staten for saa og saa mange hundrede Tusind eller Millioner Kroner — tværtimod!

Sandheden er, at Titusinder af Selvrullere slet ikke kunde bruge Tobak, slet ikke købte Tobak, om de ikke kunde købe det billige indsmuglede Cigaretpapir!

Da Staten ogsaa paa Røgtobakkens Omraade optræder som Banderoletyv, er den faktiske Sandhed, at Cigaretpapir-Smuglerne skaffer Staten Tusinder og atter Tusinder af Kroner i Indtægt, som den ellers ikke vilde faa.

Det faktiske Forhold er altsaa lige modsat af, hvad den løgnagtige Regeringspresse paastaar, hver Gang Regeringens Vagthunde har fanget en stakkels Sømand.

Men det er snart blevet saadan her i Landet, at vi Fattige ikke maa være her uden som en Art 2. Klasses Mennesker med Forbryderstemplet paa os — ikke engang en stakkels Cigaret maa vi købe billigt mere, uden at vi skal generes af det forbandede Pak af fede Snyltere, der rundt i alle Etater, paa alle Livsomraader og i Hærskarer af offentlige Kontorer betales fedt af Folkets Frembringelser for at passe paa os og genere os og gøre vor fattige Tilværelse endnu mere trøstesløs og grau.

Der dannes mange Bevægelser og Organisationer med alle mulige Formaal. Var det ikke snart paa Tiden, at vi, den fattige Arbejderungdom, dannede en Kæmpebevægelse for Udryddelse af hele det offentlige Komplot af Snyltere, der lever højt paa kunstig Opskruning af Prisen paa vore Fornødenheder.

Hvem har afgjort, at de dovne og unyttige Rigsdagsmænd, der bevilger sig selv 5 à 6000 Kr. om Aaret for at »stemme« paa Kommando, engang hver tredie Dag, at de har Ret til at nyde gode Cigarer, medens den elendigste Cigaret skal fratages mig gennem de Aagerpriser, de lægger paa den?

Og hvem har afgjort, at naar jeg uden om disse Aagerpriser søger at skaffe mig en billig Cigaret i Forhold til mine Indtægter, at jeg saa er en Forbryder?

Hvem andre — spørger jeg — end akkurat de samme velaflagte, vellønnede, velklædte og velernærede Rigsdagsmænd.

Maa jeg spørge, hvem skal værne os fattige unge Arbejdere mod deres Udplyndring og deres Politibetjentes Forfølgelse.

Vi jages ud af Arbejdspladsen! Vi forbydes at ernære os ved hæderligt Arbejde! Vi hundses værre end Slaver paa Socialkontorerne! Vi bydes en Understøttelse, hvoraf vi end ikke fysisk kan ernæres. Og forsøger vi saa at skaffe os en billig »Smøg«, saa staar der paa Kontrolstederne forklædte Politi- og Toldbetjente, der som Ulve falder over en fattig Kammerat, der sælger lidt Cigaretpapir, bøjer Armene om paa Ryggen af ham, ud i Bilen og Bøde og Fængsel og ofte Navn og Adresse i Regeringens Smudspresse for yderligere at ramme ham.

Jo, det er et nydeligt Demokrati!

Jeg vil gerne spørge, om Naziregimentet i Tyskland udplyndrer, slænder og forfølger Tysklands fattige Arbejderungdom værre end det Regime herhjemme, som den forhenværende Tobaksarbejder, nuværende Renegat og kapitalistisk Levemand, Th. Stauning, staar i Spidsen for?

Jeg maa tilstaa, at jeg er begyndt at tvivle derom.

Ung Arbejdsløs.

— — —

Til foranstaaende Artikel skal vi bemærke.

At der sikkert ikke er megen Forskel paa den Maade, den arbejdsløse Ungdom behandles i Tyskland og i Danmark. Meget værre end her kan det da ikke være, naar der skal holdes Liv i den tyske Ungdom til Kanonføde.

Med Henblik paa Cigaretterne skal vi oplyse følgende. Det er ganske rigtig, at Prisen paa den nævnte Pakke Cigaretter i Transitudsalget er 16 Øre. Af disse 16 Øre er Udsagets Profit $6^{3}/_{4}$ Øre. Fabrikens Profit er et lignende Beløb, medens Resten er Udgift til Tobak, Papir og Told. Til *direkte Arbejdsløn* for de 10 Cigaretters Rulning og Indpakning kan højst regnes fra $^{1}/_{2}$ til $^{3}/_{4}$ Øre.

Af de 40 Øre, de 10 Cigaretter koster, kan højst godt 2 Øre regnes i Arbejdsløn for Raamateriale og færdigt Produkt. *De 38 Øre er kapitalistisk Profit og statsligt Røveri.*

Dette er dansk Planøkonomi 1937 under socialdemokratisk Førerskab.

Red.

Engelske Frivillige til Spanien

De rejser trods Regeringens Forbud.

Til »Arbetaren« skrives fra London: Den engelske Regerings Forbud mod »Hværvning« af Frivillige til Spanien tages ikke altfor alvorligt af dem, der ønsker at rejse. Forbudet baseres paa en tilfældig Lov af 1870, som ikke er bleven fulgt siden, og hvis Gyldighed er tvivlsom. Desuden driver de Arbejderpartier, der sympatiserer med det spanske Folk, ikke nogen Hværvning. Hidtil har man kun søgt at hjælpe en Del Sygepassere og militæruddannede Arbejdere og Studenter til Spanien, som i alle Tilfælde havde til Hensigt at stille sine Tjenester til den spanske Milits Raadighed.

Det uafhængige Arbejderparti har ved Indsamlinger af Pengemidler og Fornødenheder muliggjort Rejsen for ca. 100 Partimedlemmer til den spanske Front. Kun saadanne bliver godkendt, som er fuldstændig frit stillet med Hensyn til Paarørende og ikke er Forsørgere.

Det uafhængige Arbejderpartis Frivillige modtages i Barcelona af P. O. U. M.s Militskomité, og de agter sig alle til den Internationale Kolonne paa Aragonfronten. De holder sig med egen eller skænket Udrustning og modtager ingen Erstatning. Alle er for Afrejsen undersøgt af en Læge, og en engelsk Læge medfølger Gruppen til Fronten. I. L. P. har modtaget yderligere nogle Hundrede Ansøgninger fra Frivillige, mest tidligere Soldater.

Byen uden Penge

»Arbetarenes Privatkorrespondent i Spanien, Rudolf Berner, har sendt sit Blad en Korrespondance om en Rejse til den aragonske Front, hvoraf vi tillader os at citere følgende:

Som opvokset af Sandstensklipperne laa der pludselig en By foran os, **Fraga**, 9000 Indbyggere. Først kunde jeg ikke begribe, hvorfor vi skulde standse her. Jeg vilde hellere have gjort Holdt i Cervera. Men — **Fraga** var den interessanteste By, jeg hidtil har set. Byer og smaa Samfund, nok vidste jeg, at der fandtes saadanne, hvor **Comunismo Libertario** var indført, men det var i alt Fald noget andet at se en hel By i dette Tegn.

Naturligvis var hele Byen sort-rød, det vil sige C. N. T.—F. A. I. Og derfor kunde ogsaa den frie Kommunisme indføres, uden at nogen behøvede at føle sin Mening undertrykket. C.N.T.—F.A.I. holder paa Friheden og Tolerancen.

Fraga! Man burde skrive et storslaaet Hyldningsdigt til din Ære. Men desværre maa jeg nøjes med at sige: Dit nye Liv, du aragonske Stad, fik mit Hjerte til at banke heftigere; det føltes saa underligt i Brystet, og det var som om Portene til en ny Verden aabnedes for mig. I et Par Timer vandrede jeg rundt paa Gaderne, rigtig indsugende Luften, og jeg maatte anstrenge mig for ikke at briste ud i jublende Glædesraab. Den frie Kommunisme, den eneste fornuftige Samfundsform! Saa eksisterer du dog i Praksis og eksisterer med Glans. Hvor kan man da mistrøste om den spanske Revolution? Aa! Ingen Fare. Saa stærke Kræfter kan ikke besejres. De vil triumfere tilsidst.

Her i Fraga kan man kaste en Tusindkroner-Seddel paa Gaden, og intet Menneske bryder sig om at samle den op!

Rockefeller, om du rejser hertil og tager hele din Bankkonto med dig, saa kan du i alt Fald ikke købe en Kop Kaffe engang. Pengene, din Gud og dine Tjenere er afskaffede. Og Menneskene er lykkelige.

Her har den ene ikke mere end den anden. Eller rettere — **alle har alt.** Og Arbejdet gaar, Livet gaar som forud. I Herrer Nationaløkonomer, Maskineriet svigter ikke. Der er bare den lille Forskel, at Menneskene er friere, lykkeligere og Herrer over sig selv.

Fraga! Paa Gensyn en Gang, naar jeg har mere Tid, Tid at leve dit Liv, dit nye Liv, frie Liv!

Sverrigs Frisind rejser sig i Protest mod den danske Seksual-Reaktion

Danmark paa Linie med Diktaturstaternes Undertrykkelse af den personlige Frihed.

Det er ikke uden Glæde, vi i den senere Tid rundt i Sveriges frisindede Presse baade i liberale og i Arbejderblade har set Protestrøster mod Reaktionen i Danmark., der paa det seksuelle — det personlige menneskelige Fribedsomraade — har udøvet deres afskyelige Voldsaktioner.

Naar særlig Sveriges Arbejdere og frisindede Kredse reagerer mod denne reaktionære Voldshandling, er det ikke mindst af den Grund, at Sveriges Arbejdere læser mere socialistisk og frisindet Litteratur end de danske, og at det svenske Socialdemokrati, bortset fra sin praktiske Reformpolitik og hele kapitalistiske Værnepolitik, i sine Medlemsmasser ejer en større Marv af aandelig frisindet Kultur.

Dernæst har Sveriges politisk ansvarlige Ledelse opført sig saa moralsk, at den overfor det stadige dalende Fødselstal ikke har grebet til Reaktionens gamle afskyelige Voldsmidler med Retsforfølgelse og Straf over enkelte Mennesker, men har ladet Spørgsmaalet undersøge fra Bunden af, søgt at finde de dybere, de sociale og kulturelle Aarsager til dette Tids- og Massefænomen!

Resultaterne af disse Undersøgelser, f. Eks. Beboelsesforholdene, er i de sidste Par Uger forelagt det svenske Folk gennem dets Presse, og det er saa rystende forfærdende Forhold baade paa dette som paa Ernæringsomraadet, der her er bragt for Dagens Lys, at alene disse to Forhold er mere end nok til at forklare, hvorfor Fødselstallet for de store Arbejdermasser maa dale.

Vi beklager, at vort lille Blads Plads har forbudt os at bringe dette som saa meget andet meget interessant internationalt Stof.

Men i disse Undersøgelser ligger der ikke blot Kendsgerninger, forfærdende Kendsgerninger om den kapitalistiske Udbytnings Grumhed, men der ligger ogsaa en logisk Lærdom om Aarsagerne til det dalende Fødselstal, de stigende Aborttal og Muligheder for paa naturlig Maade i Eksistenskampen at rette og for en Del ophæve Aarsagerne.

Et Folks Intelligens, der er inde paa denne Bane, kan selvfølgelig ikke forstaa et Nabolands ansvarlige Ledelse — med en »socialistisk« Justitsminister i Spidsen — gaa lige den modsatte Vej. Denne Intelligens maa i Værnet mod deres egen Reaktions-Lyster til at følge »det danske Demokrati« protestere mod dettes fornuftsløse, hævnsyge Reaktion.

Og det er ikke blide Ord, der falder af til Hr. Steincke og andre reaktionære »Arbejderledere«.

En mægtig Oplysningsbevægelse paa det seksuelle Omraade.

Endelig har Sveriges Arbejderbefolkning, og da særlig dens Kvinder, skabt en mægtig baade oplysende og samtidig praktisk Bevægelse, der udelukkende helliger sig det seksuelle Spørgsmaal.

Denne Bevægelse, der endnu er under rivende Udvikling, tæller i Dag mellem 65 og 70,000 Medlemmer, og den har Kliniker spredt i et Net i alle Sveriges Byer, hvor Arbejdernes Hustruer ganske vederlagsfrit — lige som i Sex-Pol's Klinik i København — kan lære at anbringe Dr. Leunbacks forbedrede Pessar og iøvrigt faa Oplysning, Vejledning og praktisk Hjælp i alle deres Seksualbekymringer.

I Spidsen for denne omfattende og for de svenske Arbejderkvinder dybt betydende Bevægelse, staar den energiske Fru *Elise Ottesen-Jensen*, som for et Aars Tid siden talte for den socialdemokratiske Kvindeforening i København, der hyldede hende, og hvor Fru *Tea Tønder* og *Kaja Rude* var meget begejstrede for Sagen.

Hvor er de Damer henne i Dag, nu det gælder at værne deres fattige Medsøstre mod deres egne reaktionære Partipaver — Repræ-

(Fortsættes Side 3.)

Din Skyldighed

Jeg spørger dig, der læser disse Linjer:

Hvad vilde du føle, om du uden Vederlag havde hjulpet et Medmenneske, der var i Nød, og for dette ikke blot blev kastet i Fængsel, men bag efter i lange Aar blev forbudt at ernære dig ved dit Fag?

Jeg spørger dig: Vilde du ikke føle det som en bitterlig ond Hævn?

Men saaledes er den unge Idealist, Lægen Tage Philipson, og Manden og Lægen, Dr. Leunbach behandlet.

Jeg spørger dig

Vil du som Medlem af Samfundet uden Protest finde dig deri? Hvis det nu var dig?

Hvis du har det rette Sindelag, da skriver du nu i denne Time et Kort til vort Kontor, Blaagaards Plads 21, København N., og udbeder Lister til Underskrift om Amnesti for de saa dybt forurettede Læger og Lønarbejderen, Sygeplejersken Fru Perlmutter.

Du kan paa din Arbejdsplads, paa dit Fagforeningskontor, paa Kontrolstedet samle mange Navne paa retsindige Arbejdere, der heller end gerne vil protestere mod denne Hævnakt, blot Listerne lægges frem!

Du spørger maaske

Hvorfor skal jeg have Ulejligheden med at skaffe Listerne?

Fordi din egen Retsindighed mod dine Medmennesker kræver det af dig! Fordi det ellers ikke bliver gjort! Hører du? Det bliver ikke gjort, hvis ikke netop du gør det! Skriv saa! Jeg beder dig derom!

Chr. Christensen.

Smede og Maskinarb. Klub

afholder *Møde Fredag d. 22. Jan. i Café »Kommunen« Kl. 20.*

Alle Medlemmer har Pligt til at møde.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

Michaelsens Bukser

Blaa og hvide Ravndugs-Overalls Benklæder og Jakker 2,75, Bluser 2,50. Kun hos MICHAELSEN

HUSK

46 Fredericiagade 46

„Krystal“ Minéralvand

Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med **Navnet „Krystal“** i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Konsultationen i Frederiksberggade 25

Vejledning i Svangerskabsforebyggelse fortsættes indtil videre ved Vikar alle Hverdage Kl. $10^{1}/_{2}$—12. Mand. og Fred. Aften Kl. 7—8.

Leunbach.

Revolutionen i Spanien i Fare

Et Brev fra en dansk Millitsoldat fra Aragonfronten.

Som en yderligere Understregning af den Skildring, vi giver af Stalinisternes infame forræderiske Rolle i den spanske Borgerkrig, aftrykker vi her et Par Brudstykker af et Brev, som er sendt herhjem fra en dansk Kammerat, der kæmper i Spanien.

Han tilhører politisk Lenins Opfattelse om Verdensrevolutionens Nødvendighed, og er altsaa Trotskist. Som Militssoldat staar han tilsluttet den tyske Sektion i Gruppe »International« i Kolonne *Durruti* paa Aragonfronten.

Brevet er dateret Aragonfronten Spanien den 1. Januar 1937.

Han skriver bl. a.:

Her ved Fronten hos alle revolutionære Arbejdere ligger det ligesom i Blodet, at Revolutionen er i den største Fare.

Komintern er ikke populær her ved Fronten, og et Par enkelte Eksempler er nok til at bevise, hvorfor den ikke er det.

1. Eks.: Den tidligere Regeringsrepræsentant fra POUM havde Forsvarsvæsenet under sig (baade for Fronten og Baglandet), og for at komme POUM-Manden til Livs, standsede Komintern alle Tilførsler til Katalonien, saaledes at der blev Knaphed paa mange vigtige Livsfornødenheder for derigennem at skabe den tilpassede Stemning for hans Demission. — (Her synes at være nogle Misforstaaelser: Levnedsmiddelforsyningen stod under en Anarkist, men blev i den nye Regering overtaget af en Stalinist, hvis Grundsætning i Modsætning til Anarkisternes var helt fri Handel, dvs. fri Bane for Spekulation og mægtige Køer udenfor Butikerne. Trotskisternes Repræsentant varetog Justits- og Retsforhold.)

2. Eks.: Kominterns Politik gaar, som I ved, ud paa at presse de spanske Arbejderes og Bønders Kamp ind under den borgerlige Revolutions snævre Rammer. Kataloniens Arbejdere og deres Førere, CNT. og FAI., har *hidtil* ikke været tilbøjelige til at følge Komintern heri. SU. har derfor hidtil fuldstændig ledet Vaabenleveringerne udenom Katalonien. Enhver, som ved, hvad det vil sige at storme Fascisternes Stillinger, som er forsvaret med Artilleri, Minekastere, et Utal af Maskingeværer og mange andre moderne Vaaben, kun med almindelige Geværer og enkelte Haandgranater — han omfatter ikke Komintern med venlige Tanker. Hver Dag mister vi mange af vore bedste Kammerater grundet paa Kominterns forbryderiske Politik.

I det hele taget er SU.s Rolle et af de sørgeligste Kapitler i den spanske Revolutions Historie.

Komintern ved, at skal Kampen i Katalonien underordnes den borgerlige Revolutions Maal, da er den første Forudsætning herfor at erstatte den nuværende Arbejdermilits med en saakaldt »Folkemilits«. Komintern har derfor lagt et uhyre Tryk, hvor alle Midler har været bragt i Anvendelse, paa Anarkisterne, for at dette skulde ske.

FAI. har hidtil vægret sig, men netop i disse Dage ser det ud til, at de vil give efter. Med et Par mislykkede Angreb paa Fascisternes Stillinger som Baggrund forsøger man nu at indføre Folkemilitsen, idet man siger, at Kampen mod den militært organiserede Fascisme kræver en Reorganisering, som vil gøre Arbejdermilitsen mere angrebsdygtig. I Virkeligheden betød det Ophævelsen af Arbejdermilitsen og Indførelse af Folkemilitsen, dvs. Kampen i Katalonien gjaldt ikke længere Kampen om Proletariatets Diktatur.

Over hele Fronten blev der holdt Møder om denne »Reorganisering«. Kaj, en Brandlerist og jeg, udformede derfor et Udkast, hvori vi sagde: Javel, lad os blot det, hvis vi herigennem bedre bliver i Stand til at slaa Fascismen; men lad os samtidig skabe Kontrolorganer, som kan passe, at disse borgerlige Officerer ikke laver Unoder; lad os skabe Soldaterraad.

Det mærkelige skete: Dette Udkast blev vedtaget paa vort Frontafsnit og sendt ind til Hovedkvarteret som vor Betingelse for »Reorganisation«. Men ak, vort Frontafsnit er jo kun et af de mange, og Kræfterne der kæmper for »Folkemilitsen«, er stærke, saa jeg ved ikke, hvad de nærmeste Dage vil bringe.

Revolutionen i Spanien er i Sandhed i Fare.

— — —

Denne danske Frontsoldats Udtalelser viser os i et kort Glimt, hvad der egentlig foregaar bag Fronten i Spanien.

Medens hundrede Tusinder revolutionære Arbejdere i heroisk Hengivelse kæmper paa Fronterne mod Fascisterne, og Tusinder og atter Tusinder giver Liv og Blod som Indsats, for at det spanske Arbejder- og Bondefolk kan vinde Friheden, saa arbejder for fuld Kraft Stalins Tilhængere, Socialdemokrater og Liberale bag Fronten for at snyde de kæmpende revolutionære Arbejdere for Frugten af alle forfærdelige Ofre, og naar Francos fremmede Bander er nedkæmpet, atter føre Spaniens Arbejdere og Bønder ind under Kapitalismens Slaveri og Udbytning!

Et mere afskyeligt Forræderi kan Historien ikke opvise Mage til.

Men, som vi siger i en anden Artikel, bør vi endnu ikke betragt dette Forræderis djævelske Hensigt som en fuldbyrdet Kendsgerning.

Stalins Hallunker og de andre kapitalistiske Tjenere, der i Madrid kunde massakrere et fredeligt Ungdomshjem og snigmyrde tre syndikalistiske Arbejdersoldater, vil møde en anderledes Magt, naar den Dag kommer, hvor Forræderiets Hensigt skal virkeliggøres.

Enhedsfronten etableret

Et Par nydelige „Arbejderpartier“

Ifølge samstemmige Udtalelser, vi har faaet fra »Inderkredsen« i Socialdemokratiet og »Kommunistisk Parti«, er der udsendt en Parole, hvorved det ikke anses for god Opførsel, at Medlemmer af de to Partier underskriver Listerne med Kravet om Amnesti for Tabet af de borgerlige Rettigheder for de dømte Læger.

Nu er det ikke, fordi vi tillægger disse Slaveparoler større Betydning, idet de Mennesker, der staar i de to Partier, og hvis Navne overhovedet er værd at have paa disse Lister, selvfølgelig er saa selvstændigt tænkende, at saafremt det oprører deres personlige Retsbevidsthed, at Samfundet foruden at straffe Menneskene med Fængselsstraf yderligere hævner sig paa dem ved at forbyde dem at eksistere ved deres Erhverv, saa vil de være med til at protestere berimod uden Hensyn til, om nogle Partiledere mener noget andet om det Spørgsmaal.

Ja, længere nede i Partiforsumpning og Slavemoral er det store Flertal af de to Partier ikke endnu.

Men derfor er det lige karakteristisk for den øverste Top i de to Partier — netop Enhedsfront for første Gang om et Spørgsmaal, som Tusinder af frisindede langt op i Borgerskabet vil protestere imod, fordi det er oprørende uretfærdigt og set ud fra et Samfundssynspunkt komplet uden Fornuft eller Mening!

Men hvorfor offentliggør de to Partiledelser ikke Enhedsfronts-Parolen?

Skammer de sig? Er der endnu en lille Rest af menneskelig Samvittighed tilbage?

Lumpenhed og Fejghed er jo som bekendt Helsøskende!

Paa ethvert

Postkontor og ved enhver Landpost kan du bestille ARBEJDET, og det er ikke dyrere, fordi det er let. Det koster kun Kr. 1.50 Kvartalet og bliver frit tilsendt hver Uge.

Bliv Abonnent

SILKEBORG

Udmaalingen af Ojnene er GRATIS.
LAURS. BAK,
SØNDERGADE 9.

Det betyder Tilfredshed hvis De vælger B&O

Eneforhandling
HJ. SKAFTE
Telf. 1000 - Søndergade 4
SILKEBORG
Stort Udvalg i Grammofoner & Plader

Stalins Rolle

(Fortsat fra Side 1.)

Pengemidler. Arbejderne i de forskellige Lande havde samlet ind til de spanske Arbejdere.

Men den store Kilde til deres mægtige Agitation og Favorisering af Tilhængere faar de gennem Leverancerne fra Sovjet-Unionen, idet Betalingen for en Del af disse gaar gennem Partiets Hænder eller rettere — bliver i dem!

Med de ubegrænsede Resourser er deres Optræden mod de revolutionære Arbejdere overalt blevet mere og mere udfordrende, idet Valencia-Regeringen faktisk er afhængige af dem gennem de russiske Leverancer, og at denne Regerings Flertal — som det nu viser sig — er ganske af samme Opfattelse af Kampens Formaal som de selv.

Man har undret sig over, at denne ubetydelige Minoritet uantastet har kunnet ødelægge Samarbejdet i Kataloniens Generalidad og faa en af deres egne ind, der straks gav Privatkapitalismen Anledning til Prisforhøjelse og Spekulation i Varepriserne i selve Barcelona.

Man har ikke mindre undret sig over, at dette Partis Medlemmer — midt under Kampene om Madrid — i selve Byen ustraffet kunde udføre rene Banditthandlinger, bl. a. stormet og ødelagt Trotskisternes Ungdomshjem og myrdet 3 C. N. T. Kammerater paa aaben Gade, samtidig med, at ikke disse Banditters Blade, men de overfaldne Trotskisters og C. N. T.s Blad blev forbudt i flere Dage.

Men enhver Gaade løses med Tiden, og denne er nu ogsaa løst. Det er aabenbart, at der bag Ryggen af de revolutionære kæmpende Arbejdermasser i Spanien er oprettet en Alliance mellem de kapitalistiske Partier, Socialdemokratiet og Stalins Parti, om efter Sejren over Fascisterne at *slaa den sociale Revolution ned og genoprette Kapitalismen* med et saakaldt *demokratisk Styre* — altsaa

„Kampen om Trotski"
af
Marie Nielsen
faas paa ARBEJDET's Eksp., Blaagaards Plads 21, Kbhvn. N. — Pris 60 Øre. — Forsendes over hele Landet mod Indsendelse af 70 Øre i Frimærker.

Oprettelse af fransk og engelsk Kapitals Interesser!

Afsløringen af denne kontrarevolutionære Slyngelstreg besørger selve det spanske Kommunistpartis Hovedorgan »*Mundo Obrero*«, der skriver:

»Vi oplever *ikke* den *proletariske Revolution*, men *kun* den *borgerlige-demokratiske Revolution*. Regeringens Bestemmelser gaar ogsaa overalt ud paa at *indskrænke Arbejderkomitéernes og Militsernes Omraade*. Det *forbydes Bedriftsarbejderne at bære Vaaben*, og der *oprettes professionelle Ordenskorps*, hvorved »*den borgerlige Ordens« Tilhængere skaber sig nye Positioner*.«

For dette Kapitalismens Program kæmper Stalins Tilhængere i Spanien i Dag, og deres Presse opfordrer bestandig Spaniens Arbejderungdom til at forfølge og slaa ned de revolutionære Retningers Tilhængere, som de i god Overensstemmelse med deres fuldstændige moralløse Banditagitation kalder »*kontrarevolutionære*«!

Bag denne slyngelagtige Optræden og aabne Forræderi mod det spanske Folk ligger der sikkert en storpolitisk, lyssky Kohandel mellem Stalin og den franske Regering — Marokko-Manøvren — og den spanske Kapitalisme!

Det spanske Folks fremtidige Udbytning af Kapitalen er garanteret som et Offer til Krigsalliancen mellem Stalinkliken og den franske Kapitalistklasse!

Naar den spanske Arbejderklasse engang har besejret Fascismen og blodtappet og saaret vender hjem fra Fronterne, saa har Hr. Stalin og hans usle Drabanter sørget for, at de kan træde ind i den gamle kapitalistiske Trædemølle — hvis ikke disse kontrarevolutionære Skurke forregner sig, hvis ikke Spaniens revolutionære og endnu bevæbnede Proletariat er stærk nok til bag efter at udrydde de *demokratiske* Kapitalistbanditter. Lad os haabe det!

Sverrigs Frisind

(Fortsat fra Side 3.)

sentationsdukker!

De svenske Arbejderkvinder har den Lykke, at de over alle Partier har samlet sig i Kampen for Klassen, for de levende Mennesker og deres Krav paa Livslykke — noget, vi endnu mangler i Danmark.

Af den svenske Korrespondance, vi har modtaget i de sidste Dage, forstaar vi, at der fra de svenske Arbejderkvinder forestaar en Aktion i det danske Seksualspørgsmaal.

Fra to Kvindeforeninger deroppe har vi faaet Forespørgsel om Adressen paa det Fængsel, hvor de to danske Læger holdes indespærret. I det ene af disse Breve staar: »Vi er mange Arbejderkvinder her, der ønsker at bevidne de to danske Mænd vor hengivne Taknemlighed for deres Indsats for vort Køns menneskelige og personlige Rettigheder.

I det andet Brev siges der bl. a.: Hvorfor rejser de danske Arbejderkvinder sig ikke til stormende Protest mod denne nazistiske Forhaanelse af Kvindernes Ligeret?

Fra selve Hovedorganisationen deroppe har vi faaet Forespørgsel om den danske Regerings nøjagtige Adresse.

Vi forstaar, at Sveriges Arbejderkvinder er opbragte, og at de ikke har i Sinde at lægge Skjul paa det.

Og hvor vi under de reaktionære Herrer i Regeringen herhjemme, om de kunde blive behandlet af Udlandets Frisind med Protester lig de andre reaktionære Nazistregeringer.

De har ærligt og redeligt fortjent det.

Erotik og Socialhjælp

(Fortsat fra sidste Nr.)

Ella tav et øjeblik, saa sagde hun:

»Fanden med det hele nu, nu har det begyndt at skride, lad det saa gaa ad helvede til, altsammen.«

De staar lidt tavse, saa siger veninden:

»Du kommer vel paa Palads i aften; jeg har faaet fat i en tyr.«

»Ja, selvfølgelig,« svarede Ella.

Saa skiltes de.

Onsdag aften ved halvtolvtiden dinglede en herre i mellemsvær paavirket tilstand op ad en lille smøge og standsede foran et toetagers hus. Han glippede med øjnene op mod døren for at finde numret.

»Jo, det er her,« mumlede han.

Forsigtigt kikkede han op og ned ad smøgen som en indbrudstyv for at forvisse sig om, at ingen saa ham. Saa entrede han op ad de tre trin til gadedøren. Et vindue trækkes forsigtigt til paa første sal. Der tændes et dæmpet, rødligt lys, som kun sparsomt trænger igennem det nedrullede gardin.

Herren havde svært ved at finde trappen til første sal, han famlede efter kontakten til det elektriske lys.

»Hvad fa'en, den skulde jo være her etsteds,« gryntede han og følte sig frem over væggen.

Endelig fandt han kontakten, og en søvnig lampe sendte sit dunkle skær ned over trappen. Herren kravlede besværligt opover, nu og da lød et bump mod gelænderet. Omsider naaede han op og ringede løvende paa døren.

»Hvem er det?« lød en klar kvindestemme bag døren.

»Det er jo bare mig, Jens Peter,« hviskede herren, »luk nu op.«

»Jens Peter,« gentog stemmen bag døren.

»Ja, formanden, de ved nok,« svarede herren, »men snak ikke saa højt.«

»Naa, er det dig, Jens! Kom inden for. Jeg havde ellers næsten glemt, at det var i aften.«

»Du er vel alene?« hviskede Jens formand og traadte løvende over tærskelen.

»Selvfølgelig er jeg alene; troede du maaske, at jeg havde herrefremmede?« svarede han drillende og trak ham ind i stuen.

»Naa, og du har oven i købet ammunition med, gamle ven,« fortsatte hun, og halede et par flasker frem af hans frakkelomme. »Du behøver dig nok paa at blive her lidt, hvad? Tag nu frakken af og kom til sæde. Jeg er smadder tørstig.«

Ella smed sig dovent paa divanen. Kimonoen gled lige som tilfældigt tilside. Ella var iført natdragt. Blodrød, stramtsiddende og æggende. Hun er psykolog, den Ella.

Jens formand trækker frakken af, mens han sender hungrige blikke mod divanen.

»Du, Ella,« siger han oprømt, »tag og lav et par cocktails, hva' du.«

»Saadan, det var rigtigt, op med humøret, bessefar, nu skal jeg være der som et som.«

Hun rejser sig og gaar hen til skabet og tager sagerne frem, mens Jens formand trækker flaskerne op.

Saa blander hun de forskellige varer i rysteren. Ella har en speciel maade at ryste cocktails paa.

Hun lukker op for radioen, og mens saxofonerne sender sine hulkende toner ud i stuen, danser hun vildt og æggende omkring, alt mens hun svinger cocktailrysteren hid og did.

Jens formand stirrer paa hende med vidtaabne øjne; han formelig æder hende med øjnene. Hendes bryster vugger i takt til dansen. Saa standser hun ved bordet.

»Her skal du se, gamle hankat, her er en drik, der kan slaa bunden ud paa hvilken som helst gammel blikspand. Hun ler og skænker i glassene.

Jens formand hørte slet ikke den skærende ironi i hendes stemme, da hun sagde gamle hankat, han var ør og betaget, greb efter hende og trak hende ned paa skødet.

Hun lod ham gøre det. — Jo før han var ekspederet, des bedre.

»Faar jeg saa det undertøj og de sko?« spurgte hun og nappede ham i øret.

»Ja, selvfølgelig faar du det,« svarede han, for at komme bort fra det kedelige forretningsmæssige.

»Men det bliver kontante penge, ikke disse rekvisitioner, vel? Det skidt, vi faar paa dem, er jo ikket værd alligevel.«

»Ja, ja du kan hente tyve kroner paa kontoret i morgen formiddag.«

»Lad nu være med at være fedtet, skattemand. Skoene koster jo mindst femten kroner, og saa bliver der bare fem kroner tilbage til undertøj, det kan jo ikke blive til andet end et par bukser. Vi siger 30 kroner, det slaar lige til.«

»Jeg er sku nødt til at passe lidt paa; det bliver efterhaanden for meget, tøs,« svarede Jens formand undvigende.

»Aah, nej, du' det gaar nok. Sig nu ja, skattemand — 30 kroner, ikke sandt, saa snakker vi ikke mere om det.«

Ella lo og førte glasset til hans læber.

»Naa, saa lad gaa da, din lille djævel; men det kan ikke blive ved.«

Tre timer efter sjokkede en herre ned ad trappen, han aabnede forsigtigt gadedøren og saa sig sky omkring, før han traadte ud paa gaden og dinglede hjemad.

Ella spyttede efter ham fra vinduet.

Det var en mat, fyldesyg socialformand, der næste dag mødte paa kontoret en time for sent. En række mænd og kvinder stod opstillet foran døren med skiltet. De skulde tale med formanden. Et uniformeret familiemedlem stak hovedet ud ad døren.

»Den næste til formanden.«

En ældre arbejderkvinde traadte tøvende ind.

»Hvad drejer det sig om?« spurgte sekretæren.

»Jeg vilde gerne bede om at tale med formanden.«

»Er det ikke noget, jeg kan ordne? Formanden har travlt.«

»Nej, det kan ikke hjælpe noget, hos dem har jeg jo været to gange og er lige nær; jeg maa ind til formanden.«

Endelig lykkedes det konen at faa sekretæren til at gaa ind til formanden. Hun kom straks efter tilbage.

»Vær saa god,« siger han.

Konen gaar langsomt over gulvet, hun tøver et øjeblik foran døren og gaar saa stille ind.

Formanden sidder i en dyb lænestol bag det lange bord, han ser ud som var han lige vaagnet op fra en lur. Hans rødblissede ansigt var falmet og forvaagent, øjnene er røde. Han løfter øjnene irriteret mod konen, der har forstyrret hans fred, og mumler gnavent:

»Hvad vil saa de?«

»Jo, hr. formand, det var angaaende husleje, jeg har søgt to gange og været ved sekretæren to gange, men der er stadig afslag, saa jeg vilde gerne spørge hr. formanden, om det ikke nok kunde lade sig gøre, at jeg fik lidt.«

»Saa har de vel nogen fortjeneste?«

»Ja, jeg tjener 75 kroner om maaneden ved rengøring, men jeg har to skolesøgende børn, som jeg skal sørge for, saa det er umuligt at faa huslejen fra af de penge.«

»Hvormeget giver de i husleje?«

»35 kroner.«

»Er de enke?«

»Ja.«

»Saa faar de vel hjælp til børnene?«

»Ja, men ikke for i næste maaned, og værten truer med at smide os paa gaden, hvis ikke huslejen bliver betalt før lørdag.«

»Kan de ikke laane pengene?«

»Nej.«

»Naa, saa gaa ned ved kassen, saa faar de ti kroner, saa maa de se at klare dem med det.«

»Ja, men ...«

»Ikke noget men. Vi kan ikke yde mere. Nu maa de gaa.«

Konen fjernede sig langsomt med et forpint udtryk i ansigtet. En taare trillede ned ad hendes falmede kinder.

Det uniformerede medlem stak paany hovedet ud ad døren.

»Den næste til formanden.«

Nede ved Kassen var Ella ved at hæve sin elskovs pris: tre funklende nye tikronesedler.

Ud fra et aabent vindue paa første sal paa socialkontoret høres tonerne fra en skrattende grammofon — I—di—o—ti—a for fol—l—ket!

Et Pressejubilæum

i Danmarks revolutionære Arbejderbevægelse

Og som om F. S. principielt stod paa det Standpunkt, at de Arbejdsløse skulde selv bestemme og varetage deres egne Interesser, saa dannede »Solidaritet« i sit Forsvar for de Arbejdsløse et Bindeled mellem denne de Arbejdsløses Kamp mod Myndighederne og Arbejdernes Kamp paa Arbejdspladserne og i Fagbevægelsen. Bladet var, hvad et revolutionært Blad skal være, ikke blot den mangesidede Kamps Spejlbillede, men tillige den flammende Agitator og Retlederen for Samling og Enhed for alle virkende Kræfter.

Det var en Tid fuld af Spænding og Kamp og Anstrengelser. En Tid, der sled paa Nervestoffet og Helbred, men en Livsoplevelse, som ingen, der var med i den, vilde have undværet, hvad det end maatte koste den enkelte.

Det fremmede Element, der gav Myndighederne Anledning til Overfaldet.

Men nægtes kunde det ikke, at der særlig blandt de Arbejdsløse blandede sig Elementer af en særlig Indstilling og Mentalitet.

Allerede i Militærnægtersagen, hvor Th. Thøgersen efter Hjemkomsten fra Tyskland traadte aktivt ind, viste denne Mands særlige Form for Agitation allerede sin Evne til at kalde paa den Underverden, der i Storbyens Dyb ligger under Arbejderne, og hvem enhver socialt organiseret Kamp ligger fjernt og fremmed.

Allerede paa det store Figaromøde var dette Element stærkt fremherskende, og den første »spontane« Balladedemonstration fandt Sted efter Mødet.

De samme Tegn viste sig ved et Arbejdsløshedsmøde, hvor Thøgersen talte med efterfølgende »Demonstrations«, Rudeknuseri og Røveri i Detailforretninger.

»Solidaritet« havde hidtil holdt gode Miner med disse Tildragelser og forsvaret dem saa godt det kunde gøres. Men hverken F. S. eller Bladets Ledelse saa med særlig Glæde paa den nye Kurs, der var ved at tage Overhaand hos de Arbejdsløse under Hr. Thøgersens kraftfulde Inspiration.

Og da Bladets Redaktion en Dag i sidste Øjeblik erfarede, at der var planlagt en Demonstration til Københavns Fleskehal, og man forstod det egentlige Formaal med dette Besøg, blev Roret haardt lagt om. Der blev sendt Bud efter Aktionsudvalget, og det blev straks betydet det, at man fra F. S. og Bladets Side kendte det planlagte Røveriforsøg, og at man, saafremt Udvalget ikke opgav denne »Aktion«, i Bladet vilde tage skarpt og afgjort Afstand fra Udvalget og de Kræfter, der stod bag ved blandt de Arbejdsløse.

Hvad Dommer Ipsen gennem 7 Ugers Indespærring og Forhør ikke kunde presse frem, det kan han nu gratis læse her.

Efter en meget haard Dyst bøjede Aktionsudvalget sig og afslod fra Besøget paa Fleskehallen mod, at de Arbejdsløses Demonstration blev rettet mod Børsen, Brødfordyrerne og Spekulanterne i Folkets Livsmidler paa Betingelse af, at Udvalget garanterede for, at de Arbejdsløse ikke trængte ind paa Børsen, men tværtimod spærrede Døren ved Hovedindgangen (Rampen) og opsatte en Plakat, hvorpaa der stod: Spillebulen lukket af de Arbejdsløse!

Det var dette Kompromis, hvormed Forhandlingerne afsluttedes, og mod hvis Opfyldelse Bladets Redaktion indgik paa fortsat at forsvare de Arbejdsløses Organisation.

Alle, der fulgte med den Gang, ved, at Løfterne fra Udvalget ikke blev holdt og at de Arbejdsløse stormede ind i Børsen og bankede Børsherrerne, saa flere af dem kom mere end halvnøgne ud, slog Ruder i Stykker og lavede anden Ravage, og det hele endte i en veritabel Barrikadekamp omkring Murstensstablerne paa Christiansborg Byggeplads.

Udvalget undskyldte sig bag efter med, at det ikke havde magtet at holde de Arbejdsløse tilbage. Men dette beroede ganske simpelt paa, at Udvalget havde forsømt at indvie F. S.s Medlemmer, blandt de Arbejdsløse i Planen, saaledes at disse, der skulde have tjent Planen i Stedet med Liv og Lyst bankede Børsherrerne.

Svigtede Udvalget saaledes sine Løfter til »Solidaritet«s Redaktion, maa man anerkende, at de stod urokkelige gennem 7 Ugers Indespærring, og alle Ipsens »Kneb«, at de og kun de alene havde Ansvaret for »Stormen paa Børsen«. Det var ikke muligt at faa dem til at erkende, at »Solidaritet«s Redaktør forud havde kendt Planen.

Men for Hr. Zahle og Stauning var Hævnens Time kommen. Anledningen var der, og Morgenen efter »Stormen paa Børsen« sad alle F. S.s Funktionærer og ledende Kræfter i Cellerne paa Nytorv.

Den største og mest hensynsløse politiske Forfølgelse i den nyere Tids Historie iværksættes af det saakaldte Demokrati.

Stormen paa Børsen bliver det ventede Paaskud for Hr. Zahle og Stauning til at sætte ind mod den revolutionære Bevægelse. Meningen og Hensigten var ikke til at tage Fejl af. Uden mindste Bevis eller blot Skygge af Bevis arresteres de Mænd, der udadtil havde staaet som Talsmænd for den revolutionære Bevægelse.

En Overgang sad i denne Periode 43 revolutionære Kammerater indespærrede i danske Fængsler.

Man mente formentlig fra de borgerlige Provokatorers Side, at man ved at tage Bevægelsens skrivende og talende Kammerater skulde lamme den, saa den blev dødelig ramt. Men man forregnede sig. Bevægelsen havde i sin indre Kraft skabt en Reserve, som baade modig, dygtig og uforfærdet udfyldte de arresterede Kammeraters Pladser. Ligesaa med Arbejderne, de faldt ikke fra.

(Fortsættes.)

BEKLÆDNING

Reparation
Herre og Damegarderobe, kemisk renset - farves og presses.
1. Kl. Arbejde - Billigste Priser.
Asminderødgade 6.
F. Larsen

Brugt Tøj fra Herskabshjem fra 15 Kr.
Landemærket 10.

Tøjrensning
SAXO PRES, Saxogade 106. Habit renses og presses Kr. 2,50. — Fineste Kunststopning — Kemisk Rensning Kr. 6,50

Under Udsalget i Magasin Morfeus
Krystalgade 7
gives 10% Rabat
paa hele vort kurante Lager af Sengeudstyr og Hvidevarer

RADIO

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

GOTTFRIEDT OLSEN
Værksted for fin Mekanik
Overgaden o. Vandet 10 Amg 7970
Reparation af Hovedtelefoner og Højttalere.
Specialitet: Reparationsværksted for Mekaniske Apparater, Stempler, Numeratorer, Grammofoner, Barometre, Fotografiapp. og Kikkerter.
Alt Drejer- og Revolverarbejde
Grundlagt 1919.

FØDEVARER

Kolonial-Lagrene.
Holmbladsgade 18 - Amg. 2810
Holbergsgade 9 - Palæ 5409
Varerne bringes overalt.
Prøv vore Vine og Konserves.

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr. 2,48 — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15
ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

MØBLER

Husk: Korsgade 20
er det billigste Indkøbssted for alt i MØBLER, Herre- og Damegarderobe m. m.
Christensen, Korsgade 20

Det smukke Hjem
vil De gerne stifte Dem, køb derfor Møbler hos
Snedkermester J. Russel
Oehlenschlægersgade 40
Besøg Møbeludstillingen i Nr. 1. Mezz.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøj-reparationsværksted
Herresaaler og Hæle 1,50. Dame 1,00

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1500 Par brugt Fodtøj fra 2-8 Kr.
Alle Reparationer udf. til billigste Priser
84 BORGERGADE 84
(ligefor Prinsensgade).

1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4
Telf. Amager 2676 x.

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630 — Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Todesgades Frisør
Herre-Dameklipning 50 Øre
Barbering med Sprit og Creme 20 Øre
Dobbelt Barbering med do. 30 Øre. Byens bedste Betjening. Todesgade 9. V. Schou

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

Engl. knuste Koks Kr. 2,45,
i smaa Maal: danske 25 — engl. 28. Nøddekoks, engl. 25 Øre pr. 10 Liter.
Hovedstadens Kul- og Koksforretninger
Sundevedsgade 32. Sct. Annægade 10
Vester 7939. Amager 7606.

HUSK BYENS BILLIGSTE
Forretning med hygiejniske Artikler.
Westend 13, København V.

Cykleforretningen „Eisteen"
Blaagaardsplads 5. Tlf. Nora 2889 y. Nye og brugte Cykler. Stort Udvalg til smaa Priser. Ovnlakering og Rensning. Elektriske Artikler, Lygter og Elementer
Alle Slags Reparationer udføres.

Bidrag til „Arbejdet"

Liste 80 (Kontoret): M. H. 0,50. Stoltenberg Petersen 1,00. J. Petersen, Hellerup 1,50. S. Cl. 5,00.

Med det tidligere indkomne ialt Kr. 897,27.

Ansvarhavende Redaktør
CHR. CHRISTENSEN
Brd. Thøgersens Tryk

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 5. | Fredag d. 29. Januar 1937 | 2. Aarg.

Mere Blod

Saa har vi en ny Moskva-Proces, et nyt politisk Bloddrama, hvor en Række Mænd skal myrdes som Belønning for saakaldte politiske Forbrydelser.

Og da denne blodige Heksesabbat udspilles i *»Arbejdernes og Socialismens Fædreland«* i Sovjet-Unionen, er det Borgerskabets og al Moderations første Gevinst at kunne pege paa Kendsgerningen og sige: Se, saaledes gaar det til, hvor Proletariatet og Socialismen sejrer. De konspirerer og slaas og myrder hinanden i Kampen om Magten i *»Frihedens, Lighedens og Broderskabets Samfund«!*

Borgerskabets sikre Gevinst af disse Processer er, at de almindelige Arbejdermasser vender sig bort og siger: *Nej, Guderne fri os for at komme ind i saadanne Samfundstilstande!*

— — —

Det er den revolutionære socialistiske Intelligens Pligt at undgaa Blodrusen og se denne Kendsgerning lige i Øjnene og gøre deres til, at den tænkende Del af vor Klasse i deres Vurdering af Socialismen og Klassekampen ikke tager Skade af disse afskyelige Processer, men klart ser, hvad de er.

— — —

I Øjeblikkets Sensation er hele Pressen optaget af de Anklagedes Optræden af deres uforstaaelige Bekendelser af Dødssynder, af deres gensidige Beskyldninger mod hinanden, af deres Angivelse af Ofrene til den næste Proces, af deres bevislige løgnagtige Paastande af Ordre fra Trotski-Oppositionen, som de enten aldrig har tilhørt eller har sviglet og bekæmpet sammen med Stalin, og hvis eventuelle Ordre de ikke havde mindste Grund til at følge.

At Borgerskabet forundrer sig over disse logisk og psykologisk uforstaaelige »Bekendelser«, er ganske naturligt, da selv lavtstaaende Kriminalforbrydere almindeligt er saa *mandige*, at de ikke opfører en saadan Komedie.

For os almindelige revolutionære Arbejdere kunde det være en endnu større Gaade, da vor Børnelærdom i al politisk Justits er den fuldkomne Tavshed, den mest afvisende Foragt for ethvert nærgaaende Spørgsmaal fra de borgerlige Juristers Side, og den mest omhyggelige Paapasselighed aldrig at røbe en Hemmelighed, aldrig at angive en Klassefælle, selv om han er vor personlige Uven!

Paa dette høje moralske Stade af Klassesolidaritet og revolutionær Pligtansvar staar selv det almindelige Medlem i den revolutionære Arbejderbevægelse.

Men hvor kan det da være, at disse gamle prøvede Revolutionære — som flere af de Anklagede er i disse Moskva-Processer — opfører sig lige modsat?

— — —

Et helt dækkende Svar kan ikke gives i fysisk og sjælelig Tortur bag G. P. U.s tavse Mure, thi den enkelte Revolutionære kan bøje sig i Svaghed for Lidelse, men ikke saa mange paa en Gang. Det kan heller ikke være Dødsfrygt, thi de kender Stalins System saa godt, at de lige saa godt kan nægte som at tilstaa, Døden er dem sikker! Det kan ikke være Frygten for deres Paarørende, thi de ved — bedre end de fleste —, at Stalins System ikke kender menneskelige Hensyn, og at de Paarørende skal sultes ihjel, hvis de ikke frelser sig ved Flugt over i den kapitalistiske Verden — som Trotski!

Vi maa helt forkaste narkotiske og hypnotiske eller andre »van der Lubbe«-Midler som Forklaring paa de Anklagedes »uforstaaelige« Optræden.

Men hvad da?

Der findes kun en Forklaring, der helt dækker Spørgsmaalene, og det er, at Processen ikke drejer sig om en social Kamp eller en social revolutionær Idé, men at de Anklagede er *forhenværende* Revolutionære, at baade Anklagerne og de Anklagede tilhører det Bureaukrati, der paa Ryggen af Massernes Lidelser og Oprør tilrev sig Magten, og at Processen er et Udtryk for den Klikekamp, der bestandig finder Sted mellem disse Magtstræbere.

Sinovjev-Processen trak Radek-Processen efter sig, og denne har allerede afstedkommet de første Arrestationer i den kommende Bucharin-Proces. Og en Dag naar disse Blodprocesser op til Stalin selv.

Vil Kammeraterne have et lærerigt historisk Forbillede, saa læs den store franske Revolutions »politiske« Historie fra 1789. Her vil I møde Parallel paa Parallel med den russiske Revolutions Historie særlig fra de seneste Aar. Med Genkendelsens Overraskelse vil I her møde hele Raden af magtsyge Maddiker, der den ene Dag spiller Rollen som Revolutionens brølende, anklagende Magthavere for den næste Dag i sølle Ynkværdighed at »nyse rødt« i Savsmuldskurven.

Mindes I den stormægtige Sinovjev, for hvem Partislaverne bøjede sig i Støvet. Og mindes I, da Stormægtigheden stod anklaget og fortabt og ynkelig, da skreg Radek og Bucharin: skyd ham og hans Medanklagede ned som gale Hunde!

Og nu skal Radek selv til at »nyse rødt« og bag efter ham Bucharin, og nye Maddiker sidder paa deres Pladser og skriger: *Lad os faa hængt de Svin i Galger paa den røde Plads!*

Læs om Danton og Robespierre — og I møder det samme afskyelige Billede.

— — —

Eller tænk, om Nazitysklands »Lenin« Hr. Hitler døde. Tysklands stærke, hensynsløse »Stalin« Hr. Göring staar allerede paa Trappen og venter som Afløser. Sker denne Afløsning inden Krigen eller Sammenbrudet, da vil vi møde den 30. Juni om og om igen, hvor Kraftkarlen Hr. Röhm i Underbukser skreg og bad for sit usle Liv.

— — —

Eller søg ind i Inderkredsen i en eller anden politisk Forening og hør, hvad disse smaa Stræbere efter lidt Magt, et lille Ben eller et Trin højere op kan tillægge hinanden af nedrige Motiver for Udtalelser og Handlinger.

Havde de Magt, saa aad de hinanden levende som de afrikanske Væggelus — Skorpionen.

— — —

Revolutionære Kammerater, lad os ikke forledes til nogen hadefuld Blodrus af disse Processer, saaledes som Stalins betalte Kreatur Hr. Martin Nielsen i »Arbejder-Bladet«s sidste Numre forsøger at vildføre Bladets Læsere.

Hvorledes kan en ærlig dansk Arbejder afgøre, hvem der er den største Forbryder mod Socialismen og den internationale Arbejderklasse, Hr. Radek eller Hr. Stalin?

Vi kan kun fastslaa, at det beskidte Klike-Slagsmaal om Magten i Sovjet, som disse Blodprocesser er et Udtryk for, i sig selv er en oprørende Forbrydelse mod den internationale Arbejderklasse mod Klassekampen og Arbejdet for Socialismen.

Disse Processer — ligegyldig hvem, der hoverer, og hvem, der skydes — saa bevirker de uvilkaarlig og absolut, at den borgerlige Moderation faar større Indflydelse over de brede Arbejdermasser til Skade for den revolutionære Klassekamp.

— — —

Skal vi revolutionære Arbejdere drage en positiv Konklusion, saa maa det være, at vi benytter disse blodige Klikekampe til overfor Arbejderne at advare dem mod enhver Form for Diktatur, enhver Koncentration af Magt i enkelte Personers, Klikers eller Partiers Varetægt.

Vi maa vende vore Kammeraters Opmærksomhed mod selve Statsmagtens onde Væsen.

Vi maa tale for vore Kammerater og faa dem til at forstaa, at der kun eksisterer een Socialisme, *Arbejdets Socialisme*, hvor de arbejdende Masser i Landbrug og Industri gennem deres lokale Organisationer — Raad — tager Brugsretten over Jord og Arbejdsmidler og gennem disse Organisationer direkte varetager Produktion og Fordeling og bevarer den politiske Samfundsmagt under deres *direkte* Kontrol.

Vi Arbejdere skal ikke blot nedkæmpe Kapitalismen, men holde vor Klasse ren for alle politiske, magtsyge Snyltelus.

Dette er, hvad Moskva-Processerne lærer os — om vi vil lære af vore Fejltagelser.

Eli.

Amnestimøde

for de dømte Læger afholdes i Aften Fredag Kl. 8¼ i Borups Højskole.

Glem ikke

Listerne til Underskrift om Amnesti for de dømte Lægers borgerlige Rettigheder!

Der er Titusinder, der endnu ikke har underskrevet, men som gerne vil dette, om de blot bliver præsenteret for Listerne.

Paa din Fagforenings Kontrolsted vil mange Kolleger skrive under, om du blot tager Listerne med derhen.

Listerne tilsendes fra vort Blads Kontor og fra Seksualklinikken, Frederiksberggade 25, Københ. K.

For Frihed! Mod Reaktionen!

En falsk Tilstaaelse af Pjatakof afsløret

Oslo, den 27. Januar. Under Moskva-Processen har den anklagede Pjatakof tilstaaet, at han i December 1935 med Radeks Vidende besluttede at rejse til Trotski i Norge for at føre Forhandlinger med ham om Sammensværgelsen. Han opgav, at en tysk Flyvemaskine blev stillet til hans Disposition, og at han fløj fra Berlin til Oslo, hvorefter han havde en Samtale med Trotski paa Hønefoss.

Dagbladet har i Anledning af disse Oplysninger foretaget en Undersøgelse, som har givet til Resultat, at ingen tysk Flyvemaskine er ankommet til Kjeller Flyveplads i December 1935. Dette lader sig let konstatere, da man fører Bøger over ankommende Flyvemaskiner.

Aftenposten har haft en Samtale med Redaktøren og Statsmanden Konrad Knudsen, som var Trotskis Vært paa det Tidspunkt, da Pjatakof skulde have haft Konferencer med Trotski i Oslo. Det er fuldstændig udelukket, siger Hr. Knudsen, at Pjatakof kan have haft nogen Samtale med Trotski i den omtalte Tid. Trotski kom fra [illegible] i Oktober 1935 og forlod [illegible] før Jul. Han modtog [illegible] Besøg. I Ugen før Jul rejste han i mit Selskab til min Sportshytte i [illegible], og her vilde det være komplet umulig for Pjatakof eller nogen anden at finde Trotski.

Glider det

En Del Overenskomster afsluttet, men der forhandles endnu for ca. 70.000 Arbejdere.

Efter alt at dømme gaar det godt ved Forhandlingsbordet i Arbejdsgiverforeningen i Aar, i alt Fald kunde Arbejdsgiverforeningens Formand, Julius Madsen, forleden oplyse, at af de 600 i Foraaret udløbende Overenskomster var der sluttet Forlig om de 150.

Naar vi siger, at det gaar godt, skal det ikke dermed forstaas, at vi siger god for de Overenskomster, der er afsluttet, thi derom ved vi intet, da vi ikke har haft Lejlighed til at gøre os bekendt med deres Indhold, men en Del tyder paa, at de ikke er gode.

Vi talte forleden med en Tillidsmand for en Fagforening, da han kom fra et Forhandlingsmøde i Arbejdsgiverforeningen. Paa vort Spørgsmaal om, hvordan det gik, sagde han:

— Gaar og gaar, det gaar paa en Maade meget godt. Saa længe det ikke koster noget, er Arbejdskøberne meget forhandlingsvenlige, men saa snart det, vi forlanger, koster Penge, *faar vi et blankt Nej.*

Hvis det er dette Nej, der er omskrevet i Overenskomstform, kan man jo nok gaa ud fra, at de afsluttede Overenskomster er mindre gode.

Endnu er der imidlertid en god Ende tilbage, før man kan sige, at Overenskomstsituationen er afsluttet for i Aar, idet endnu ca. 70,000 Arbejdere mangler Overenskomst, bl. a. hele Jernindustrien, de københavnske Bygningsfag, Restaurationsfaget og andre.

I det forløbne Aar er der sket det, at en Del Fagforbund, der hidtil har staaet udenfor D. s. F., har indmeldt sig i dette Forbund, saa at man praktisk talt kan sige, at D. s. F. nu omfatter alle Danmarks organiserede Arbejdere. I Henhold til Fagforeningsledernes egne Udtalelser skulde det betyde, at Arbejderne nu stod stærkere i Kampen mod Kapitalisterne. Rent fagligt skulde alle Muligheder jo saa være til Stede for et godt Overenskomstresultat.

Politisk er Mulighederne heller ikke daarlige. Vi har jo, som det paastaas, en Arbejderregering i dette Land. Denne Regering besidder Flertallet i baade Folketing og Landsting.

Nu ved vi jo fra utallige Artikler og Taler af de socialdemokratiske faglige og politiske Ledere, at en enig Fagbevægelse og en stærk politisk Bevægelse det er det, der skal til for at rette et sønderknusende Slag mod Kapitalismen.

Begge Dele er til Stede i Dag. Nu hjælper ingen Undskyldninger mere. Den socialdemokratiske Ideologi skal staa sin Prøve.

Derfor kan Arbejderne i Dag med Berettigelse kræve, at der ikke indgaas noget raaddent Forlig. De kan forlange, at der gøres Plads til de Arbejdsløse i Produktionen. De kan forlange, at deres Lønninger hæves, saa de faar Erstatning for Prisstigningen, ja de kan forlange at faa Andel i den forøgede Rigdom, Rationaliseringen har bragt Samfundet, men som har gjort Arbejderklassen fattigere.

Den danske Arbejderklasse staar i Dag som en organisatorisk Enhed, og der paastaas, at den besidder den politiske Magt i Landet.

I Herrer i D. s. F., nu skal I vise, hvad jeres Ideer duer til, om de kan staa deres Prøve i det virkelige Liv, om I kan indfri jeres Løfter til Arbejderne eller I skal afsløres som Vindhase og falske Profeter.

Vi ved nok, hvad Resultatet vil blive, men vi længes efter, at Arbejderne ogsaa kan faa det at se.

Strejken paa Smørrebrødsfabrikken

Jeg havde nok læst i Bladene for nogen Tid siden, at der var Strejke paa Københavns Smørrebrødsfabrik, men jeg blev alligevel forbavset, da jeg forleden inde i Byen saa, at der blev baaret Plakater rundt, hvorpaa Folk gjordes opmærksom paa, at der var Strejke.

Det var ikke over, at de strejkende Arbejdere gjorde opmærksom paa, at der var Konflikt paa deres Arbejdsplads, at jeg forbavsedes, det er jo kun rigtigt, men at det var over, at Strejken paa netop denne Virksomhed havde kunnet vare saa længe.

Jeg kan huske, at da jeg læste Meddelelsen om Strejken, tænkte jeg: naa, ja, den er afsluttet inden i Morgen Eftermiddag, idet jeg ganske naturligt ræsonnerede: Københavns Smørrebrødsfabrik har i ganske overvejende Grad Arbejdere som Kunder, og det er jo klart, at vil Fabrikanten ikke træffe ordentlig Aftale med sine Arbejdere, saa maa han jo heller ikke bryde sig om at have Arbejderne til Kunder, og saa vil et af to ske omgaaende, enten ordner Arbejdskøberen sig med sine Arbejdere, eller ogsaa holder Forretningen op, da en Forretning uden Kunder ikke kan leve.

For man kan da ikke tænke sig det tredie: at Arbejderne støtter en Forretning, der er i Konflikt med sine Arbejdere?

Saa daarligt staar det da vel ikke til med Solidariteten i Arbejdernes Rækker?

?

Radeks Spørgsmaal

Radek rettede i Mandags det Spørgsmaal til Statsadvokaten Visjinski: *»Men hvorfor spørger De mig ikke, Hr. Advokat, hvorfor jeg fortæller alt dette?«*

Visjinski svarede ikke paa hans Spørgsmaal, og det var en Skam, thi hele den tænkende Verden vilde forbandet gerne vide, hvorfor de Anklagede fremkommer med alle deres sindssvage Bekendelser, gensidige Beskyldninger og Angiveri af nye Ofre.

Vi frygter for, at Radek dør, inden det Spørgsmaal stilles til ham.

Moska og den spanske Revolution

Vor svenske Kammerat, Redaktøren af »Arbetaren«, Albert Jensen, har været paa en kort Informationsrejse i Spanien og har i en Række meget læseværdige Artikler i »Arbetaren« gjort rede for sine Oplevelser og Indtryk. To Artikler gør han Moskva-Kommunisternes Forhold til den spanske Revolution til Genstand for en Undersøgelse. De Oplysninger, han fremfører, falder nøje sammen med dem, »Arbejdet« allerede har bragt, og understreger den Kendsgerning, at Kommunisternes Rolle i Spanien er af en højst tvivlsom Karakter og faktisk kan komme til at betyde den største Fare for den spanske Revolution.

Vi bringer den første Artikel i dette Nummer.

Gadespejlet

Ungdoms-Organisationernes Kultur-Kamp mod den underlødige Litteratur kan allerede opvise flere kulturelle Resultater. Først blev en Del af Ugebladet »Puls«s Plakater paa Gadetavlerne revet i Stykker, dernæst begik en impliceret Fotograf og hans gamle Mor Selvmord. I den Forbindelse er det ikke uden Interesse at læse Politiets Beretning om Behandlingen af det stakkels Menneske. Han var kun blevet afhørt og havde straks faaet Lov til at gaa. Politiet havde sagt til ham, at det hele var en Bagatel, som han maaske kunde faa en lille Bøde for osv. Afhøringen var aabenbart foregaaet under Politiets sædvanlige hyggelige og gemytlige Form, der ikke kan skræmme noget Menneske.

□

Tekstil-Strejken i Sverige er afblæst, idet der er opnaaet en Overenskomst, der bl. a. forhøjer Timelønnen med 6 pCt. og yder Forhøjelse paa Akkordsatserne.

□

Leon Blum fortalte i Søndags Hitler gennem Radioen, at Frankrig ikke vilde opgive sin Militær-Alliance med Sovjet.

□

Naar den franske Regering af engelske Kapitalister laaner Milliarder, som den franske Arbejderbefolkning skal betale gennem direkte og indirekte Beskatning, samtidig med at franske Kapitalister tilbyder den tyske Regering Milliardlaan, som den tyske Arbejderbefolkning skal slæbe paa, belyses den kapitalistiske Svikmølle ogsaa fra denne Side klart, og man forstaar, hvordan kommende Kriser og Krige forberedes.

Spids.

Stalinismen i Spanien et Spørgsmaalstegn

Af Red. Albert Jensen.

Der fandtes endnu en Grund, der tvang C. N. T. til at indtræde i Regeringen. Den Grund hed Rusland.

I dette Sammenhæng skader det ikke at berøre Udeblivelsen af svenske Frivillige i Spanien. Umiddelbart ved Udbrudet af 19. Juli-Kuppet begyndte der fra S. A. C. Medlemmer ude i Landet (og ogsaa fra andre) at indkomme Forespørgsler om Muligheden af at komme ned til Spanien. S. A. C. satte sig straks i Forbindelse med den spanske Broderorganisation C. N. T. Det Svar, som indløb, var lige saa klart og kort som kategorisk: Vi har Folk nok, som vil kæmpe mod Fascismen og som forstaar at dø for et Ideal. Vi behøver ikke flere Folk med Undtagelse af teknisk uddannede Kræfter. I Stedet for Kammerater trænger vi til en hel Del Ting, saasom Sygeplejeartikler o. l., som I bør sende os i størst muligt Omfang. Koncentrer jeres Anstrengelser paa dette.

Efter disse Direktiver har S. A. C arbejdet for Indsamling for de kæmpende Kammeraters Regning. De Kammerater, som har ønsket at rejse til Spanien, er i Overensstemmelse hermed afrejst.

Der foreligger imidlertid ikke mere nogen Grund for en principiel Opretholdelse af denne Indstilling. C. N. T., som forud har afvist udenlandske Kammerater, eller under alle Omstændigheder fraraadet dem, har nu selv aabnet Grænserne ogsaa for udenlandske Syndikater. Denne Ændring beror paa følgende:

Imellem de forskellige Retninger indenfor den spanske Arbejderbevægelse blev der truffet en formel Overenskomst om, at man ikke skulde hverve udenlandske Kammerater for Kampene i Spanien. Man skulde tværtimod lukke Grænserne for dem. Det var svært at forudsige, hvilke Komplikationer en saadan Invasion kunde medføre, og paa den anden Side havde man Folk nok i Spanien, hvis man blot fik Vaaben.

Da Grænsekontrollen var i Kataloniens Hænder eller rettere i C. N. T.s katalanske Federations Hænder, saa blev man enige om, at C. N. T. skulde lukke Tilførselsvejene saavel over Port Bou som over Perpignan.

Saa kom imidlertid en alt mere forceret Invasion af tyske og italienske Tropper til Franco, som et Øjeblig fremkaldte en kritisk Situation paa Folkets Side paa Grund af manglende Vaaben og Ammunition. Den franske »Folkefront« havde jo i Kompagniskab med den britiske Imperialisme gennemført en Vaabenblokade under Navn af Nonintervention, som *de facto* var en Intervention mod Folket til Fordel for Franco, der jo stadig tilførtes Vaaben og Krigsmateriel fra Tyskland og Italien. I denne mod det spanske Folk rettede Vaabenblokade deltog fra Begyndelsen ogsaa Rusland, men i den kritiske Situation bekvemmede dette Land sig sluttelig til at sende Vaaben og Ammunition.

Samtidig begyndte imidlertid ogsaa en Tilstrømning af internationale Skarer af Frivillige. Da C. N. T. vilde opretholde den indgaaede Overenskomst, erklærede Kommunisterne, at enten skulde de Frivillige slippes ind i Landet, eller ogsaa blev det Slut med Vaabentilførslerne. Bagved Kommunisterne stod naturligvis Moskva. De tilstrømmende Frivillige var nemlig i overvejende Grad Kommunister fra Tyskland, fra Tjekoslovakiet, fra Frankrig og Italien og alle mulige Lande, som her vilde optage Kampen mod Fascismen. Det syntes som en ved systematisk Hvervning foregaaet Invasion.

Overfor et saadant Ultimatum fandtes der intet andet at gøre end at aabne Grænsen trods det, at man forud havde sluttet Overenskomst om ikke at forvandle Landet til en international Valplads. I Øjeblikkets Situation var man saa afhængig af Tilførsel af Krigsmateriel fra Rusland, at alle andre Hensyn maatte vige.

Med de Vaaben, som indførtes, udrustedes først og fremmest de Fremmede, dernæst de Regeringen ideologisk undergivne Formationer, medens de syndikalistiske Arbejdere helt tilsidesattes eller kun fik Vaaben i meget ringe Udstrækning.

Denne Blokade af C. N. T.s Styrker gennemførtes konsekvent, sikkert med Samtykke eller maaske endog paa Ordre fra Leverandørerne. Dette Forhold kunde ikke fortsætte. Da C. N. T. ikke kunde gaa til Kamp mod de blokerende indre Kræfter, hvilket kun vilde gavne Fascisterne, saa fandtes der bare den Udvej, at C. N. T. indtraadte i Regeringen og der hævdede sine Interesser.

Kan nu ikke denne Invasion af kommunistiske Formationer blive en vis Fare i Fremtiden?

Kommunisterne, svarede man, er endnu et Spørgsmaalstegn. Man sagde ikke, at Rusland var et Spørgsmaalstegn, men det var tydeligt, hvad man mente.

Hvis C. N. T. ikke var gaaet ind i Regeringen, havde C. N. T. staaet uden Vaaben Dagen efter Sejren over Fascisterne, medens de andre Retninger var bevæbnede. C. N. T.s Evne til under slige Betingelser at hævde den sociale Revolution havde været betydelig formindsket, mente man.

En Barcelona Kammerat formede Tesen omtrent saadan: *Den, som er bedst bevæbnet, vinder den endelige Sejr.*

Saadan som Forholdene nu har udviklet sig, opretholder C. N. T. ikke længere Overenskomsten om ikke at modtage Frivillige fra Udlandet. Den holdt længst mulig Overenskomsten loyalt. Under de sidste Uger er betydelige Skarer af Syndikalister strømmet til Spanien, og C. N. T. hilser dem alle velkomne i Kampen.

Man spørger naturligvis, hvad Hensigten kan være med Indkaldelsen af kommunistiske Frivillige. De var strengt tager overflødige. Men man maa erindre sig, at saavel Socialdemokraterne som Kommunisterne aabent har erklæret, at de kæmper for »Demokratiet«, d. v. s. for den borgerlige Ordning. Er det tænkeligt, at Fremmedbataillonerne ved et kommende Opgør efter Fascismens Nederlag skal bruges mod de spanske Arbejderes sociale Revolution? Naar Socialdemokrater og Kommunister aabent erklærer, at de kæmper for den demokratiske Orden og C. N. T. er besluttet paa saa langt som mulig at gennemføre den paabegyndte — og i Katalonien langt førte — Likvidering af Kapitalismen, saa maa her med Nødvendighed opstaa en Modsætning mellem Syndikalister paa den ene Side og Socialdemokrater og Kommunister paa den anden Side. (Her bør bemærkes, at P. O. U. M. ogsaa gaar ind for Revolutionen.) Skal denne Modsætning lede endda til Vaabenstrid? Og skal de kommunistiske Batailloner bruges for Bevarelsen af Kapitalismen i Spanien paa samme Maade som socialdemokratiske Formationer 1918—1919 anvendtes mod Spartakisterne i Tyskland? Dette er Spørgsmaal, som man stiller sig. En Forklaring maa der jo findes paa, at man fra kommunistisk Side saa bestemt krævede Indrejsen af Fremmedlegionerne. Kommunisterne er jo faatallige i Spanien og behøver godt nok den Forstærkning, som Fremmedbataillonerne medfører.

Den nye Moskvaproces er ingen Gaade

Massernes Haab om social Lighed og Retfærdighed, og ethvert Haab om Socialisme skal kvæles i Frygt for Deportation og Mord.

Intet Haab for Lenins sidste Medarbejdere, de skal alle myrdes.

Da den første Moskva-Proces oprulledes med de Anklagedes vanvittige, usandsynlige »Tilstaaelser« om Mord og Sabotage og Kontrarevolutioner, der aldrig havde fundet Sted, og Konferencer, bl. a. i København i et Hotel, som ikke eksisterede o. s. v., maatte hele Processen med dens rent ud reklame- og markskrigeriske Udstyrelse staa som en Gaade for alle tænkende Mennesker i Vesteuropa.

De Anklagedes Tilstaaelser var ikke blot i sig selv modstridende og i Modstrid med faktiske Kendsgerninger, men psykologisk vanvittige, idet de aabent havde det Formaal at stemple sig selv som Oprørere mod Sovjetstaten og tillige som moralske Uslinge og Banditter af den usleste og laveste Art — der »ærligt« fortjente de Kugler, Hr. Stalin havde tiltænkt dem.

Resultatet af den internationale Diskussion om denne Gaade var, at betydelige Forhold uden for Processen inden for eller uden for Sovjets Grænser maatte ligge til Grund — men hvilke?

Thi Processens *aabne* Formaal at rydde disse Mænd af Vejen begrundede jo ikke Processen, da de fleste af dem allerede forud var anbragt paa Forvisningssteder, hvor Tusinder for dem var »*døde*« i Stilhed, og hvorfra kun faa *Levende* er vendt tilbage!

Processens dybere Aarsager og Formaal maatte altsaa findes uden for. Og den Gang stod man mere raadvild og famlende i Spørgsmaalet herom.

Dette gør man ikke i Dag, hvor det næste store Bloddrama rulles op i Moskva, hvor det næste Kuld af Lenins gamle Medarbejdere skal myrdes.

For den socialistiske Intelligens, for den nøgterne tænkende revolutionære Arbejder træder selve de sensationelle Anklager og »Tilstaaelser« tilbage i Betydning for de dybe alvorlige historiske Kendsgerninger, der ligger som Aarsag og Baggrund for det nye Bloddrama.

Den sociale Revolution i Rusland er efter Lenins Død forvandlet til et kapitalistisk Statsuhyre, der udbytter de Arbejdende Masser ligesaa hensynsløst som under Privatkapitalismen.

Hele Verdens tænkende socialistiske Arbejdere glædede sig fulde af Forventning, da det endelig lykkedes Ruslands Bonde- og Arbejderklasse at komme over den første forfærdende Nødstilstand og skabe en moderne Industri, hvorved de kunde mangedoble Udbyttet af deres Arbejdsanstrengelser.

Men lad os i Dag tie stille med, hvad vi forventede af Sovjet-Unionens Industrialisering. Lad os derimod — staaende overfor denne nye Proces — hvor Stalin og hans Advokater bestandig paaberaaber sig *Lenins Navn og Mening* — citerer, hvilket Haab Lenin nærede til denne Industrialisering.

I *Lenins* Bog: »*Revolutionen og Staten*« skriver han ordret oversat:

»*Vi Arbejdere organiserer selv Storproduktionen, idet vi udbygger det, Kapitalismen allerede har skabt, vi udvikler en streng Jerndisciplin, som støttes af de bevæbnede Arbejderes Statsmagt og gør Embedsmændene til almindelige Folk, som udfører vore Paabud, vi gør dem til beskedent betalte »Formænd og Bogholdere« indbefattet alle Slags Teknikere, som kan afsættes til enhver Tid. Dette er vor, er Proletariatets Opgave. Paa denne Maade kan og maa den proletariske Revolution paabegyndes. En saadan Begyndelse paa Grundlag af Storbedrifterne medfører af sig selv, at alt Bureaukrati efterhaanden uddør.*«

For endnu stærkere at præcisere, hvad Lenins Opfattelse var, tager vi et andet Sted i samme Bog, hvor *Lenin* direkte skriver:

»*Hele Folkehusholdningen organiseres saaledes, at alle Teknikere, Opsynsmænd og Bogholdere og alle Embedsmænd overhovedet ikke faar højere Løn end en Arbejder under det bevæbnede Proletariats Ledelse og Kontrol. Dette er vort nærmeste Maal.*«

Dette er Lenins Opfattelse, den Lenin, Stalin og hans Advokater paaberaaber sig at tjene i Modsætning til de Anklagede!

Vel, vi lader Kendsgerningerne tale. Vi lader den danske og norske Arbejderdelegation, der besøgte Sovjet-Unionen 1936, berette, hvorledes Lenins Ligelønsprincip er realiseret af Stalins Magthavere. — De beretter:

I Bygningsindustrien har de almindelige Arbejdere 150 Rubler om Maaneden. Aarsfortjeneste ca. *1800 Rubler*.

Bygningsindustriens særlige foretrukne Specialarbejdere 5 à 600 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *7000 Rubler*.

I Kulgruberne har almindelige *Hjælpearbejdere* 170 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *2000 Rubler*.

Stachanov-*Hjælpearbejdere* har 100 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *5000 Rubler*.

Kvalificerede *Grubearbejdere* tjener i Akkord ca. 450 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *5500 Rubler*.

Stachanov-*Grubearbejdere* tjener pr. Maaned 1600 Rubler og derover. Aarsfortjeneste ca. *20,000 Rubler*.

I Jern- og Staalsmelterierne er Lønnen for almindelige Hjælpearbejdere højst 200 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *2400 Rubler*.

De kvalificerede Specialarbejdere tjener fra 350 til 400 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *4500 Rubler*.

Stachanov-Arbejdere tjener 1500 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *18,000 Rubler*.

Øverste Værkmestre tjener op til 6000 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *70,000 Rubler*.

I Tekstilindustrien tjener de almindelige Væversker op til 150 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *1800 Rubler*.

En kvindelig Stachanov-Arbejderske i Tekstilbranchen, *Dussja Winogradova*, oplyser, at hun i 1935 tjente 800 Rubler pr. Maaned samt en Aarspræmie paa ca. 800 Rubler. Aarsfortjeneste ca. *10,400 Rubler*.

Ved Jernbanerne har de almindelige Hjælpearbejdere, Sporskiftere o. l. 95 Rubler om Maaneden. Aarsfortjeneste ca. *1200 Rubler*.

Special- og Stachanov-Arbejdere ved Banerne tjener 500 Rubler om Maaneden. Aarsfortjeneste ca. *6000 Rubler*.

Paa et Statsgods, som den norske Delegation besøgte, havde de almindelige Landarbejdere 80 Rubler om Maaneden. Aarsfortjeneste ca. *960 Rubler*.

Paa samme Gods havde Traktorfolkene 600 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *7200 Rubler*.

En af Deltagerne i den norske Delegation oplyser, at ledende Ingeniører, Direktører, Embedsmænd og de højeste Officerer oppebærer Lønninger helt op til 8 à 9000 Rubler pr. Maaned. Aarsfortjeneste ca. *100,000 Rubler*.

Disse autentiske Tal afgivet af den danske og norske faglige Delegationer, der besøgte Sovjet-Unionen 1936, og som i Almindelighed udtrykker Sympati for Sovjet-Unionen, viser med al ønskelig Tydelighed, hvorledes de nuværende Magthavere har omsat *Lenins* Krav om *lige Løn* for Embedsmændene og de almindelige Arbejdere.

Statens Landarbejdere: Aarsfortjeneste 1000 Rubler.

Statens Embedsmænd: Aarsfortjeneste 100,000 Rubler.

Dette er ikke agitatoriske Fraser, men *Realiteter*.

(Fortsættes Side 4)

De svenske Bygningsarbejdere giver Forslag til ny Overenskomst

Kortere Arbejdstid, Ferie og Lønforhøjelse.

De svenske Bygningsarbejderforbund har nu tilstillet Arbejdskøberne deres Forslag til ny Overenskomst. Et af Hovedpunkterne er Arbejdstidsforkortelsen. Arbejderne stiller Forslag om en Arbejdsuge paa $42^{1}/_{2}$ Time fordelt paa Ugens 5 Dage fra Mandag til Fredag med $7^{1}/_{2}$ Time pr. Dag. Lørdagen kun $4^{1}/_{2}$ Time, saaledes at Lørdag Eftermiddag bliver fri.

For at sikre Arbejderne betalt Ferie foreslaas, at de Arbejdere, der har haft 40 Ugers Arbejde, faar Ret til 12 Dages Ferie. Derefter formindskes Feriedagenes Antal i Forhold til Antallet af Arbejdsuger, saaledes at 12—15 Ugers Arbejde giver Ret til 5 Dages Ferie.

Den nuværende Overenskomst fastsætter 7 Lønningsgrupper efter Landsdele og Byer. Dette foreslaas bibeholdt og Timelønnen kræves fastsat til 1,75 Kr. for Gruppe 1, der omfatter Stockholm og de nordligste Dele af Sverige, derefter en gradvis mindre Timeløn for de forskellige Grupper, saaledes at den laveste Gruppe 7 fastsættes til Kr. 1,33.

Disse Timelønninger er beregnede paa en Arbejdsuge paa 48 Timer, og det forlanges, at Timelønningerne forhøjes i samme Forhold som Arbejdstiden forkortes.

Endelig stilles der forskellige Krav angaaende det Arbejde, hvorom der ikke findes Priser i Prisfortegnelsen.

Selv om de her ovennævnte Krav er i høj Grad maadeholdne — de vigtigste er uden Tvivl Kravet om Arbejdstidsforkortningen og Ferien — er de dog i høj Grad af Interesse for de danske Bygningsarbejdere, hvis Krav til den nye Overenskomst, der forhandles om i disse Dage, saa vidt vi kan se, stort set ligger paa samme Linie.

Skal Norges Arbejdere i Konflikt

Mange Overenskomster udløber, men Politikerne allerede paa Benene for at faa Arbejderne til at nøjes med, hvad Udbytterne vil give.

Ligesom i Sverige og Danmark staar ogsaa de norske Arbejdere overfor at skulle have deres Overenskomster fornyet i meget stort Omfang, idet der i det første Halvaar af 1937 udløber Overenskomster for ca. 80,000 Arbejdere.

De Overenskomster, de norske Arbejdere arbejder under i Dag, blev indgaaet i Kriseaaret 1931 og igen fornyet i 1935, og i de Aar, der er gaaet siden — og i Særdeleshed da de to sidste Aar — er Priserne steget og steget, saa Arbejdernes Levestandard er blevet betydelig forringet. I disse Prisstigninger har det politiske Arbejderparti haft en ikke ringe Skyld ved at have foreslaaet og faaet gennemført i den lovgivende Forsamling prisfordyrende Foranstaltninger for igen at bringe det kapitalistiske Samfund paa Fode og lade Arbejderne betale Omkostningerne derved, og dertil har i Særdeleshed den berygtede Omsætningsskat paa 2 pCt., der i særdeles følelig Grad rammer Arbejderne, bidraget.

De politiske saakaldte Arbejderpartier er ens alle Vegne. Vi kender jo ogsaa lidt til deres varefordyrende Virksomhed herhjemme. —

I Modsætning til her i Danmark, hvor der tilsyneladende ingen Grænser er for, hvad Arbejderne lader sig byde, har der i det sidste Aarstid været en følelig Uro blandt en stor Del af de norske Arbejdere, der har givet sig Udtryk i spontane, ulovlige Strejker, hvoraf den mest omfattende var Bagerstrejken i Oslo. De blev dog alle »lykkelige« likvideret til Udbytternes Tilfredshed ved de af det politiske Arbejderparti afhængige faglige Lederes Medvirken og ved Kampagne mod Arbejderne i den socialdemokratiske Presse. Under disse Kampe var det, at Tesen: *Overenskomsterne skal under alle Forhold holdes*, blev til, og den har siden været en staaende Rubrik i den arbejderfjendtlige politiske Presse, der dog er ublufærdig nok til at skilte med Arbejdernavn. Naa, det er jo ogsaa let for disse »Ledere«, hvis Indkomster ligger 5—6 Gange over Arbejdernes, at forlange, at Arbejderne skal holde Overenskomster, efter hvilke de daarlig kan tjene til det nødtørftigste Underhold. Et probat Middel overfor Lederne vilde være, at de selv blev skaaret ned til Arbejdernes Leveniveau.

Man maa ikke sige, at Arbejdskøberne stiller sig afvisende og uforstaaende overfor Arbejdernes Krav om forøgede Indtægter. I Arbejdsgiverforeningens Organ har man i en ledende Artikel ladet sig forstaa med, at man nok kunde tænke sig en mindre Lønforhøjelse, der menes 4—5 pCt. — Det kan man vel nok kalde Generøsitet af Udbytterne, at de, naar Leveniveauet i Norge er steget vel nok nogle og tyve Procent siden 1931, da Arbejdsbetingelserne blev fastlagt, nu vil give en Erstatning paa 4 pCt.

Det er nu et Spørgsmaal, om de menige Arbejdere vil lade sig nøje dermed. Derimod er det uden for al Tvivl, at de politiske Ledere med Glæde modtager den »udstrakte Haand«, idet den mest konservativt indstillede Del af den socialdemokratiske Presse allerede har ladet sig forstaa med, at der nu ingen Udsigter er til, at det vil blive aaben Konflikt.

Det er imidlertid sandsynligt, at Arbejderne vil fastholde Kravet om fuld Erstatning for Prisstigningen, dertil kommer Kravet om en Videreførelse af Ferieordningen, Forkortelse af Arbejdstiden og en Del andre Krav, Arbejderne har opstillet.

Man skal dog ikke stille for store Forhaabninger til, at det skal lykkes de norske Arbejdere at føre deres Krav igennem, hvis de kommer til at kæmpe paa to Fronter: mod Udbytterne og deres egne Ledere, dertil er de endnu for hildede i politiske Fordomme og reformistiske Forhaabninger til det politiske Arbejderparti. Men saadanne Konflikter, hvor Arbejdernes Interesser uvægerlig bliver ofret for det kapitalistiske Samfunds og det politiske Partis opportunistiske Interesser, vil dog altid aabne Øjnene paa en Del af de tænkende Arbejdere og derved bane Vejen for den Nydannelse inden for Arbejderbevægelsen, der er nødvendig, hvis ikke det hele skal ende i den samme Elendighed, hvori de tyske Arbejdere nu befinder sig.

Det skal til Slut erindres, at de Mænd, der i Dag staar i Spidsen for den norske Arbejderbevægelse, er kommen der ved at bekæmpe det System, hvis ydmyge Tempeltjenere de nu er

Kommunens Tjenestemænd

der gennem flere Aar gentagne Gange har fremsat Ønske overfor Borgmester Hedebol om Forhandling om deres Løn- og Arbejdsforhold, har nu endelig faaet Løfte om, at en saadan Forhandling vil blive optaget i den nærmeste Tid, og de forskellige Organisationer er bleven opfordret til at fremkomme med deres Forslag.

Cirkulære fra Statsministeriet

Stats- og Kommunearbejde skal betales efter Overenskomsterne

Overfor de lumpne Kommunebestyrelser og Socialudvalg og særlig i saadanne, hvor der er socialdemokratisk Flertal, og som bestandig byder de arbejdsløse Kammerater en Underbetaling naar de har lidt til dem at bestille, gør vi opmærksom paa nedenstaaende Cirkulære.

De Folk, der underbyder de Arbejdsløse ved Kommunearbejder, er ofte »**Hurra-Socialdemokrater**«, for hvem Stauning er en Gud. Vi opfordrer Kammeraterne til at klippe Gudens Cirkulære ud og vise hans varme Tilbedere det, naar det drejer sig om Kommunearbejde.

Cirkulære til samtlige Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder.

I Cirkulære af 7. Juni 1933 opfordrede Statsministeriet i Henhold til en i Ministermøde truffet Beslutning samtlige Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder til i videst muligt Omfang at drage Omsorg for, at der ved alle Arbejder, der udføres her i Landet for Statens eller Kommunernes Regning eller med Tilskud fra Stat eller Kommune, betales den Løn, der i Henhold til gældende Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat for saadanne Arbejder, eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, for tilsvarende Arbejde paa Egnen gældende overenskomstmæssige Løn, samt at den overenskomstmæssige Arbejdstid ikke overskrides. Det udtales derhos, at Familieforsørgere og saadanne, som har forsikret sig imod Arbejdsløshed, fortrinsvis bør komme i Betragtning ved Antagelse af Arbejdere til de omhandlede Arbejder.

Det tilføjes, at der i fremtidige Udbydelsesbetingelser og Kontrakter

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark

Redaktion:
Hvidovrevej 2 St.
København Valby

Expedition:
Blangaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

indenlandske private Virksomheder bør optages Bestemmelser sigtende til Opfyldelsen af det i Cirkulæret udtalte, samt at Cirkulærets Bestemmelser ikke omfatter Reparationsarbejder og lignende mindre Arbejder, der udføres paa Steder, hvor de paagældende Arbejdere ikke er organiserede, saalidt som Arbejder, der sædvanlig udføres i Fængslerne eller paa lignende Maade.

I Anledning af, at der er opstaaet Tvivl om Rækkevidden af nævnte Cirkulære, skal man udtale, at Ministeriet maa ønske, at der ved Arbejder, der udføres af det offentlige, drages Omsorg for, at her i Landet stedfindende Produktion og Bearbejdelse af de til disse Arbejder særligt fremstillede Materialier foretages paa de i Cirkulæret af 7. Juni 1933 ommeldte Vilkaar.

Statsministeriet, 28. Febr. 1935.

TH. STAUNING.

/Holck,
Eksp.sekr.

Sølvsnorene rører paa sig

Den gærende Utilfredshed, der som Følge af det stadig stigende Prisniveau og de lave Lønninger, der længe har raadet indenfor Jernbanefunktionærerne, de saakaldte »Sølvsnore«, har endelig drevet Ledelsen indenfor Dansk Jernbaneforbund til at røre paa sig, idet Forretningsføreren Charles Petersen har sendt Finansministeren en Skrivelse, hvori han anmoder om, at der optages Forhandlinger om en Ændring af Tjenestemandsloven vedrørende Bestemmelserne om Reguleringstillæget, da den nu gældende Ordning forhindrer, at Tjenestemændene til Trods for Prisernes stærke Stigning intet Tillæg kan faa til Lønnen.

Blandt store Dele af disse Tjenestemænd hersker der en udbredt Pessimisme med Hensyn til et gunstigt Resultat af de Forhandlinger, der uden Tvivl vil komme i Gang, idet man er klar over, at Ledelsens Initiativ mere tager Sigte paa at virke beroligende paa Medlemmernes Utilfredshed end paa virkelig at sætte noget ind paa at naa et tilfredsstillende Resultat.

I Betragtning af Dansk Jernbaneforbunds hidtidige Indsats for at varetage Medlemmernes Interesser er denne Pessimisme velbegrundet, men man kan paa den anden Side ikke se bort fra, at Medlemmerne selv har en stor Del af Skylden for, at det er gaaet saa daarligt, som det er, idet de i altfor stor Udstrækning har undladt selv at præge Organisationen og dens Arbejde. Naar man overlader alt til Repræsentanter og intet selv vil gøre, saa bliver Resultatet daarligt.

Tiden skulde jo ellers være god nu for et lønmæssigt Fremstød for Statens Arbejdere, sidst de blev snydt, var det jo, fordi den politiske Situation ikke tillod o. s. v.

I Dag er den politiske Situation jo imidlertid god. »Arbejderregeringen« har jo nu Flertal i begge Rigsdagens Ting. Det er saa sjældent, at Politikerne bringer Arbejderne Fordele. Lad dem nu indfri Løfterne her i dette Tilfælde.

Ungdommen og Demoralisationen

Hver Dag læser vi i Pressen om den Aktion, de danske Ungdomsforeninger har startet mod den saakaldte »Smudslitteratur«. Selveste Hr. Steincke, Danmarks klogeste Mand, har meddelt, at han er enig med Ungdommen i, at »noget maa der gøres«. Man undres ikke over, at Hr. Steincke har givet Ideen sin varmeste Tilslutning, han har jo før vist, at han følger Devisen: jo mere og jo strengere Censur, jo bedre. Men man maa med Undren og en Smule Sorg se, at første Gang Danmarks Ungdom staar samlet, uanset politisk eller religiøs Overbevisning, er det om en Opgave, hvis Betydning man maa søge efter.

Der raabes fra alle Sider op om, at den omtalte Lekture virker nedbrydende, og at man maa standse den, inden Ungdommen helt ødelægges. Rent bortset fra, at Ungdommen sikkert ikke udgør Størstedelen af de pornografiske Blades Publikum, undres man uvilkaarlig over, at den danske Ungdom virkelig skulde behøve en Barnepige. Er den Unge virkelig sunket saa dybt i Fordummelsens Mørke, at de ældre maa træde »reddende« til, for man kan vist trygt gaa ud fra, at det er paa de ældres Initiativ, at Aktionen er startet.

Rent bortset fra, at vi ikke taber noget ved at faa de omtalte Blade fjernet fra Kioskvinduerne, er det vist for meget at haabe, at de Unge straks vil vende sig til mere litterære Værker og paa den Maade blive saa kloge, saa kloge. Den unge Mand, de unge Piger kan vi vist lade ude af Betragtning, der køber de pornografiske Blade, gør det sikkert kun af Nysgerrighed, og saa kommer det jo an paa hans Støbning, om han tager Skade af den eller ej. Udgiverne af disse Blade tjener sikkert deres fleste Penge paa Mænd, der af en eller anden Grund lever et fortrængt eller perverst Kønsliv, og de skal saamænd nok skaffe dem, hvad de vil have, paa Trods af Forbud.

Resultatet bliver jo nok, at Hr. Steincke benytter Lejligheden til at fremkomme med et nyt reaktionært Lovforslag, der skærper Paragraf 234. Saa kommer Spørgsmaalet, hvad er Pornografi, og det skal saamænd nok vise sig, at den i al Almindelighed temmelig fremskridtsfjendtlige Hr. Steincke ogsaa faar den oplysende Litteratur forbudt, og Fortielsessystemet kan atter svinge sin Svøbe over Danmark.

Typograflærl.

Domme over tyske Trotskister

De Mænd, Stalin beskylder for at staa i Forbund med Nazisterne, sender Hitler i Tugthus.

En af Stalin-Klikens Hovedanklagere mod Lenins gamle Medarbejdere i den nye Mordproces, der i disse Dage er indledet i Rusland, er Paastanden om, at de sammen med Trotski har afsluttet Overenskomst med Hitler og det tyske Gestapo om at ødelægge Sovjet-Unionen, afstaa Landomraader og Koncessioner til Tyskland o. lign., nogle i sig selv saa fantastiske og sindssyge Paastande, at ingen Mennesker tror paa dem, undtagen lige netop partiblinde Fanatikere, der er ude af Stand til selv at danne sig nogen selvstændig Mening, men kun blindt tror, hvad Partipressen skriver, selv om det er et i Dag og det stik modsatte i Morgen.

En Understregning af det løgnagtige i disse Anklager er den Kendsgerning, at Hitler og hans Domstole farer mindst lige saa haardt frem mod de tyske Trotskister, de faar fat paa, som mod Stalinisterne eller aktive Arbejdere for andre politiske Anskuelser.

Som et Bevis herpaa bringer vi her nogle Domme, der i de sidste Maaneder er fældet over tyske Trotskister.

Sondergericht (Særdomstol) i Düsseldorf har dømt 12 tyske Trotskister til sammenlagt 12 Aars Tugthus.

Samme Ret dømte følgende Trotskister: Werner Goldschmidt 6 Aars Tugthus. Poul Maus 8 Aars Tugthus. Karl März 5 Aars Tugthus og Albertine Kij 2 Aars Fængsel.

Særdomstolen i Hamburg dømte d. 18. December 1936 Hannes Bremer 6 Aars Tugthus. Hans T. 3¼ Aars Tugthus. Herbert G. 5 Aars Tugthus og Fiede Holbe og Walther B. 2 og 2½ Aars Fængsel.

Endvidere bliver der i Øjeblikket for Folkedomstolen i Berlin forberedt en Proces mod ca. 100 trotskistiske Funktionærer fra hele Tyskland. Man venter meget høje Tugthusstraffe.

Hitler skulde altsaa sende sine egne Forbundsfæller i Tugthus. I Rusland, hvor Pressen er ligesaa ensrettet som i Tyskland, er det maaske muligt at faa en Del af Folket til at tro paa det, men i andre Lande vil det blive umuligt, hvor store Anstrengelser Stalins betalte Lakajer saa end vil gøre sig.

Niels Møller Sagen

De Arbejdsløse i Alderslyst og Møllers Fagforening gaar ind i Kampen for at redde ham fra den Livsskæbne Myndighedernes Overgreb har søgt at slippe ham ned i.

Vi har nu gennem en Række kritiske Artikler belyst Myndighedernes Optræden overfor Niels Møller.

Vi kan dele denne Optræden i følgende Punkter:.

1. Formanden for det lokale Børneværn i Balle Kommune giver Niels Møller Tilladelse til at fraflytte sin nu af Myndighederne paastaaede aandssvage Hustru og medtage Ægteparrets lille Barn.

2. Da Sogneraad og Socialudvalget opdager, at denne Tilladelse maa medføre øgede Udgifter for Kommunen, kræver disse Myndigheder, at han skal flytte tilbage til den aandssvage Hustru sammen med Barnet.

3. Da Niels Møller bl. a. af Hensyn til Barnets Sikkerhed nægter dette, benytter Sogneraadet sig af sin Magt til

a) at fjerne hans lille Barn fra hans Forældres Hjem og anbringe det for hans Regning paa Børnehjemmet i Resenbro og

b) at sende ham paa Tvangsarbejde paa Anstalten i Viborg i Henhold til Paragraf 314 i Lov om offentlig Forsorg, der omhandler Tvangsindlæggelse af drikfældige eller af anden Last forsømmelige Forsørgere.

4. Da Tvangsindlæggelsen i Henhold til Loven indkamineres for Overmyndigheden, forkaster denne Paragraf 314 som Indlæggelsesgrundlag, men søger at redde Sogneraadets Prestige ved at lade Møller mentalundersøge.

5. Efter 8 Dages Ophold paa Anstalten bliver Niels Møller i 2 paa hinanden følgende Dage undersøgt af Amtslæge Kjær, Viborg, der erklærer ham for aandssvag.

6. I Henhold til, at en Aandssvag ikke egner sig for Ophold paa Tvangsarbejdsanstalt, frigives Møller faa Dage efter, men betydes, at han nu skal under Aandssvageforsorg (Opsigt).

7. I Henhold til Loven om Aandssvageforsorg anmoder Socialministeriet i en Skrivelse af 29. Maj 1936 Aandssvageanstalten i Ribe om at lade en Specialist foretage en Mentalundersøgelse af Niels Møller, hans Hustru og deres lille Barn.

8. I Henhold til denne Anmodning gjorde Anstaltens Reservelæge, Ag. Møller, Forsøg paa at mentalundersøge Niels Møller i hans Forældres Hjem den 3. Juni 1936. Nævnte Læge erklærer i sin Indberetning, at Niels Møllers Fader forhindrede ham i at foretage Undersøgelsen, men erklærer alligevel, at han anser Niels Møller for i den Grad aandssvag, at han bør steriliseres.

9. For at fremtvinge Niels Møllers Tvangsindlæggelse paa Aandssvageanstalten snarest, anfører nævnte Læge i sin Beretning en Sladderhistorie kolporteret af Socialkontoret i Alderslyst om, at Niels Møller »allerede« er ude efter en ny Kæreste.

10. Paa Grundlag heraf indstiller Aandssvageanstaltens Bestyrelse til Socialministeriet, at Niels Møller snarest tvangsindlægges paa Anstalten og bringes under dens Forsorg.

Paa Bunden af Afgrunden standser Kammeraterne Myndighederne i deres Forehavende.

Vi har tidligere paapeget den Indignation, Møllers Tvangsindlæggelse paa Tvangsarbejdsanstalten vakte i Alderslyst, ikke blot blandt hans arbejdsløse Kammerater, men ogsaa blandt Kommunens almindelige Borgere.

Der blev afholdt store Protestmøder, og der skete direkte Henvendelser til Sogneraadet mod den oprørende Behandling.

Da Myndighederne indirekte erkendte, at Indlæggelsen var lovstridig, men samtidig søgte at dække denne med et endnu mere skændigt Overgreb — paa Livstid at gøre ham umyndig og seksuelt at skænde ham ved voldelig Sterilisation — da blev Harmen ikke mindre.

Nye Møder og nye Protester fremkom overfor Myndighederne. Mange Mennesker i Kommunen kendte jo Niels Møller, og alle var enige om, at han hverken var eller nogensinde havde været aandssvag.

Men idet Sagen var gledet fra Sogneraadet og Socialudvalget, som bærer den oprindelige Skyld og Ansvar i denne uhyggelige Skandalesag, stod det klart for Niels Møllers Kammerater, at der — om Niels Møller nu skulde hjælpes — skulde sættes andre Kræfter ind end de rent lokale.

Det havde vist sig, at den lokale, saakaldte Arbejderpresse *»Silkeborg Soc.-Dem.«*, der skulde forsvare de Fattige og Svage overfor Myndighedernes Overgreb, ikke interesserede sig en Døjt for den dybt forurettede og forfulgte Arbejder.

Atter havde de Svage og Fattige de af Myndighederne hensynsløst behandlede Mennesker Grund til at beklage *Peter Sabroes* Død, og at det Partis Repræsentanter, der skulde videreføre hans menneskekærlige Værk, selv sad som Myndigheder, der i hjerteløs Grumhed og Haardhed ikke stod tilbage for dem, Peter Sabroe saa uegennyttigt og stærkt bekæmpede.

Niels Møllers Fagforening og »Arbejdet« træder i Kampen for hans menneskelige Rettigheder.

Niels Møllers Kammerater henvendte sig først til hans Fagforening med Anmodning om at værne ham.

Hans Kammerater i Fagforeningen, der kendte ham som en overmaade mild og flink Kammerat, der næppe havde en Uven, besluttede paa deres Generalforsamling at engagere den nødvendige juridiske Hjælp for ham og afholde Udgifterne ved denne.

Fagforeningen engagerede Hr. Overretssagfører Chr. Ejstrup af det bekendte Sagførerfirma *»Jonson, Ejstrup og Morville«* i Viborg til at varetage Niels Møllers Interesser overfor Myndighederne.

Samtidig henvendte Niels Møllers arbejdsløse Kammerater sig til os og bad os træde offentlig i Skranken for at standse Myndighederne i deres uberettigede Opførsel imod ham.

Efter at have modtaget de nødvendige Oplysninger i Sagen lovede vi dette og vor Indsats i Sagens Offentliggørelse og vor offentlige Paatale kan jo enhver Læser bedømme.

Om Overretssagfører Ejstrups Indsats i Sagen skal vi meddele følgende:

Den 22. Juli 1936 besluttede Bestyrelsen for Aandssvageanstalten i Ribe, at Niels Møller skal inddrages under Aandssvageforsorgen og foreløbig indlægges til Observation paa Anstalten.

Efter at denne Beslutning er meddelt Socialministeriet og derefter Niels Møller og hans juridiske Konsulent, indsender denne d. 26. August 1936 en formuleret Besværing over Niels Møllers Behandling og den trufne Beslutning og kræver denne ophævet.

Forberedes Myndighedernes Tilbagetog — — eller ?.

I en Skrivelse af 20. Oktober 1936 fra Socialministeriet til Overretssagfører Ejstrup meddeles det, at Bestyrelsen for Ribe Aandssvageanstalt efter Brevveksling med Socialministeriet nu har frafaldet Beslutningen om Niels Møllers Indlæggelse til Observation paa Anstalten, mod at han paa Forhaand indvilger i en frivillig ambulant Undersøgelse og godvillig i at lade sig sterilisere, saafremt denne Undersøgelse maatte komme til det Resultat, at han er aandssvag og en Sterilisation maatte blive forlangt.

I en Skrivelse af 23. Oktober 36 meddeler Overretssagfører Ejstrup Niels Møller dette og tilraader ham at indgaa paa dette Forlangende som det mest fornuftige i Øjeblikket.

Efter indgaaende Drøftelse med Kammerater og Overretssagfører

(Fortsættes Side 4.)

Valgene i Fagforeningerne og de politiske Partier

Bestyrelsen for Malernes Fagforening i København, i hvilken Kommunisten Lynge er Formand, har sendt Bladene »Social-Demokraten« og »Arbejderbladet« en Skrivelse, hvori den anmoder de to Blade om, at Hensyn til, at »der for Tiden hersker et spændt Forhold mellem Lauget og Fagforeningen, om ikke »som ved tidligere Lejligheder at blande sig ind i Afdelingens Valg af Ledelse«.

Vi mener ogsaa, at ingen af de to Blade har nogen som helst Berettigelse til at blande sig ind i Fagforeningens Sager, da hele deres Stræben kun gaar ud paa at udnytte Fagforeningerne partipolitisk. Forsaavidt kan vi være enige i Skrivelsens Henstilling. Kun undrer det os, at den fremkommer paa Kaj Lynges Foranledning, da han jo aldrig tidligere har været bange for at drage den partipolitiske Presse ind i Fagforeningskampen.

Det er imidlertid ikke den omtalte Skrivelse, der interesserer os saa meget, den tager vi kun som et Udtryk for, at Kaj Lynge er ude efter »Fredsvalg«, men derimod en Bemærkning i »Soc.-Dem.«, der siger: »I Aarevis har det indenfor først *Fagoppositionen,* saa Venstresocialisterne og sidst Moskvas kommunistiske Filial i Danmark været god Latin, at Oppositionen ved Valg af de faglige Organisationer søgte at faa valgt deres Folk«.

Vi maa overfor dette Postulat, der giver Udtryk for, at Fagoppositionens Arbejde inden for Fagforeningerne væsentlig har gaaet ud paa at faa sine Tilhængere valgt, protestere, og hvis det er Sperling, der som »Soc.-Dem.«s faglige Medarbejder er Mester for nævnte Postulat, har han skrevet det mod bedre Viden, da han som tidligere Medlem af F. S. ved, at det ikke passer.

Hverken i Dag eller for Aar siden, da F. S. betød betydeligt mere i den faglige Bevægelse, er vi gaaet ud paa Mandatjageri, og ganske naturligt, da vi vel nok er den Retning indenfor Arbejderbevægelsen, der tror mindst paa, at Personskifter gavner Arbejderne noget. Sperling er bl. a. derpaa et Bevis. Skønt tidligere Syndikalist, har det ikke gavnet »Soc.-Dem.«s faglige Artikler noget. De er jo akkurat af samme Aand og Tendens, som da Hedebøl var »Soc.-Dem.«s faglige Medarbejder.

Vor Opgave har altid været — og er fremdeles i Dag — at gøre Fagforeningerne til virkelige proletariske Klassekampsorganisationer, der er jævnbyrdige — eller helst stærkere — med de tilsvarende Arbejdskøberorganisationer, saaledes at de i Dagens Kamp kan fravriste Udbytterne de Forbedringer, der er nødvendige, for at de ikke blot kan opretholde deres Levefod, men højne den i Forhold til det kapitalistiske Samfunds Udvikling og stigende Produktivitet.

Vort Arbejde indenfor Fagforeningerne har altid og vil altid vedblive at være antikapitalistisk. Vi vil fratage Arbejderne Troen paa, at de inden for det kapitalistiske Samfunds Rammer kan opnaa en lykkelig, fri og betryggende menneskelig Tilværelse. Lønarbejderen er og vil altid blive en Ufri, som Slaven og den Livegne har været det før ham.

Vort Arbejde i Fagforeningerne gaar ikke bare ud paa at opildne Arbejderne i den faglige Kamp om 5 Øren, men vi vil vise ham Vejen til et nyt Samfund, hvor Lønarbejdet ikke mere eksisterer, men hvor frie Mennesker gennem deres økonomiske Organisationer leder og fordeler Produktionen.

Vi kan i dette Arbejde ikke undgaa at komme i Strid med de politiske Partier, der til Arbejderne siger: Stem paa os, saa skal vi skaffe jer det, med det Resultat, at i samme Forhold, som Repræsentanternes Antal stiger, saa formindskes Arbejdernes Frihed og Livsmuligheder. Livet har aldrig været saa vanskeligt og usikkert for de Mennesker, der skal leve af Løn, som det er i Dag, hvor den »politiske« Indflydelse er større end nogen Sinde.

Vi derimod siger til Arbejderne: Det kan ikke nytte noget at stemme paa os. Arbejdernes Frigørelse skal være deres eget Værk, det er der ingen Repræsentanter, der kan gøre for jer. I maa selv tilkæmpe jer jeres Frihed. I har Magten. Det er jer, der fremstiller alle Værdier i Samfundet. Brug jeres økonomiske Magt. Erobre Fabrikkerne, sæt jer i Besiddelse af Produktionsmidlerne. Gør jeres Fagforeninger til Samfundets Produktionsorganisationer, producer for jer selv, for jeres eget Behov, men giv ikke Magten fra jer, saa vil Glæden, Friheden og Lykken følge med i det Arbejdets Samfund, I paa Lighedens Grund organiserer.

Vi gaar ikke paa Jagt efter Mandater, men vi er heller ikke principielle Modstandere af, at Fagoppositionens Medlemmer lader sig vælge ind i Fagforeningsbestyrelser, det er bare ikke det vigtigste for os. Det vigtigste er for os at bibringe Arbejderne en anden Indstilling, gøre dem til Fjender og Bekæmpere af det kapitalistiske Samfund.

Med den Indflydelse, den syndikalistiske Bevægelse gennem Aarene har haft paa den danske Fagbevægelse, er det jo en naturlig Ting, at ogsaa en Del af dens dygtigste Talsmænd er bleven indvalgt paa fremtrædende Pladser, men Resultaterne for Arbejderne har ikke været af den Beskaffenhed, at vi har kunnet revidere vore Anskuelser om, at Personskifter er uden Betydning, naar de ikke følges af en tilsvarende Revolutionering og antiautoritær Indstilling hos Arbejderne, der kan holde deres Repræsentanter paa den rette Vej, idet jo et Utal tidligere Syndikalister har fundet hjem til de socialdemokratiske Kødgryder. — Der er jo saa dejligt fredeligt og Livet er mindre risikabelt der end her ude paa Venstrefløjen, men at deres moralske Standard ikke er blevet højnet ved Opplantningen, har de mange Gange vist.

Vi fortsætter nu vort Arbejde i Fagforeningerne for Arbejdernes Selvbestemmelsesret i deres egne Organisationer, for Udrensning af de politiske Partiers skadelige Indflydelse paa Fagforeninger, for Arbejdernes Kamp mod det kapitalistiske Samfund, for Arbejdernes direkte og fuldstændige Overtagelse af Produktionen og al Magt i Samfundet. Kan vi paa dette vinde nogle Mandater, saa tager vi dem med, kan vi ingen vinde, saa gør det heller ikke noget, saa fortsætter vi bare saa meget mere energisk vort Arbejde for at vinde Arbejderne for vore Anskuelser.

Paa ethvert

Postkontor og ved enhver Landpost kan du bestille ARBEJDET, og det er ikke dyrere, fordi det er let. Det koster kun Kr. 1,50 Kvartalet og bliver frit tilsendt hver Uge.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C.5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

Michaelsens Bukser
Blaa og hvide Ravndugs-Overalls Benklæder og Jakker 2,75, Bluser 2,50. Kun hos MICHAELSEN
HUSK
46 Fredericiagade 46

„Krystal" Minéralvand
Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Konsultationen i Frederiksberggade 25
Vejledning i Svangerskabsforebyggelse fortsættes indtil videre ved Vikar alle Hverdage Kl. 10½—12. Mand. og Fred. Aften Kl. 7—8.
Leunbach.

Den nye Moskvaproces

(Fortsat fra Side 2.)

Det privatkapitalistiske System kan ikke opvise større økonomisk Ulighed i Eksistensvilkaar eller en mere uforskammet og hensynsløs Udbytning af de arbejdende og værdiskabende Arbejdermasser end denne Stalins Karrikatur af et socialistisk Samfund

En gærende og voksende Utilfredshed i Arbejdsmasserne, som holdes nede af G.P.U.s Spionage og Voldshandlinger.

Ethvert Menneske, der blot er i Besiddelse af almindelig logisk Sans, kan sige sig selv, hvilken Sum af Anstrengelser og Lidelser Ruslands Millionmasser har maattet betale for den moderne Industri. Landet har i Dag

I Løbet af en kort Aarrække at tilbagelægge Vejen fra et økonomisk og produktionsmæssig tilbagestaaende Samfund til et moderne Industrisamfund baade i industriel og landbrugsmæssig Henseende, koster Folkemasserne ufattelige Lidelser og Ofre.

Men de russiske Bonde- og Arbejdermasser bar dem i Tiltro til Lenins Løfter om Socialisme, om Lighed i social Livsvilkaar o. s. v., saaledes som det blev sagt dem tusind Gange om og om igen i Skrifter og Taler, ja, saaledes som Lenin selv siger det i den Bog, vi lige har citeret.

Men efter Lenins Død, efter at Stalin-Kliken tilrev sig Magten, saa er ethvert teknisk Fremskridt — Frugten af Arbejdermassernes udholdende Offervilje — blevet brugt til at fodre det stadig voksende Bureaukrati, som nu danner en fuldstændig økonomisk magtbesiddende Overklasse over det arbejdende Folk. Og dette er igen lagdelt splittet og forsvaget gennem et djævelsk kapitalistisk Aflønningssystem, hvor »Partitroskab«, Angiveri, Øjentjeneri og hemmelig G. P. U.-Tjeneste langt mere end personlig Dygtighed er den afgørende Faktor for Lønnens Størrelse.

Det *kapitalistiske Lønsystem*, som baade Marx og Lenin har paapeget, skulde knuses paa Vejen mod Socialismen, har Stalin-Kliken ikke blot opretholdt, men udbygget paa den mest djævelske Vis som Skærm for sin Undertrykkelse og Udbytning af Masserne.

De Levnedspriser, vi offentliggjorde i forrige Nummer, som et Medlem af den danske Fagdelegation, Maler *Vilh. Kroier*, konstaterede i Sovjet-Unionen, vil, sammenholdt med de Lønninger, der er gældende for det enorme Flertal af Sovjet-Unionens arbejdende Millioner, overbevise enhver tænkende Arbejder om, at Millionerne i Rusland bestandig maa leve i den dybeste Kummer og Elendighed, hvor Lønnen kun lige kan strække til til det mest nødtørftige, medens Bureaukratiet og den privilegerede Del af Arbejderne kan nyde Livet og præge det for Arbejderdelegationerne i Klubhuse, Teatre og Koncertlokaler.

Det er lige saa givet, at bag denne Millionernes bestandige kummerlige Tilværelse, bag denne Skændsel af brudte Løfter gærer en bestandig voksende Utilfredshed og Harme.

Men naar denne endnu ikke har faaet Masseudslag, men kun har ytret sig i talrige natlige Overfald og Mord paa Stachanovfolk o. l., da skyldes det i første Linie det hemmelige politiske Partipoliti, der er opbygget til Værn om Systemet: G. P. U.

Oprindelig var G. P. U. et hemmeligt Klassepoliti vendt mod den gamle Overklasse og dens »hvide« Terror, men efterhaanden som den gamle Overklasse forsvandt, forvandledes denne hemmelige Politiorganisation sig til et kommunistisk Partipoliti, og er under Stalins Regime nu endt som en mægtig omfattende hemmelig Værneorganisation for den nye Overklasse og dens Herskerklike.

Ingen Arbejder ved sig selv mere sikker. Han ved ikke, om hans Sidemand paa Fabrikken, hans Kammerat, hans Nabo er G. P. U.-Mand.

Paa Fabriks- og Fagforeningsmøder er G. P. U. altid tilstede. Hele Fagforeningsapparatet er i Stalins Redskabers Hænder, og G. P. U.s hemmelige Agenter vanger kritisk over hvert Ord, der udtales. Vover en Arbejder sig ud i Opposition til det herskende System, rammes han af Boykot, hvis han ikke pludselig »*forsvinder*«.

Tusinder af oprørske Arbejdere og Bønder er bragt til Tavshed oppe paa Ishavets Øer og Forvisningssteder. Lenins jernhaarde Disciplin mod den gamle Overklasse er af Stalins Regime vendt mod enhver Arbejder og Bonde, der opponerer mod det nye Klasseherredømme

Fagbevægelsen er af Partiet berøvet enhver Indflydelse over Arbejdernes Løn- og Livsforhold og Magten over Partiet er igen koncentreret i den højeste Partiledelse med Stalin i Toppen, der i Kraft af G. P. U. undertrykker enhver Opposition baade i Partiet og Klassen.

Stalins Regime har paany indført Privateje af Jorden og rentesugende Kapitalisme.

Da Revolutionen i Rusland sejrede, erklæredes Jorden og Arbejdsmidlerne som Samfundseje. Denne Beslutning er Hjørnestenen i al socialistisk Tænkning.

Bønderne respekterede ikke denne Beslutning, men tog ganske simpelt Jorden i personlig Besiddelse.

Gennem den kollektive Kolosbevægelse haabede man paa at gennemføre Samfundseje til Jorden.

Stalins Regering har nu ikke blot givet de kollektive Jordbrug Ejendomsret til Jorden, men har endog vedtaget en Lov, der giver den enkelte Bonde Ejendomsret over hans private Brug.

Det er dette, Stalin og hans Regime forstaar ved Socialisme.

Men nu den rene, rentesugende Kapitalisme? Ogsaa den er igen kommen til Magt og Ære under Stalins Regime.

Ved Læsningen om de høje Lønindkomster fra 10 til 100,000 Rubler aarlig har sikkert flere Læsere tænkt: Hvad kan egentlig dette Bureaukrati bruge alle disse Penge til?

Vi kan svare, at de nye Frihandelstilstande, Stalin har gennemført, aabner rig Adgang for dette nye Bourgeoisi til at æde, drikke og fornøje disse mægtige Indtægter bort, som Arbejderne maa slæbe sammen til dem.

Men ønsker denne Overklasse paa ægte kapitalistisk Vis at faa deres store Indkomster til at yngle, har Stalins Regime ogsaa sørget for dette, idet man nu i Sovjet-Unionen paa Bankindskud og Statsobligationer kan opnaa helt op til 8 pCt. i Renter.

Bedre og fødere Adgang til *arbejdsfrie Indtægter* har Borgerskabet ikke i de kapitalistiske Stater.

Dette er disse autentiske Kendsgerninger. Europas Arbejdere skal kende som social Baggrund for de afskyelige politiske Blooddramaer, hvoraf det andet nu er under Opførelse og det tredie allerede varslet.

Ethvert Haab hos Masserne om Opfyldelse af Lenins Løfter om Lighed og Frihed til dem skal kvæles i Blod ved Udryddelse af Lenins gamle Medkæmpere og Kammerater — de gamle Bolchevikerl

Stalins betalte Skraalhalse herhjemme kan bruge saa mange Skældsord de vil. Det hjælper ikke. Stalins Modsætning til Lenin, hans Forræderi mod Socialismen og Ruslands arbejdende Folk kan ikke mere druknes hverken i Blæk eller Blod.

Selve disse politiske »Proces«-Mord virker afskyvækkende paa alle socialistisk tænkende Arbejdere ude i Europa, og Kendskabet til de faktiske Forhold i Sovjet-Unionen vil gøre dem til uforsonlige Fjender af Forræderen Stalin og hans usle Advokater!

Bliv Abonnent

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1500 Par brugt Fodtøj fra 2-8 Kr.
Alle Reparationer udf. til billigste Priser.
84 BORGERGADE 84
(lige for Prinsensgade).

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x.

Lejer-Kampen i Gøteborg

600 tomme Lejligheder blev Husejernes Gevinst i Striden

Vi har tidligere omtalt den vældige Kamp, der har staaet i Bydelen Olskrogen i Göteborg mellem Lejerne og Husværterne.

Lejerne, der staar meget stærkt organiseret i Lejerforening, havde gennem deres Organisation stillet forskellige Krav til Husværterne, bl. a. om Lejlighedernes Istandsættelse, men blev mødt med kategorisk Afslag; i Stedet for dannede Husværterne en »Garantiforening«, der skulde holde Husværterne skadesløse i Kampen mod Lejerne.

Husejerne forsøgte nu ved Fogedens Hjælp at faa de genstridige Lejere sat paa Gaden, men i første Omgang med ringe Resultat, idet alle organiserede Arbejdere i Göteborg erklærede sig solidariske med dem, og det var umuligt at faa den nødvendige Arbejdskraft til at bære Møblerne paa Gaden. Tilsidst lykkedes det dog ved Trusel om Afsked at faa nogle kommunalt ansatte Funktionærer til at agere Skruebrækkere, og nu er Udsmidningen af de i Striden indblandede Lejere praktisk talt tilendebragt. De har dog alle gennem Lejerforeningen faaet Lejlighed anvist andre Steder.

Tallet af udsmidte andrager 212 Familier, men dertil kommer, at 400 frivilligt er flyttet fra Bydelen, saaledes at der nu staar over 600 Lejligheder tomme.

Lejerne erklærer, at medens det ved Stridens Begyndelse var de fleste udsmidte Familjers Hensigt at komme tilbage til Bydelen, naar en Overenskomst med Husværterne var opnaaet, saa har de nu ikke mere nogen Længsel efter at komme tilbage. En hel Del af de Familier, der bor i Ejendomme, hvor Udsmidningerne er foregaaet, men som ikke har været indblandet i Striden, har erklæret, at de agter at flytte, saa snart deres Kontrakter udløber, da de ikke vil bo i de delvis affolkede Huse.

Garantiforeningens Forhaabninger om, at Lejerforeningen vilde staa magtesløs overfor Opgaven at skaffe nye Lejligheder til de Udsmidte, og at disse derfor i Løbet af nogen Tid vilde falde til Føje, har ikke slaaet til. Husejerne har kalkuleret fejl baade om sin egen og Lejerforeningernes Ressurser, og de har nu, efter at Udsmidningerne er tilendebragte, Tid og Lejlighed til at fundere en Smule over sit Misgreb og dets Konsekvenser.

„Kampen om Trotski“

af

Marie Nielsen

faas paa ARBEJDET's Eksp., Blaagaards Plads 21, Kbhvn. N. — Pris 60 Øre. — Forsendes over hele Landet mod Indsendelse af 70 Øre i Frimærker.

MØBLER

Husk: Korsgade 20
er det billigste Indkøbssted for alt i MØBLER, Herre- og Damegarderobe m. m.
Christensen, Korsgade 20

Det smukke Hjem
vil De gerne stifte Dem, køb derfor Møbler hos
Snedkermester J. Ryssel
Oehlenschlægersgade 40

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Todesgades Frisør
Herre-Dameklipning 50 Øre
Barbering med Sprit og Creme 20 Øre
Dobbelt Barbering med do. 30 Øre. Byens bedste Betjening. Todesgade 9. V. Schau

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

Engl. knuste Koks Kr. 2.45,
i smaa Maal danske 25 — engl. 28. Nøddekoks, engl. 25 Øre pr. 10 Liter.
Hovedstadens Kul- og Koksforretninger.
Sundevedsgade 32 Sct. Annægade 10
Vester 7959. Amager 7606.

HUSK BYENS BILLIGSTE
Forretning med hygiejniske Artikler,
Westend 13, København V.

SILKEBORG

Udmaalingen af Øjnene er GRATIS.
LAURS. BAK,
SØNDERGADE 9.

B&O Det danske Kvalitetsmærke

Det betyder Tilfredshed hvis De vælger B&O

Eneforhandling
HJ. SKAFTE
Telf. 1000 - Søndergade 4
SILKEBORG

Stort Udvalg i Grammofoner & Plader

Niels Møller

(Fortsat fra Side 3.)

Ejstrup gik Niels Møller med hertil.

Siden da — for tre Maaneder siden — er intet foretaget fra Myndighedernes Side.

Dette kan jo se højst mærkeligt ud set ud fra Sladderhistorien fra Socialkontoret i Alderslyst med den nye Kæreste — og de deraf eventuelt flydende Følger!

Men netop set der ud fra burde man vel kunne gaa ud fra, at Myndighederne har stillet Sagen i Bero.

Vi finder, at dette vilde være det mest fornuftige fra Overmyndighedernes Side.

Man kan maaske ikke forlange, at disse aabent, men saa stiltiende skal erkende, at de for at redde Sogneraad og Socialudvalg i Alderslyst fra aaben Fiasko har voldet dem længere ud, end de burde.

Skulde dette blive denne Sags endelige Afslutning, saa ønsker vi at fastslaa som vor Overbevisning, at Skylden herfor i første Linie skyldes det Forhold, at Niels Møllers Kammerater slog Kreds om ham, og at hans Fagforening stillede sine Pengemidler til Disposition for juridisk Hjælp.

Uden dette var han hjælpeløst forfaldt og gik i Dag som seksuelt skændet Fange paa Aandssvageanstalten i Ribe.

Men Ansvaret skal ingen løbe fra.

Men hvad enten nu Sagen skal ende eller Myndighederne vil fortsætte Forfølgelsen mod denne Arbejder, saa er Sagen ikke dermed sluttet.

De Medlemmer af Sogneraad og Socialudvalget i Alderslyst, for hvem det var saa nemt at træde en fattig Arbejder ned i Ulykke og Fortræd, blot for at spare nogle lumpne Kroner, dem kan intet samvittighedsfuldt Menneske dog glemme.

Deres Gerning mod Niels Møller var saa hjerteløs ond og haard, at det for alle Tider bør have frataget dem alle tænkende Menneskers Tillid som Varetagere af offentlige Hverv, hvor fattige Menneskers Skæbne er dem betroet.

Dette bør i Balle Kommune være alle rettænkende Menneskers Stilling til disse Mænd i Fremtiden.

For vort Vedkommende har Spørgsmaalet et større Perspektiv.

Ved Sociallovens uheldsvangre Skønsprincip og ved dens Bestemmelser om, at dens Myndigheders Beslutninger ikke kan indankes for de juridiske Domstole, er her i Landet skabt et socialt Bureaukrati, hvis vilkaarlige Magtbrynde tyranniserer den fattigste Del af vore Klassefæller i oprørende Retsløshed.

At afklæde dette Bureaukrati, at belyse de moralske og sociale Forbrydelser, at afklæde dets usle Motiver og anbringe det med personligt Ansvar overfor vor Klasses offentlige Domstol, vil vi betragte som et af vort Blads Hovedopgaver ved Siden af vor Stilling som Forsvarer af vor Klasses økonomiske Kampe.

Niels Møllers Sag er en af de første, og mange vil følge efter.

Ubarmhjertig og frygtløs vil vi tage Kampen op med det moralske Pak, der for offentlig Prestige og Løn sætter Støvlen paa Nakken af de Arbejdsløse, de Fattige, de Fortrykte og Svage. Maalbevidst og stærkt vil vi rejse disse vore faldige Klassefæller til Selvfølelse og Kamp for deres forhaanede Menneskerettigheder.

Og skulde Myndighederne i Niels Møllers Sag føre denne til Bunds, da skal Billedet af denne fuldt ud normale Arbejder, der af Bøddelhænder er lagt i Spændetrøje, medens Lægen med Kniven behandler ham som det umælende Dyr og slynger ham ned i Seksuallivets Afgrund, ja, da skal vi med dette Billede danne Tusinder af nye Oprørere mod den forbandede Sociallovs Tyranregimente.

RADIO

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

GOTTFRIEDT OLSEN
Værksted for fin Mekanik
Overgaden o. Vandet 10 Amg 7970
Reparation af Hovedtelefoner og Højttalere.
Specialitet: Reparationsværksted for Mekaniske Apparater, Stempler, Numeratorer, Grammofoner, Barometre, Fotografiapp. og Kikkerter.
Alt Dreje- og Revolverarbejde
Grundlagt 1919.

FØDEVARER

Kolonial-Lagrene.
Holmbladsgade 18 - Amg. 2810
Holbergsgade 9 - Palæ 5409
Varerne bringes overalt.
Prøv vore Vine og Konserves.

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

BEKLÆDNING

Reparation
Herre og Damegarderobe, kemisk renset - farves og presses.
1. Kl. Arbejde - Billigste Priser.
Asminderødgade 6.
F. Larsen

Brugt Tøj fra Herskabshjem fra 15 Kr.
Landemærket 10.

Tøjrensning
SAXO-PRES, Saxogade 106. Habit renses og presses Kr. 2,50. — Fineste Kunststopning. — Kemisk Rensning Kr. 5,50.

Mødelisten

Søndag 31. Januar:

Havnearbejdernes Fællesforbund. Generalforsamling Kl. 10 Fm. i Romersgade 22, store Sal.

Jord- og Betonarb. Generalforsamling Kl. 10 Fm. Enghavevej 40

Mandag 1. Februar.

Slagteriarbejdernes Fagforening. Generalforsamling Kl. 7,30, Enghavevej, store Sal.

Onsdag 3. Februar:

Specialarbejderne. Generalforsamling Kl. 19,30, Romersg. 22, Overbysalen.

Et Pressejubilæum i Danmarks revolutionære Arbejderbevægelse

(Fortsat fra sidste Nr.)

Snarere maa man sige, at de endnu fastere sluttede op om Bevægelsen tiltrods for, at »Soc.-Dem.« hver Dag fraadede i Raseri, Ondskab og Løgn imod den.

Anderledes med Borgerskabet og dets Presse, der blev sluttet en Enhedsfront lige fra Smaaborgerskabet til Højfinansen, fra »Soc.-Dem.« til »Berl. Tid.«, der skreg paa Hævn og Forfølgelse mod den revolutionære »Pøbel«, »Janhagel«, »Hej-hep Drenge« og »Kasketdrenge« »Underverdenen fra Nørrebros Kælderbeværtninger«! osv. Tænk, de havde vovet at skænde den danske Kapitalismes Højkirke, **Børsen**, og banket dens Præster! Hævn! Hævn! Hævn!

Den brutale Voldsmagt kommanderes til voldelig Provokation og Alliancen sluttes med Vesterbros og Nyhavns Underverden.

7 Uger efter Stormen paa Børsen blev de Kammerater fra F. S., man ikke kunde bevise havde deltaget i denne, løsladt.

Der skulde dog ikke gaa lang Tid, før der igen blev lavet en Anledning til at arrestere dem.

Et ubetydeligt Forhold blev Anledning. En eller anden Spøgefugl havde hængt en Soldateruniform op paa en af de gamle Lygtepæle paa Aaboulevard med Livgehæng og Kasket paa Hatten.

Da Arbejdsmandsforbundets mange arbejdsløse Medlemmer den Gang blev kontroleret nede i Baggaarden paa »den gamle Ladegaard«, samlede den militære Lygtepæl snart et af de almindelige Gadeopløb, der morede sig over »Gespenstet«.

Denne ganske uskyldige Begivenhed gav Københavns Politiledelse Paaskud til at udsende et mægtigt Opbud af knippelbevæbnede Politibetjente, der i feldkommen Blinde ikke alene slog ned for Fode af de om Lygtepælen forsamlede Mennesker, men forfulgte de Arbejdsmænd, der skulde til Kontrol, ned i Ladegaardens Baggaard.

Da det her var Udbetalingsdag, stod her lange Køer af baade Mænd, Kvinder og Børn og ventede paa deres Tur. Disse intetanende Mennesker stormede de brutale Betjenthorder ned over og tæmpede med deres Knipler, saa mange laa blodige og saarede og maatte under Lægebehandling.

»Soc.-Dem.«, der i hele Pressekampagnen var i første Led til at opfordre Myndighederne til at gribe ind med haard Haand mod de Arbejdsløse, var fejg nok til Morgenen efter at tage en Proforma-Afstand fra Politiets »unødvendige« Haardhændethed.

Arbejdsmandsforbundets Ledelse fremkom med en spagfærdig Protest. »Solidaritet« var det eneste Blad, der hensynsløst og skarpt fordømte den oprørende Provokation og pegede paa de virkelige Anstiftere i Regeringen og Farimagsgade.

Det var derfor ganske naturligt, at det Udvalg af organiserede Arbejdsmænd, der var valgt paa et Møde paa Ladegaarden Dagen efter, henvendte sig til F. S. og bad det lade sig repræsentere ved to Talere ved det planlagte Protestmøde. Dette gik F. S. med til, mod at Indbyderne lovede at gøre alt for, at der ikke bag efter blev foranstaltet meningsløse Gadedemonstrationer med Rudeknuseri og Politikampe.

Mødet, der blev afholdt i Fælledparken, havde samlet enorme Menneskemasser, og Harmen var glødende. Men alle Talere manede til Besindighed, og den ene af F. S.s Talere stemplede dem som Provokatører og Fjender af den revolutionære Bevægelse, der efter Mødet foranstaltede Demonstrationer.

Det skulde dog gaa lige modsat. En Del af Thøgersens Menighed var kommet tilstede, og allerede under Mødet blev en civilklædt Politispion slaaet i Jorden, og da han blev baaret hen til den store Musiktribune, brasede denne sammen under Vægten af Tilskuerne.

Trods alle Henstillinger gik alligevel en Del af Mødets mest urolige Elementer i Procession fra Mødet. Det første de gjorde, var at knuse alle Ruderne paa Fælledvejens Politistation, og derefter gik Ruderne i Kvas paa Fælledvej, Nørrebrogade og Blaagaardsgade — og efter Sigende fandt der ogsaa Tyverier Sted.

(Fortsættes.)

Bidrag til „Arbejdet“

Liste 86, Kontoret: P. N. 1,50. A. Hindberg 4,00. Borgvald 1,50. Malernes F. S. Klub 3,00. Harry Nielsen 1,90. V. H. 0,20. S. 3: 2,50. A. D. 1,00. S. H., Alderslyst 2,00.

Med det tidligere indkomne Ialt Kr. 911,87.

Ansvarhavende Redaktør
CHR. CHRISTENSEN
Brd. Thøgersens Tryk